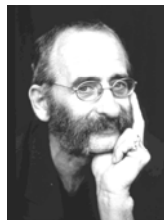

S tručné zprávy.

Pondělí 26. března
Izrael vypověděl spolupráci s Radou OSN pro lidská práva a Ficova vláda chystá zvýšení daní a posílení práv zaměstnanců
Policie postupovala po nehodě Janouška 'vysoce nestandardně', říká Lessy
Nečas i Svoboda nepřímou vyzvali Béma k pozastavení členství ve straně a Bém prohlásil, že nebude utíkat jako uličník, a vzápětí zmizel do Tramtárie a Nejvyšší státní zástupce Zeman podal nový návrh na odvolání Rampuly
Největší důvěře se podle CVVM těší prezident a obecní zastupitelstva
Bém nakonec tlak nevydržel a o pozastavení členství požádal
Počasí v Praze: jasno, 16stupňů
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

 Starých Zašlých Časech.
Nevím, zda -li jste si všimli, že když je člověk mladší, tak se kouká do budoucnosti a nějak se o vlastní minulost nestará, ale jak se přehoupnete přes padesátku, tak dříve nebo později, začnete se pokoušet vzpomenout na věci z mládí, na rodiče a prarodiče, na školu, a začínáte litovat, že jste se maminky, tatínka, dědečka nebo babičky nezeptali na (doplňte si sami).

 Když mi bylo míň než deset, to byla léta padesátá, tak si vzpomínám, že v domě kde jsem bydlel , na Ohradě, bylo železářství a na rohu byli tři malé obchůdky - cukrárna, mlékárna a drogerie. Do mlékárny, která otvírala v pět ráno, se chodilo s bandaskou pro mléko a to vám měřili z hliníkové konve se zajímavým uzávěrem, takovou naběračkou ve tvaru válce, jedna naběračka byla na litr, druhá na půl litru. Mléko bylo tehdy jen jedno! Ne dvacet druhů jako dneska. Čtvrtlitrová naběračka existovala, ale používala se jen na smetanu.

V mlékárně ještě prodávali na váhu tvaroh, máslo a droždí. Máslo se ukrájalo z takové homole. Vše se balilo do papíru. Že by se tam prodávalo něco dalšího, si už nevzpomínám. Vedle byla cukrárna, kde se prodávali šumáky, co sice byly určené k nasypání do vody, ale my jsme to kupovali za 20 haléřů a lízali. Též tam prodávali tzv., mejdlíčka“, jichž byly tři druhy, hnědé čokoládové, žluté vanilkové a růžové jahodové, chutnaly moučně a ani nevím z čeho byly. Karamel se usekával z homole, z dortů (vlastně to je zákusek, z dortů se ukrájuje, ne?) si vzpomínám na indiánky, o kterých jsem si myslel, že jsou dělané z bílkové pěny (sněhu) a cukru polité čokoládou, ale někdo mi pak řekl, že to není bílek ale našlehaný kliš s cukrem, tak nevím. Kliš bylo lepidlo z kostí. Já měl ale stejně radši punčový dort nebo špičky s vaječným koňákem.

V drogerii se prodávalo mýdlo, šampony, prášky na praní, čisticí prostředky, chemikálie jako terpentýn, petrolej, kyselina solná či karbid, dále toaletní papír, pánská ochrana Primeros a občas i barvy a laky.

Ještě si vzpomínám , že vedle do hospody vozili led na dřevěném valníku taženém koňmi. Led byl v kvádrech , 20x20cm x 1metr. Křičeli jsme vždycky na vozku "za vóóózem", jako že někdo stojí na zadním stupátku, a pak jsme se smáli, když zbytečně zastavil.

A za rohem bylo obchod zvaný Bratrství, kam se chodilo nakupovat pro mouku, kostkový cukr, sýry a tak, vše do papírových pytlíků, a do nákupní tašky kterou jste si přinesli s sebou.

Naproti bylo pekařství s úžasným sortimentem, houska za pětáctyřicet halířů, rohlíky za třicet a loupáčky za korunu. Tři druhy chleba, kulatý, obyčejný nebo šumavan a v šíškách bílý chléb čili „vejražka“ a pak ještě veka 9 to byl vlastně dlouhý rohlík). Víc tam nebylo, jo a kupovala se většinou jen půlka nebo čtvrtka chleba, celý bochník, dvoukilový totiž za dva tři dny ztvrdnul. Chleba, který byl ráno v šest ještě teplý, se krájel na takové ruční dřevěné pákové gilotině a na odříznutou část vám z hygienických důvodů připláclí kousek papíru.

Káva se prodávala zrnková v 10dkg a v 5dkg balíčcích, a na přání vám ji umleli, myslím že byli dva druhy, obyčejná v pytlíčcích s hnědým nápisem a výběrová s červeným nápisem. A vonělo to pak v obchodě kávou.

Na všechno a všude se stávalo ve frontách, kde lidé sice stáli ale bavili se mezi s sebou.

Babička kávu nekupovala, vařila jednou týdně v prádelním hrnci meltu (pražený ječmen) , která se prodávala v kilovém balení a do toho se ještě přidávala šestihranná kostka cikorky (pražený kořen čekanky, latinsky Cichorie), aby to mělo tu správnou chuť, pila se černá s cukrem anebo většinou ráno s mlékem z půllitrových hrnků. Dědeček si často do kafe nalámal chleba a jedl to pak lízící.

A na ulici nestála téměř žádná auta, takže se dalo v zimě na ulici sáňkovat (já chodil k sestřence Ivě, ona bydlela v ulici Řehořově, která byla z kopce), všichni totiž jezdili tramvajemi, ze kterých se dalo naskakovat a vyskakovat za jízdy, což se mne jako dítěti moc líbilo. A sypali jsme písek na zadní plošinu na koleje a čekali až se tramvaj zachvěje.

Nebyla televize, jen rádio a kina, nebyly počítače ani mobilní telefony. Dodnes si ale pamatuji náš telefon 270 849. Jak vidíte měl jen šest čísel, na vesnicích a v městečkách bylo telefonní číslo čtyřmístné.

Řekl bychom si pomáhat .

Dovolujeme si upozornit, že rádio SBS opět má snahu uzavřít vysílání Českého a Slovenského vysílání.

Prosím posílejte dopisy na : SBS Radio Consultation 2012 14 Herbert Street °, Artarmon NSW 2064 **Více na straně 16.**

Zvlášť se mi líbí diktátorská klauzule: „ 4. Petitions: Petitions will not be considered as valid feedback“. *Ještě že nenapišou píše jen arabsky a pokud to pošlete po 13.2.2011 tak je pozdě.*

Rekordní prohra socialistů v Queenslandu

31. března 2012
Politikou se příliš rád nezabývám. Když se ale lámou při státních volbách rekordy, je těžké odolat pokušení se o tom s čtenáři Psa podělit. Volby v našem státě Queenslandu totiž bývají povětšinou krotkou záležitostí. Obvykle se u moci udrží tatáž strana, která už vládne. Když jsme sem v roce 1973 přišli, vládla zde už přes půl století strana laboristů (to není chyba v hláskování, ti zdejší se na rozdíl od svých britských kolegů píší bez "u"). Asi rok nato ale utrpěli náramný debakl, když v tehdy asi 80členném parlamentu jim zůstal "kriketový tým", tedy jedenáct, stejně jako ten fotbalový. Tehdy si kdekdo myslel, že hůře už žádná z hlavních stran dopadnout nemůže. Až do minulého víkendu. Schylovalo se k tomu už nejméně rok. Konzervativní opozice, kterou skoro po dvacet let tvořili liberálové v koalici s národovci, se už před časem rozhodla, že vytvoří jedinou stranu. Nyní si říkají Liberal-national party. Byl to tak trochu hazard, ne ale tak veliký jako ten, s nímž přišli v polovině minulého roku. Za vůdce nové strany si zvolili úspěšného a populárního starostu hlavního města Brisbane Campbella Newmana. Krajně neobvyklé přitom bylo to, že Newman nebyl v té době ani členem parlamentu. Okamžitě se ale vzdal starostování a soustředil se na jeden z okrsků v němž měla bezpečné křeslo jedna labouristická ministryně. I to byla hazardní hra a ještě pár týdnů před volbami to vypadalo, že Newmanovi možná nevyjde. Že sice se jeho strana do vlády dostane, on sám ale že u volebních uren pohoří. Když totiž Newman se svým skvělým rodokmenem rozeného politika (jak otec, tak i matka bývali ministry federální vlády) hrozil tím, že vyhraje, premiérka Bligh vytáhla z klobouku zoufalou taktiku očerňování svého oponenta a hlavně členů jeho rodiny. Nakonec se jí to vymstilo. Necelý týden před volbami musela doznat, že nemá ke svým obviněním žádné důkazy. Premiérka Anna Bligh byla původně dosti populární a po loňských katastrofálních záplavách v Brisbane se její profil ještě zlepšil. Co jí ale voliči nikdy neodpustili, bylo to, že se rozhodla privatizovat státní majetek. Předtím slíbila, že nic takového neudělá. Nastal den voleb. Jakmile začaly po šesté večer přicházet první výsledky, během několika minut už bylo jasné, že to socialisté prohrají. Otázkou bylo jen, jak zlá prohra to bude. Asi po hodině už to vypadalo, že jim ani ten kriketový tým v parlamentu tentokrát nezůstane. Jeden z komentátorů navrhl volejbalový tým o šesti hráčích. Potom se to ustálilo na sedmi. Jenže hned ráno následujícího dne, nyní už bývalá premiérka oznámila, že se vzdává politické kariéry. O její křeslo, kde jí zůstala jen malá většina, se tudíž ještě utkají kandidáti v doplňovacích volbách, takže ten volejbalový tým se nakonec může ukázat být dobrým tipem. Zatím se stále počítají hlasy nepřítomných voličů; konečné výsledky budou známy asi

za týden. Momentální situace je taková, že v 89členném parlamentu nejspíš bude 78 konzervativců, 2 ultra-konzervativci, 2 nezávislí a pouhých 7 socialistů. To je nový australský rekord! Obávám se, že parlamentní jednání budou, aspoň po nějaký ten rok, docela nudnou záležitostí. Korejského premiéra Campbell Newman sice tímto výsledkem zdaleka neohrozí, kdo se ale má proč třást, je ministerská předsedkyně Julia Gillard v Canbeře, která musí před voliče předstoupit za rok. Ta už také porušila několik slibů, které lidem dala před posledními volbami...
Voyen Koreis NevPes

TAKÉ JEDNOU RADOST....

Většinou mě náměty v televizi deprimují, protože náměty a názory reportérů neodpovídají názorům mým !
Proto mám radost, že při dnešním programu "60 Minutes", jsem cítil sounáležitost a úplné dojetí.
Jednalo se o rodinu z Tumutu - NSW, ve Snowy Mountains, obdařenou sedmi zdravými chlapci, kdy táta s mámou, oba zdraví lidé, křesťansky založení, toužili také po dcerce.
Nevím, jaký má ta rodina finanční základ, jestli jsou to bohatí farmáři, úspěšní řemeslníci, umělci, prospektoři zlata , nebo výherci Lotta, ale přestože žijí šťastně, jak bylo vidět z dovádění dětí, jejich touha po doplnění rodiny i holčičkou, je vedla až do Ameriky.
Proč ? Protože v Austrálii není dovoleno, při umělém oplodnění určovat pohlaví počatého dítěte! Po sedmi chlapcích, už nechtěli riskovat kluka osmého a proto k této proceduře, manželé odjeli do Kalifornie, kde je tato možnost povolena a tam se na místní klinice podrobili potřebnému procesu.
Tedy proč toto není povoleno v Austrálii, vysvětlovala zodpovědná mluvčí zdravotního odboru - prý by to bylo prvním krokem k "výrobě" tak zvaných "design" dětí na přání - s určením barvy očí, vlasů, nadání, či vlastností. Také opatrně dodala, že na příklad v Číně, kde byl tradičně preferován syn před dcerou, došlo k disproporcii v pohlaví narozených dětí a v současnosti má země několik set tisíc chlapců - dorůstajících mladých mužů, kteří se statisticky nemohou oženit, protože není dost děvčat !
Můj názor je, že ta dáma, i když jistě vzdělaná, tuto praxi, pro kterou musela australská rodina odletět do Ameriky, srovnávala s Čínou zcela nevhodně, protože tam ta zmíněná disproporce vznikla úplně zločinným zabíjením nemluvnat ženského pohlaví a v dalším kriminálním aktu komunistické vlády - tedy zákona o "jediném dítěti" v rodině. Je to tedy, jako by se srovnávala ošatka jablek s ošatkou mandarinek !
Rodina z Tumutu nechtěla určovat ani barvu očí, ani vlasů, ani přidané, či ubrané vlastnosti, vlastně by to ani nešlo, protože ta klinika v Kalifornii, vzala spermii od táty a vajíčko od mámy, pouze s tím rozdílem, že s pomocí nějakého supermikroskopu, lékař vybral tu tátovu spermii, která měla správný chromozom a tím bylo to mámino vajíčko oplodněno. **Dokončení na straně 5**

Úterý 27. března

Al-Džazíra obdržela video z vražd v Toulouse, ale neodvysílá ho
Únik plynu v Severním moři vedl k evakuaci lidí z ropných plošin
Než navrhnou ministra, chtějí VV koaliční jednání o škrtech ve školství
Policie po nehodě Janouška závažně pochybila, náměstek Husák rezignoval
Sněmovní komise pro BIS nejednala, socialistům s nelíbí poslanec VV Kádner
Grémium ODS vyzvalo Béma, aby složil poslanecký mandát
Pitr se vrátí ze Švýcarska do Čech, policie zajistí jeho převoz
Pražští radní odvolali Béma z protidrogové komise
Počasí v Praze: jasno, 19°C

Středa 28. března

Londýnský soud nevydal Viktora Koženého ke stíhání do USA
Merkelová prý v Praze nebude naléhat, abychom podepsali fiskalunion
Podle vládního návrhu zákona by mělo být vyvlastňování jednodušší
Nečas nechce na rozdíl od Topolánka okopávat nástupcům kotníky
Policejní odbory se postavily za šéfa pražské policie
Vondráška
Problémem dostavby JETE mohou být podle Dlouhého peníze
Vláda schválila vlastní návrh zákona o obecném referendu
Klaus se vyslovil pro povinnou maturitu z matematiky
Počasí v Praze: jasno, 21°C

Čtvrtek 29. března

Česko vysoudilo na Evropské komisi vrácení pokuty 12 milionů eur
Život ve Španělsku ochromila jedna z největších stávek v dějinách země
Podle Nečase se nemá váhat s vrácením majetku církvím, hrozily by soudy
VV zveřejnily další ze série nahrávek, Kočí se prý pokoušela o puč
Soud potvrdil pokutu 40 MKč pro řetězce Billa a Julius Meinl
V Praze jely rychlíky proti sobě, zastavily 20 metrů od sebe
Malé dluhy nemohou růst do obří velikosti, rozhodl ÚS
Propojení ČEZ se Škodou Power policie neprokázala
Počasí v Praze: vítr, později déšť, 12°C

Pátek 30. března

Japonské ministerstvo obrany nařídilo sestřelit raketu KLDŘ
Země eurozóny se dohodly na zvýšení eurovalu na 700 mld eur
Klaus přijal od Nečase Dobešovu demisi, nástupce zatím není známý
Místopředseda VV Jarolím vyzývá k odchodu ministrů VV z vlády
ČSSD a KSČ odmítají nižší zvyšování důchodů v příštím roce
Drábek nebude chtít po vládě další peníze na sociální služby
Socialisté žádají odchod Béma, Johna a Kubiceho z politiky
Euro.cz tvrdí, že Janouškovi dodávala informace BIS
Počasí v Praze: zataženo, občas déšť, 10 °C

Víkend 31. března – 1. dubna

Clintonová pohrozila Sýrii vážnými důsledky, nezastaví-li boje
ČŘ není v Unii v izolaci, prohlásila Merkelová před návštěvou Prahy
Lou Reed a Suzanne Vega v New Yorku vzdali poctu Václavu Havlovi
V regionech je to ohledně odchodu VV z vlády půl na půl, říká Peake
Kvůli závažným zjištěním chystá NKÚ trestní oznámení na Lesy ČR
Jihočeskou ODS opustilo několik členů na protest proti kmotrům
Nečas připustil, že Klasnová z VV může být ministryní školství
Nečas pokládá Langa za mimořádně kvalitního ředitele BIS
Počasí v Praze: po dešti vyjasnění, až 8°C

Pondělí 2. dubna

Maďarský prezident po plagiátorské afěře rezignoval
Eurozóna má nejvyšší nezaměstnanost od svého vzniku
Anonymous ukradli osobní data ODS a zveřejnili je na webu
ČSSD chce zveřejnění skutečných dárců všech vládních stran
VV zřejmě vládu neopustí, regiony podpoří setrvání v koalici
Rath odmítá záměr Prahy vytěsnit kamióny mimo město
Městský soud zamítl žádost Ďurička o obnovu procesu
Dolní polovina Václavského náměstí je pěší zónou
Počasí v Praze: oblačno, až 12 °C

Úterý 3. dubna

Merkelová chce čím dál větší pravomoce přesouvat do Bruselu
Německo podle Merkelové nebude Česku do jaderné energetiky mluvit
Věci veřejné asi odcházejí z vlády, premiérovi to vzkázaly přes média
Nečas se nenechá vydírat, připouští předčasné volby (a odborářům sklapne)

NOVINY - Stručné Zprávy – sestavené panem Ondřejem Astonem Neffem

Nečas oznámil špičkám VV, že jak podají jejich ministři demisi, VV v koalici končí
Topolánek se nezúčastní Komise pro BIS, bojí se úniků do Randákovy struktury
Opencard bude platit dál, Praha bude platit měsíčně 2 MKč
Senátní výbor odmítl Koudelku na Ústavním soudu
Počasí v Praze: oblačno, až 18°C

Středa 4. dubna

Gašparovič jmenoval jednobarevný kabinet Roberta Fica
Podle bývalého esesáka Grasse ohrožuje Izrael světový mír
Evropské dotace jsou korupčním systémem, řekl Klaus na Žofínském fóru
Pokud jednání o koalici selžou, chce Klaus volby nejpozději do června
ODS a TOP 09 daly Věcem veřejným čas na polepšenou do úterý
Dva ministři Věcí veřejných, Dobeš a Peake, odmítají podat demisi
V rámci vládních úspor navrhne Nečas zrušit tři ministerstva
Za řešení Janouškovy nehody hrozí šesti policistům trest
Počasí v Praze: oblačno, 18 °C

Čtvrtek 5. dubna

Teroristé vypustili ze Sinaje raketu na izraelské letovisko Ejlat
Euro je katastrofa a chybný projekt, řekl Klaus francouzské televizi
Po Velikonocích musíme dohodnout rozpočet, jinak končíme, řekl Nečas
Koalice zvažuje zrušení ministerstva kultury, místního rozvoje a ekologismu
I když nedonutil VV opustit vládu, dosáhl prý Jarolím svého a odstoupil
Klausova milost pro policistku byla čistá, policie případ odložila
Kočí se omluvila Jankovskému, od Kalouska nabídku nedostala
Exekutor nese zodpovědnost za své zaměstnance, řekl NSS
Počasí v Praze: déšť, 9 °C

Pátek 6. dubna

Námonictvo USA má propustit vojáka, který kritizoval Obamu
Rusko protestuje proti odsouzení obchodníka se zbraněmi v USA
Heger se dohodl s děkany na zákonu o univerzitních nemocnicích
B. Sobotka viní z tristní situace rozpočtu daňovou politika pravice
Pražské organizace VV vyzvaly Johna k rezignaci na šéfa partaje
Dobeš skončil definitivně na ministerstvu i ve Věcech veřejných
Státní zástupkyně navrhla pro Bártu a Škárku podmíněné tresty
Česko není v recesi, ale roste, vyplynulo z revize dat
Počasí v Praze: mrholení a déšť, 7°C

Víkend 7. dubna – 8. dubna

Syrský režim patrně nehodlá dodržet plánované příměří
Günter Grass má zakázáno vstoupit na izraelskou půdu
Papež v Urbi et Orbi přál pokoj Blízkému východu i Africe
Kalousek připustil koalici TOP 09 s ČSSD, Sobotka ji rezolutně odmítl
Ombudsman má výhrady k vyhošťování cizinců na ruzyňském letišti
Jarolím žádá, aby byl Pavel Dobeš vyloučen z Věcí veřejných
Dryml žádá EK o kontrolu čerpání čerpání evropských dotací
Na trase metra mezi Muzeem a Pražského povstání je výluka
Počasí v Praze: občas sněholení, 4 °C

z neviditelného psa:

Pátek 6. dubna 2012
Velký pátek, začíná osmidenní židovský svátek Pesach
Světoznámy německý spisovatel, nositel Nobelovy ceny za literaturu a bývalý příslušník zbraní SS Günter Grass nechal v několika velkých světových denících (v německých Süddeutsche Zeitung, italské La Repubblica, španělském El País a amerických The New York Times) zveřejnit svou "báseň" Was gesagt werden muss (Co je nutné říci), v níž mj. napsal: "Proč mlčím a tak dlouho zatajuji, co očividné jest a nanečisto už vyzkoušeno bylo, když nám přežívším než prorokuji, že v nejlepším jak jeden muž skončíme co poznámka pod čarou... Cítím lež v celé její tíži a tlak i trestu vidinu, jakmile v pozornosti polevíme; verdikt ‚Antisemitismus‘ je hned tu... Proč říkám až teď, zestárlý a s poslední kapkou inkoustu: jaderná mocnost Izrael je hrozbou pro stavbu světového míru, už tak dosti křehkou? Protože řečeno být musí, na co zítra už mohlo by být pozdě; a též protože my - jakožto Němci, již brímě své už nesli - teď spolupachatelí zločinu stát bychom se mohli."
Stručné převyprávění hlášek Mistra Yody: Íránská bomba, dobrá bomba. Izraelská bomba, špatná bomba. Izraeli se nemají prodávat ponorky.
G. Grass nepřijímá kritiku, která se na něj sesypala ze všech stran, ale tvrdí, že se proti němu vytvořil mediální komplot.
Nikdo nepochopil obsah jeho básně, jejíž napsání bylo

A JEHO NEVIDITELNÝM PSEM

vyvoláno obavami z vyzbrojování Izraele, a místo toho všichni mluví o jeho antisemitizmu. Přitom žádný antisemita není: *"I to, že se Izraelci usadili v palestinské zemi je zločin. Nejen že musí Izrael přestat s politikou nových osídlení, ale musí jednoduše odtáhnout pryč. Jinak v této části světa nebude nikdy mír."* (GG v rozhovoru pro der Spiegel r. 2001.)
"Po šedesát let Grass zatajoval svou minulost jako člen Waffen SS a není tedy překvapením, že hovoří o Izraeli jako o největší hrozbě pro světový mír a upírá mu právo na sebeobranu.
(Benjamin Netanjahu, izraelský premiér.)
"Pokusí se mě zavřít do konce života. jenže já se vrátím do Ruska. Nevím kdy, ale jsem ještě mladý. Vaše impérium se zhroutí a já budu volný." (Viktor But, ruský obchodník se zbraněmi, jeden z největších světových pašeráků zbraní, bývalý poručík Sovětské armády, dnes souzený před americkým soudem.)
Viktor nakonec dostal 25 let. Za co? Byla to prý "práce na politickou zakázku". Zavřeli ho jen za "řeči". (Řečmi je míněno např. domlouvání o dodávce jednomužných raket země-vzduch pro teroristy, jejichž cílem měla být americká letadla.)
"Ruské ministerstvo zahraničí považuje rozhodnutí amerického soudu o trestu pro Viktora Buta za nepodložené a zaujaté. Uděláme vše, co bude v našich silách, abychom dostali Viktora Buta do jeho vlasti. Využijeme k tomu všechny mezinárodní právní cesty." (Z prohlášení ruského ministerstva zahraničí.)
"Takže But prodával sovětské zbraně s vědomím ruské vlády."

Muži bijí ženy?! Velikonoční zvyky Čechů cizince děsí

Rozpaky, překvapení a někdy také pohoršení údiv vzbuzují u cizinců české oslavy Velikonoc. Za bizarní obrazyek považují především zvyk švihat ženy, dívky a babičky pomlázkou upletenou z vrbových prutů. Bujaré veselí a všudypřítomný alkohol šokuje především lidi ze zemí se silnou katolickou tradicí.

"Když jsem tady zažila Velikonoce poprvé, přišly mi jako velmi podivná věc. Byla jsem zvyklá na klidné, tiché, introvertní oslavy, kdy se člověk zamýšlí sám nad sebou," říká Maria Roaová, překladatelka z Kolumbie, která se před lety vdala do Brna. V silně katolické jihoamerické zemi jsou Velikonoce časem rozjímání, lidé navštěvují kostely a volno využívají k tomu, aby byli se svými blízkými. Křesťanskému svátku se tam přizpůsobuje program rádií a televizí.

"Všude hraje klidná, tichá hudba, pořady jsou spíše k zamyšlení, aby lidé rozjímali. Tady se pije, zpívá, všichni jsou veselí, vaří, cestují," divila se nad českými zvyky. Po letech si prý ale i temperamentní Kolumbijka zvykla a dnes se těší, až dcera donese ze školy malovaná vajíčka.

Muži, kteří bijí ženy

Symbolika mužů bijících ženy se ani trochu nelíbí jihoafrické lektorce Lianne Barnardové. "Někdo mi ale řekl, že to je starý rituál plodnosti, což se mi líbí, ale preferuji metaforickou plodnost. Takže když se otáčím, abych dostala pomlázkou, představuju si, že to dělám proto, abych byla příští rok kreativnější. A jak mi vysvětlil jeden známý, muži bijí ženy jeden den v roce, v tom zbytku bijí ženy muže. Tradice je zkrátka tradice," dodala Jihoafričanka, která se považuje za feministku a české pojetí Velikonoc odmítá. Svým studentům a dětem z vesnice, kde žije, ale každoročně připravuje vajíčka nebo sladkosti.

"I nějakou slivovici pro pány mám," dodala s úsměvem. V Jižní Africe prý dodržují podobné velikonoční rituály jako v Anglii - po zahradě schovávají čokoládová vajíčka a lidé se převlékají za zajíčky. "Taky máme Velký pátek svátek, kdy chodí lidé do kostela. Ale myslím si, že velikonoční zázrak jde více od srdce, když si ho spojujete s novými květinami po zimě."

Naopak nadšený je z českých svátků Kubánc Juan Díaz. Právě díky Velikonocům se před lety seznámil s obyvateli moravské vesnice, kam se s českou manželkou přestěhoval. "Česká povaha je hodně podezíravá a pro spoustu lidí navíc vypadám jako Rom. Poznával jsem sousedy postupně. Dobrou příležitostí byly právě Velikonoce, chodil jsem se synem na pomlázku," vzpomíná s úsměvem mladý programátor. "Kolem druhé odpoledne jsem býval vždycky totálně hotový. A to jsem se i naučil básničku, abych dostával vajíčka! Ale dostával jsem jen panáky." CTK

Poznámka vydavatele:

Proč publikujeme většinou nesouhlasné články z oteplováním? Protože v Australském tisku a televizi jsou většinou články podporující oteplování a já se snažím ukázat, že existují i opačné názory. Nevím jak Austrálie zamezí pronikání kysličníku uhličitého ze zámoří, ale co myslíte, že se stane s rostlinami, až naše dělnická vláda úplně zlikviduje CO²?

Já se osobně domnívám, že nejlepší léčba planety je zpětné zalesňování planety a ochrana pralesů v Amazonii a Asii.

Väzenkyňa Jana: Život za mrežami z nikoho nespraví lepšieho človeka

Bitku od spoluväzenkýň, našťastie, nezažila, žiarlivé scény a nadávanie do „teplošiek“ sledovala v priamom prenose.

Pod dohľadom: Ak sa chce väzenkyňa dostať na lepšie miesto, musí splniť prísnu dennú normu. A počas práce spravidla nehovorit'. Foto: NORBERT GROSZ

Podlhom čase si dnes pochutí. Podávajú sa cestoviny s hráškom. Jej najobľúbenejšie jedlo, ktoré si bude variť aj po návrate domov. Na rozdiel od zemiakov. Za desať mesiacov strávených vo väzení sa ich preje tak, že jej nebudú chutiť ani varené, ani pečené, ani ako hranolčeky. Odpor k voľakedy obľúbenému jedlu však bude iba zlomkom toho, čo zaplatí za dlhé týždne strávené za múrmi ženskej basy.

Hrubá láska, tupé násilie

Tvrď režim, ťaživú osamelosť a každodenné zvykanie na mreže jej budú pripomínať aj bolesti v pravici, ktorú si opakovane preslila pri šití kožených topánok. Väzenské pravidlá sú neúprosné. Ak chce získať lepšiu prácu a kultivovanejšie spolubývajúce, musí splniť prísnu dennú normu a každý deň ušiť niekoľko desiatok kusov. Pred nástupom do väznice Nitra- Chrenová, určenej pre ženy odsúdené na všetky stupne stráženia, jej ani vo sne nenapadlo, že topánky známe svojou kvalitou sa ručne šijú práve tu. Rovnako ani to, že príbehy o násilí odohrávajúcom sa za väzenskými múrmi sú do veľkej miery mýty. Aspoň v prvej nápravnovýchovnej skupine. Aj po ústave síce kolujú historky o tom, ako sa viaceré väzenkyne vrhli na odsúdenú a pod dekou jej uštedrili zopár úderov. No všetko zostáva iba v rovine rečí šíriacich sa z dvojky a trojky, kde si trest odpykávajú aj chladnokrvné vrahyne s prázdnyim pohľadom.

S tými sa však Jana na chodbách väznice, našťastie, nikdy nestretla. Ochránila ju biela šatka s čiernymi bodkami, ktorú musela ako príslušníčka jednotky povinne nosiť okolo krku, uviazanú podľa presných pravidiel. Iba zriedkavo stretla ženy z dvojky, majiteľky čiernych šatiek s bielymi bodkami. Zelené šatky s bielymi bodkami - poznávací znak obyvateľiek ciel s najprísnejším režimom - vyuknú len spoza zamrežovaných okien, pod ktorými v sprievode bachara zbiera smeti. Neľudské výkriky jej však postačia. „Ženy z trojky vzbudzovali obrovský strach. Sedeli v oknách, vykrikovali po nás, nadávali.

Mnohé pôsobili otupene až vyšinuto,“ začína svoje rozprávanie o pobyte v slovenskej base Jana. Najhorší incident, ktorý zažila, bol pre otvorené okno. Vyhrotená situácia sa, našťastie, skončila bez fyzického kontaktu. Nestretla sa ani so sexuálnym obťažovaním či šikanovaním. „Ženy si nanajvýš nadávali do ‚teplošiek‘, kto s kým spal, no išlo to mimo mňa. Človek si musí vybudovať autoritu hneď na začiatku a nepovolit’,“ tvrdí s odstupom rokov dnes už tridsaťtriročná žena.

Čakanie na rozsudok

Sympatická žena z malej dediny nespĺňa vžitú predstavu o ľuďoch, čo majú za sebou basu. Jemné črty tváre, tichý hlas a pokoru vyžarujúcu z celého jej prejavu by si iba málokto spojil s dievčaťom, ktoré si počas jednej sobotnej noci na naliehanie známeho sadlo za volant s alkoholom v krvi a po pár metroch pomalej, nekoordinovanej jazdy narazilo do ľudí vracajúcich sa z krčmy. „Na prednom skle som zrazu zbadala človeka, auto zišlo z cesty do poľa a nastala tma,“ spomína na hrozivé momenty, ktoré všetkým zúčastneným zmenili život.Vtedy ešte študentka na vysokej škole dlhé roky verila, že najvážnejšie zranená obeť nehody sa postaví na nohy. „Až keď som sa ocitla vo väzení, pochopila som, že vozík je definitíva,“ prechádza do šepotu Jana. Iba s námahou opisuje návštevu postihnutej rodiny pár dní po nehode, keď mladík ešte ležal v nemocnici. „Jeho otec hovoril o tom, ako mi zničí život. A ja som vedela, že som urobila strašne zlé vec, a nemala som argumenty, ako to vysvetliť, ani možnosť, ako to zmeniť,“ približuje jeden z momentov, na ktorý by najradšej zabudla.

Po štyroch rokoch chodenia po súdoch, kde si bežný smrteľník iba ťažko zvyká na lavicu obžalovaných, padol verdikt. Osemnásť mesiacov natvrdo, v prípade dobrého správania možnosť skrátenia trestu o polovicu. Dva dni po Novom roku prišla „pozvánka“ na nástup na výkon trestu, pár dní nato už sedela s rodinou v aute a smerovala do Nitry. „Zakázala som si emócie. Išla som tam s jediným odhodlaním prežiť tak, aby som sa mohla vrátiť do normálneho života,“ hovorí Jana. Napriek tomu to bolo drsné. „Mama neplakala, ale sestra... Na jej slzy si pamätám dodnes,“ opisuje deň, ktorý sa začal raňajkami v dôverne známej kuchyni a skončil sa v studenej izbe s malým zamrežovaným oknom.

Režim nadovšetko

Po nástupe do väzby Jana odovzdala všetko vrátane spodnej bielizne. Väzenský mundúr pozostávajúci z modrej košele, modrých nohavíc a obnosených topánok, ktoré v jej prípade tlačili, si radšej obliekla na nahé telo. Našťastie to trvá len počas dvojtýždňovej väzby, v „normálnom“ väzení už možno nosiť vlastnú bielizeň. Nasleduje prijímací pohovor, zdravotná prehliadka... „Ruku na privítanie vám však nikto nepodá,“ približuje prvé momenty v base. Základným pravidlom je podľa

Jany dodržiavať režim. Budiček je o šiestej, vtedy sa zapína aj rozhlas.

Okamžite treba vstať a prezliecť sa z pyžama do väzenského mundúra, inak sa na dvere ozve nespokojné búchanie. Nasleduje osobná hygiena, úprava postele. Na tú si možno ľahnúť až večer. O siedmej sú raňajky, ktoré podávajú cez okno vo dverách. A potom nekonečné čakanie prerušované návštevami vychovávateľov. Jana síce ocení, že počas dvoch týždňov vo väzbe nemá žiadnu spoločnosť, no ani samota nie je víťazstvo. Robí si zápisky, cvičí, číta. „Keďže počet kníh bol obmedzený, niektoré som prečítala aj dvakrát,“ približuje bežný deň vo väzbe. Najviac sa jej vryl do pamäti príbeh Alberta VázquezaFiguerou Tuareg. „Predstavovala som si, že som hlavný hrdina putujúci púšťou.“

Vo fúriku, na ktorom službukonajúci väzeň rozváža knihy, sa nájde aj zopár zvučných mien, ako napríklad nositeľ Nobelovej ceny za literatúru Ernest Hemingway, no väčšina za veľa nestojí. Na priek tomu je jej čítanie milšie ako prechádzky. Na tie jej prejde chuť hneď po prvej skúsenosti. K dispozícii má síce dve hodiny denne, ale na malom dvore s pletivom nad hlavou. „Vo veži bol strážnik, ktorý ma sledoval. Bolo to ubíjajúce,“ približuje „výhody“ pobytu na čerstvom vzduchu, ktorý zakaždým zdvorilo odmieta. Keď už to nemôže vydržať, vyskočí na stoličku a cez zamrežované okno pozoruje ulicu. „Asi to nebolo povolené, ale nikto nenamietal. Zrejme ma nevideli.“

Úplatky a výhody

Po nekonečnom čakaní na to, kde ju po skončení väzby pridelia, prichádza deň presunu. Aj na základe nejasného prísľubu akéhosi známeho verí, že skončí v zariadení s „voľnejším“ režimom v Kováčovej pri Banskej Bystrici. Autobus, v ktorom sa nemožno otáčať ani s nikým komunikovať, však po chvíli zastaví a Janiným pôsobiskom sa stáva NitraChrenová.

Prečo, to sa nedozvie. Jedna z väzenkýň jej však bude tvrdiť, že má Kováčovú „zaplatenú“. A neskôr ju tam presunú. Ona sama sa so žiadnym náznakom ohľadom úplatku či z toho plynúcim uprednostňovaním iných odsúdených nestretné. „Nemám pocit, že dozorcovia či vychovávatelia boli otvorení úplatkom. Napokon, musel by to urobiť niekto z vonku, keďže peniaze som pri sebe nemala,“ dôvodí Jana. Jana sa nesťažuje ani na väzenský personál, hoci aj medzi dozorcami či vychovávateľmi sa na šli lepší i horší. „Pri niektorých sa nedalo ani ceknúť, hneď zvýšili hlas, občas padli aj hrubé výrazy.“ S mnohými väzenkyňami sa však podľa nej inak nedalo. „Boli tam ženy, ktoré nemali žiadne pracovné návyky, základné pravidlá správania,“ opisuje podľa nej pestrú paletu charakterov a osobností.

Najlepšie oddelenie

Po odchode z väzby začína Jana, rovnako ako drvivá väčšina odsúdených, na najťažšom oddelení šije topánky. Ak chce získať lepšiu prácu, musí pridať, aby splnila normu. „Dodnes ma bolí pravá ruka, keď si ju viac namáham,“ spomína na neľahké začiatky. Po mesiaci strávenom šitím topánok v spoločnosti žien, z ktorých mnohé nevedia povedať súvislú vetu a majú problém s písaním i čítaním, príde vyslobodenie. Práca vo vinohrade. „Chodili sme tam pešo v oranžovej vetrovke a nohaviciach, zrejme, aby nás bolo dobre vidno. No človek bol na čerstvom vzduchu a aspoň na chvíľu mal pocit, že môže slobodne dýchať,“ opisuje ďalšiu fázu života za mrežami. Po pár týždňoch získala Jana vďaka usilovnosti a dobrému správaniu najlepší „flek“ upratovanie priestorov určených pre zamestnancov väznice vrátane vedenia. So zmenou práce prišli aj nové spolubývajúce, s ktorými sa dokonca zbližila. Jedna z nich sedela za kupliarstvo, druhá za spoluúčasť na vražde pomáhala matke, ktorá zadusila tyranského otčima vankúšom. „Ako, to mi nepovedala, vo väzení to nie je zvykom. Každý povie iba, za čo sedí kupliarstvo, vražda, nehoda... , no bližšie to nerozvádza.“

Prevýchova

Popri každodennej práci navštevuje rôzne krúžky, keďže aktívny prístup je vítaný a môže zaväziť pri rozhodovaní o skoršom prepustení. Jana chodí na vyšívanie a na slobodu si odnesie aj zopár obrusov. „Vychovávateľka mala zo mňa obrovskú radosť, keďže väčšina žien nebola zručná a nemala ani výdrž,“ zaloví v pamäti Jana. Hoci patrí k introvertom, prihlási sa aj do kultúrneho krúžku a spolupodieľa sa na programe pre ostatné väzenkyne. Chodí aj na aerobik, hráva loptové hry. Ani s odstupom času však nemá pocit, že väzenie môže človeka zmeniť k lepšiemu. Aj keď oficiálne by mal mať každý odsúdený špeciálny program vypracovaný pedagógom, v praxi to podľa nej príliš nevidno.

„Mali sme sedenie, na ktorom sme formou hry hovorili o tom, čo sme spravili. Väčšina rozhovorov s vychovávateľmi však súvisela s porušením nejakého pravidla. Mňa si raz predvolali, lebo som sa nepozdravila vychovávateľke,“ opisuje väzenskú prevýchovu. Vzápätí však priznáva, že ona sama žiaden zázrak ani neočakávala, hoci istú zmenu predsa len pripúšťa. „Nebolo jednoduché vydržať sama so sebou. V tomto smere som sa vrátila silnejšia.“ Jana skončila vo väzení za šoférovanie pod vplyvom alkoholu. Za svoj trest pyká aj po príchode na slobodu. Znáša náklady na liečbu i odškodné, čo je zhruba polovica jej platu.

Namiesto záveru

Na Slovensku sa vlani stalo takmer tisícdeväťsto nehôd pod vplyvom alkoholu. Zomrelo pri nich tridsaťpäť ľudí, stoštyridsaťtri bolo zranených ťažko a takmer sedem stovák ľahko. Za január polícia eviduje už viac ako stovku nehôd pod vplyvom alkoholu, štyria ľudia utrpeli ťažké zranenia. „Život sa zvráti v okamihu, ktorý nemožno vziať späť,“ uzatvára svoje rozprávanie Jana. Bohatšia o zistenie, že väzenská skutočnosť má podstatne obľejšie hrany ako tá fi ľmová a aj držiteľka vysokoškolského diplomu z dobrej rodiny môže „prežiť“ basu. Neporovnateľne horkejšiu príchuť má však pre ňu poznanie, že pobyt za mrežami z nikoho nespraví lepšieho človeka. A nikdy celkom nezmaže trpkú pachuť viny. „O vine a treste napokon aj tak rozhodne Boh,“ dodáva Jana. Autor: MIRA SOJKOVÁ Plus7

Takmer všetci z dediny bez vodovodu, krčmy a obchodu volili Smer

25. marec 2012 Svatuš Prvá písomná zmienka o dedine je z 1386, Dedina bez vodovodu, krčmy a obchodu dosiahla rekord - takmer 90 percent ľudí volilo Smer. Pre vyššie dôchodky, prácu a lepšie zárobky.

Rakúsky cigánsky rezeň je rasistický

Tradičné rakúske jedlá majú podľa reštauračnej asociácie rasistický nádych. Kritikov hnevá politická korektnosť.

VIEDENĽ, BRATISLAVA. Cigánska pečienka je na našich vianočných trhoch obľúbená. Hoci niektorých zarazí, čo má s Rómami či pečienkou spoločné, kampaň za jej premenovanie u nás nebeží.

V susednom Rakúsku je v plnom prúde. Rakúska reštauračná asociácia obchodnej komory svojim členom odporučila, aby vyškrtli z menu názvy jedál, ktoré majú rasistický nádych.

Už žiadny černoch v košeli

Medzi nežiaduce zaradili cigánsky rezeň (Zigeunerschnitzel) s paprikou, typický rakúsky čokoládový puding so šľahačkou černoch v košeli (Mohr im Hemd) či arašidovú čokoládu negerský chlieb (Negerbrot).

Tradičné pivo Mohrenbräu z Vorarlberska má zasa nevhodné logo s kučeravou černoškou hlavou.

„Podstatou našej práce je pohostinnosť, a preto by sme mali ísť príkladom,“ vysvetlila asociácia pre rakúsky denník Tiroler Tageszeitung.

Kampaň mala podľa šéfa reštauračnej asociácie zostať len internou záležitosťou, aby sa vyhlí kontraproduktívnym reakciám, no zverejnila ju asociácia proti rasizmu SOS-Mitmensch, čo spustilo polemiky o politickej korektnosti.

Šéf krajne pravicovej FPÖ Heinz-Christian Strache sa v televíznej diskusii pýtal, či sa jazyková očista bude týkať aj operety Richarda Straussa Cigánsky barón a spisovateľ Karl Weidinger sa v komentári pre Die Presse obával o osud nanuka Eskimo.

Predseda tírolskej gastronomickej asociácie Harald Ultsch povedal, že návrh zachádza v politickej korektnosti príďaleko, keďže ide o tradičné jedlá.

Človek zredukovaný na farbu pokožky

Šéf rakúskej reštauračnej asociácie je z polemiky nešťastný.

„Naše obavy sa potvrdili. Hoci sme dostali dost pozitívnych reakcií od profesionálov, z ktorých mnohí už názvy zmenili, zaplavili nás tiež rasistické reakcie od čitateľov novín,“ hovorí pre francúzsky denník Le Monde Gernot Liska.

Pomenovanie černoch (Mohr) v nemčine podľa Die Presse pochádza z gréckeho označenia „hlúpy“ a latinského „čierny“.

„Redukuje ľudský význam na základe farby pokožky a rasy,“ píše Die Presse. Mohol by to byť neutrálny čokoládový dezert so šľahačkou, dodáva.

Nie je to na smiech

Hovorca organizácie SOS-Mitmensch si myslí, že verejná kampaň za to stojí. „Diskriminácia nie je na smiech, aj keď sa deje nevedome alebo pre tradíciu,“ povedal Alexander Pollak podľa britského denníka Daily Telegraph.

Slová sú podľa neho nositeľmi kolektívnej identity a Rakúšania si aj preto pri vstupe do Európskej únie chceli zachovať vlastné názvy zeleniny odlišné od nemeckých.

„Ak sa u nás zemiaky berú tak vážne, boj za ľudskú dôstojnosť a úctu k druhým by sa mal tiež,“ povedal Pollak pre Le Monde. Sme

Kdy už někdo zruší ten nesmysl s letním časem?

Naprostý nesmysl, kterému se říká letní čas, opět postihl v noci ze soboty na neděli deset milionů lidí v této zemi. Připitomělé nařízení, které domněle šetří elektrickou energii, zase donutí národ vstávat do tmy.

Pokud jste se v posledních dnech radovali, že v okamžiku, kdy vstáváte kvůli odchodu dětí do školy, je už světlo, máte po radosti. Pravda, večer budete mít o hodinu více světla. Upřímně řečeno, neznám nikoho, kdo by večer chtěl světlo. K čemu taky, světlo chceme ráno, ne večer. Večer potřebujeme tmu, taky se s ní snáz vyrovnáme, když už jsme celý den vzhůru.

Letní čas, který průběžně straší od starého mocnářství, protektorátu a komunistické vlády, nešetří zřejmě nic, ale je to jedno z nařízení, které žije dál, protože "se to tak přece dělá" a taky to dělá Evropská unie. Ano, když Pepa z vedlejšího baráku vyskočí z okna, tak já taky vyskočím z okna. To má logiku. Rozumnější by ale bylo takzvaný letní čas zrušit a uvažovat o tom, jestli denní rytmus neposunout přibližně o hodinu.

Kvůli tomu, že císař František Josef trpěl nespavostí a zaměstnal celý státní aparát od kuropění, dnes ženeme děti do školy na osmou. Musíme, protože rodiče letí taky brzo do práce. Je otázka, co inteligentního normální člověk udělá v osm ráno. U pekařů a železničářů to chápů, těm nic jiného nezbývá, ale jinde? Nechme si normální místní čas a posuňme, aspoň tam, kde to jde, nástup do práce a škol o hodinu.

Jenže s tím nehme. Na světě je spousta nesmyslů, jako jsou třeba maturity nebo domácí úkoly, nikdo neví, k čemu to je, jenomže se dělají odjakživa, tak se budou dělat až do konce světa.

Tak dobré ráno, pokud možno.

JAN JANDOUREK
AUTOR JE REDAKTOR MF DNES

Vdova po Honeckerovi: Lidé zastřelení na útěku z NDR si za to mohli sami

Berlín - Vdova po někdejším východoněmeckém vůdci Erichu Honeckerovi Margot výjimečně poskytla televizní rozhovor, ve kterém obhajovala tvrdý komunistický režim. Honeckerová žije v chilském exilu, kam se po pádu berlínské zdi spolu s manželem uchýlila.

"Pro mě byla NDR mým životem," prohlásila v rozhovoru pro německý dokument s názvem Pád - Honeckerův konec, který stanice ARD odvysílala v pondělí. "Je to tragédie, že tato země již neexistuje."

Čtyřiaosmdesátiletá Honeckerová, která v komunistické NDR zastávala post ministryně školství, označila někdejšího prvního a zároveň posledního sovětského prezidenta Michaila Gorbačova za "zrádce". Zrady se tento "otec perestrojky" podle ní dopustil reformami, které vyústily v rozpad SSSR.

V rozhovoru nijak nelitovala životy východních Němců, kteří při pokusu utéct na Západ zahynuli. "Měli jsme nepřátele, proto jsme měli také státní bezpečnost," vysvětlila. Dodala, že ti, kteří byli při přechodu hranic zastřeleni, si za to mohou sami, neměli tam lézt

Honeckerová, která si doma vysloužila přezdívku "rudá čarodějnice", si rovněž postěžovala na svůj měsíční důchod ve výši 1500 eur (37.000 korun), který jí Německo vyplácí. Penzi označila za "nehorázně malou".

Margot Honeckerová zodpovídala vedle školství také za ideologické otázky. Měla mimo jiné na starosti násilné odebírání dětí disidentů a jejich adopce v rodinách "politicky spolehlivých" osob.

Erich Honecker zemřel v květnu 1994 na rakovinu jater v Chile. Až do své smrti zůstal zapřísáhlým stalinistou, který neprojevil lítost za spáchané zločiny. Po pádu berlínské zdi za ně byl souzen. Vzhledem k Honeckerově postupující nemoci byl však proces z humanitárních důvodů v lednu 1993 zastaven.
zpt ml
Autor: ČTK

Záhada nově objevených obrazců v Arábii

| Autor: Martin Janda

Lidstvo sice svými teleskopy zkoumá světy vzdálené desítky a stovky světelných let, přesto stále ještě nemá zdaleka prozkoumanou svou vlastní planetu. S pomocí nových technologií tak vyplouvají na světlo nové a nové objevy.

Aplikaci Google Earth si už do svých počítačů stáhla více než miliarda internetových uživatelů. Jedním z nich je i profesor David Kennedy z univerzity v australském Perthu. Ten si poté prohlížel fotografickou mapu arabského poloostrova a přišel na něco neuvěřitelného.

Stejně jako v Nazce...

Na náhorní plošině Nazca v jihoamerickém Peru se nachází více než 300 obrazců, tvořených světlými liniemi, vzniklými odstraněním tmavšího vulkanického povrchu. Tyto geoglyfy (malba nebo velký motiv vytvořený na zemském povrchu) jsou všeobecně známé, řada „záhadologů“ se snaží své okolí přesvědčit, že jsou buď dílem mimozemšťanů, nebo jsou určeny příslušníkům mimozemské civilizace. Realita bude mnohem prozaičtější – obrazce na planině mají zcela jistě náboženský charakter.

Ovšem David Kennedy si všiml velmi podobných geoglyfů v pouštních krajích v Saúdské Arábii. Saúdská Arábie je dvanáctým největším státem světa a většinu jejího území tvoří právě vyprahlá poušť. Nelze se tedy divit, že tato země v sobě skrývá ještě řadu neobjevených tajemství.

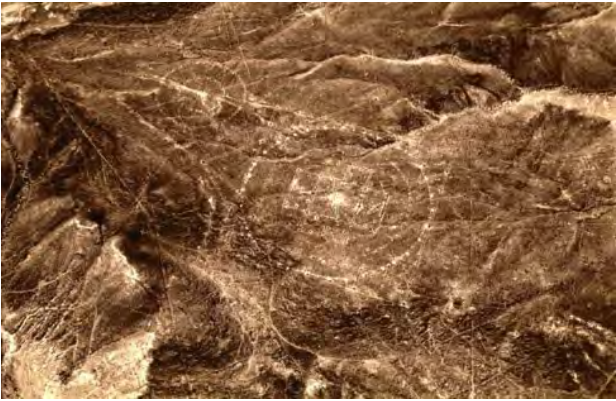

Nepřístupná Arábie

I když ne tak docela. Obrazce v písku poprvé spatřil již v roce 1927 britský letec Percy Maitland. Pak však nadlouho upadly v zapomnění, až program Google Earth je objevil znovu. S jeho pomocí David Kennedy našel postupně 2000 míst s lineárními strukturami po celé Saúdské Arábii. Připomínají například obrovská kola o průměru až sedmdesát metrů. Kennedy přitom využil práci francouzské družice Spot Image 2, která je schopná pořídit snímky s detaily o velikosti 2,5 metru. Podobně jako v Nazce, i zde se většina vědců kloní k názoru, že vznik obrazců byl inspirován náboženstvím. První odhady hovoří o tom, že geoglyfy jsou staré 9000 let.

Aplikace typu Google Earth jsou pro archeology důležitým pomocníkem. Vzhledem k režimům, jaké vládnou v arabském světě, je pro vědce nesmírně složité dostat se přímo k nálezům a prozkoumat je.

„Nikdy jsem se do Arábie nepodíval. Je to stát, kam se dostat je velmi složité,“ podotkl Kennedy. Případ Saúdské Arábie není zdaleka ojedinělý. V roce 2008 jiný Australan David Thomas z univerzity v Melbourne objevil v afghánské poušti Rígestán neprobádaných archeologických 463 lokalit.

Podrobná mapa v každém počítači

Google Earth je virtuální glóbus dříve známý jako Earth Viewer. Tento software byl vytvořen firmou Keyhole, Inc. a v roce 2004 zakoupen portálem Google. Jedná se o program, který umožňuje prohlížet Zemi jako ze satelitu. Umožňuje naklonění a přiblížení, někdy i ve velkém rozlišení. Google Earth nabízí 3D modely větších měst. Tento produkt má několik softwarových variant. Kromě ryze geografického zobrazení může zobrazovat názvy států, regionů, obcí či důležitých silnic. Dá se jednoduše a zdarma stáhnout z internetu.

Slovensko má novou vládu

Bratislava - Slovenský prezident Ivan Gašparovič v poledne jmenoval novou vládu levicového premiéra Roberta Fica. Jeho strana Smer-sociální demokracie v březnových předčasných parlamentních volbách získala pohodlnou většinu ve sněmovně, což jí umožnilo sestavení jednobarevného kabinetu. Poslanci se na ustavující schůzi nového parlamentu začali scházet kolem desáté hodiny a postupně složili sliby. Přítomen byl i slovenský prezident. Před Národní radou se sešli demonstranti kvůli

kauze Gorila. Protestu se účastnili i učitelé či zdravotní sestry. Demonstranty hlídala policie.

Prezident odevzdal funkci do rukou Roberta Fica po slibu, že bude vládu vést k úspěchům státu a ve prospěch jeho občanů. Svá slova stvrdil nový premiér podáním rukou s hlavou státu. "Mám zkušenosti z let 2006 až 2010, uvědomuji si ale, že nové období je diametrálně odlišné od toho posledního. Na toto všechno se ale cítím být připraven přesně ve smyslu slibu, který jsem složil do vašich rukou," dodal Fico.

"Tento slib jste složil už podruhé. Obohacen jste o mnohé zkušenosti, které jste získal v politické práci, ale i z pohledu občana Slovenské republiky, který byl určitou dobu mimo vrcholovou politiku. Jsem přesvědčen, že vaše zkušenosti, které jste získal v oblasti sociální, ekonomické, státoprávní, ale i duchovně-kulturní, jsou ty, které uplatníte ve vedení státu," popřál Ficovi Gašparovič.

Fico za projevenou důvěru poděkoval a připomněl, že z období 2006 až 2010 má jen nejlepší zkušenosti spolupráce tří

nejvyšších ústavních činitelů. Věří, že se jim na tuto tradici podaří navázat.

Prezident také novopečenému šéfovi vládního kabinetu přislíbil, že v něm bude mít oporu. Doufá, že se jim společnými silami podaří udržet zemi v pozici vážené republiky, která se zodpovědně stará o své občany, ale zároveň je v mezinárodní politice důvěryhodným partnerem.

Poslanci již složili slib

Formální skládání poslaneckého slibu dnes zpestřil zástupce hnutí Obyčejní lidé a nezávislé osobnosti Igor Hraško. Taneční pedagog a folklorista přišel do jednacího sálu sněmovny v lidovém kroji. Po nástupu nových poslanců bylo jednání sněmovny přerušeno, aby prezident Ivan Gašparovič mohl jmenovat Ficovu jednobarevnou vládu. Ta by měla poprvé jednat už dnes po páté hodině odpoledne.

Místo členů nové vlády, kteří byli ve volbách zvoleni za poslance, přitom do sněmovny nastoupili náhradníci. Výkon vládní funkce je totiž na Slovensku neslučitelný s poslaneckým mandátem.
CT24

Naletěl jsem!

Před více než dvaceti lety jsem naplno prožil společenský (či společný?) orgasmus, kterému se následně začalo říkat Sametová revoluce. Přiznám se, že nevím, jak jsem přišel ke svému skepticismu, ale ten mi říkal, že zas až taková přímá cesta do ráje následovat nebude. V každém případě jsem se upřímně radoval, když skončily RVHP a Varšavská smlouva. Původní jednosměrka do Moskvy byla zrušena a naše země nabrala opačný směr do Evropy.

Ani na okamžik jsem nezapochyboval, když se touto cestou začaly ubírat naše tehdejší politické reprezentace. Když jsem později v referendu o vstupu do EU hlasoval pro, tak jsem se, debil, domníval, že se staneme součástí Evropy, že hlasuji pro vstup do společenství suverénních států, které pouze zruší všechny celní bariéry, aby mezi sebou mohly zcela svobodně obchodovat, které umožní volný pohyb zboží, ale i osob ve svém rámci. Zažil jsem v roce 1983 cestu na devizový příslib do Rakouska. Závoru na hranici pro jistotu nahrazoval lauf tanku. Než nám uvolnili cestu, musel jsem odklopit haubnu motoru, abych pohraničníka přesvědčil, že chléb pro chudého rakouského nezaměstnaného bezdomovce nepašuji. Na to se nezapomíná. Ani jednu ze světových válek jsem sice nezažil, narodil jsem se až několik týdnů po smrti velkého Josifa Vissarionoviče Džugašviliho, ale připouštím, že EU jako minimalizace rizika válečného konfliktu také asi nemusí být od věci.

No a čeho jsem se dočkal? Likvidace českého cukrovarnictví, zákazu rtuťových teploměrů, zákazu klasických žárovek a jejich nahrazení těmi ekologickými, rtuťovými, příkazu neekologického ředění pohonných hmot biopalivy, v poslední době značného zdražení vajec kvůli zlepšení životního prostředí slípek atd., atd. Dopřdele práce!

Opakuji, že nevím, jak se mi to stalo, že jsem skeptik, ale jsem na to hrdý. Odolal jsem různým multi-level-marketingům a "letadlům". Vyhnul jsem se všem předváděcím výletům nabízejícím "ekologické" příkrývky, ty nejlepší hrnce na světě za 20 000 Kč a já nevím jakým ještě kravinám a pak si takhle hloupě naběhnu!

Já vů! Kdybych věděl, co mě čeká, tak bych pro tu EU nehlasoval. Asi bych tím svým mínus hlasem nic nezmoohl, ale aspoň bych dneska měl pocit, že v tom podvodu nejedu. Nebylo by to mnoho, ale aspoň něco.
17. března 2012
Jiří Hrdlička

Odpovědný český občan?

Čím dál víc lidí volá po tzv. přímé demokracii, po tom, aby o většině důležitých věcí nerozhodovali poslanci, ale občané. A jako fungující příklad uvádějí Švýcarsko.

Jenže právě nejnovější referenda ve Švýcarsku kupodivu nahrála nejvíc odpůrcům přímé demokracie v Česku. Proč? Švýcaři byli totiž v referendu PROTI prodloužení dovolené ze čtyř na šest týdnů a PROTI vyšší podpoře stavebního spoření ze strany státu. Oni naštěstí pochopili, že obě tyto věci by vedly k poklesu výkonnosti švýcarské ekonomiky a ve svých důsledcích k větší nezaměstnanosti a celkovému zhoršení jejich stávající situace.

Dovedete si představit, jak by referendum o těchto dvou věcech dopadlo u nás? Když si stát dovolil snížit podporu stavebního spoření, opozice to okamžitě hnala k ústavnímu soudu. A že by u nás byla dobrovolně většina občanů proti tomu, aby jim zaměstnavatel platil čtrnáct dní lenošení navíc?

Pokud by byla přímá demokracie zavedena u nás, během několika málo let bychom byli ekonomicky někde na úrovni Řecka, ne-li níž. Lidé by si s radostí odhlasovali (a předkladatelé zajistě i patřičně „zdůvodnili“) dřívější odchod do důchodu, vyšší přídavky na děti či porodné, delší dovolenou, takový zákoník práce, na jehož základě by bylo téměř nemožné dát někomu výpověď – a věřím, že by různí socialisté přišli na spoustu dalších výdobytků sociálního státu, které mě teď ani nenapadnou. V Česku by nastal ráj na zemi, ovšem jen s jedním, zato dost závažný problémem: Kdo by to platil? Věřím, že prvních pár let bychom díky obrovským půjčkám a dotacím proudícím z různých zdrojů EU asi přežili, ovšem o to tvrdší by pak byl pád.

Další věcí, o které se hovoří v souvislosti s přímou demokracií, je odvolatelnost politiků. Protože „nadávání na politiky“ vždy patřilo a patří k nejoblíbenějším činnostem našeho národa, dovedu si představit, jak se náš život – po zavedení odvolatelnosti politiků referendem – mění v jedny nekončící volby. Jenže normální člověk má úplně jiné starosti: vydělává peníze, stará se o rodinu, jezdí s ní na výlety, sportuje, chodí do divadla...ale určitě netráví spoustu hodin u internetu vyhledáváním informací o politice. Kdo by se po nějaké době takových referend tedy zúčastňoval? Nenapravitelní idealisté, kverulanti, důchodci, nezaměstnaní a pak také profesionální politici – tedy lidé, kteří by to považovali za náplň svého života či na to měli čas. No a výsledky hlasování by tomu odpovídaly. A mám obavy, že by byly ještě horší než to, co předvádějí současní politici – ať zprava či zleva.

Takže než začneme prosazovat přímou demokracii – jako náhradu té stávající, zastupitelské – zamysleme se nad důsledky. Abychom na tom za pár let nebyli hůř než dneska. Sylva Šporková

TAKÉ JEDNOU RADOST....

Dokončení z první strany!!!

Dobrá věc se podařila a rodina měla po sedmi zdravých synech i zdravou dcerku, kterou všichni bratři hýčkají. Protože v Americe zůstala jejich sperma a vajíčka ve "frozen banku", rozhodli se, že chtějí ještě jednu holčičku. Proto tam tentokrát odletěla celá rodina, i s reporterkou 60 Minutes. Kluci měli zážitky i z Disneylandu, nejen že si tam jeli "koupit" další sestřičku. Prostě - krása ! Celá ta záležitost, bylo řečeno, přišla asi na 50.000.- australských dolarů, ovšem, to není počítáno, kolik bude stát další vzdělání, výchova a všechno ostatní pro devět dětí, proto jsem se svrchu zmiňoval o jejich finančních základech. Každopádně jsem byl nadšený a dojatý tou Šťastnou rodinou, pěkných Australanů ! Věřím v Pána Boha, i když do kostela nechodím a docela chápu nesouhlas církvi s umělým oplodňováním nevdaných, nebo lesbických žen, ale toto je jiný případ, z toho se Pán musí jistě i radovat, po tolika případech potratů a odložení nechtěných dětí ve světě ! Myslím, že i zdravotní komise v Austrálii, by měla takovéhle případy posuzovat jinak, individuálně, vždyť šlo o vyrovnanou rodinu, budoucnost naší země !

Psáno 1.dubna 2012. - (žádný apríl !) Sven F. REHULKA , Carlton NSW

Dear Publisher,

Newcastle, 26.3.2012

“How Miss Monika increased her income from State Enterprise”.

The recent issue of Noviny offered a quality short story by Monika Passer. It describes her attempt to charge a state owned firm an increased rent for the use of the building she inherited in Prague. Poor wretch ended not only without the modest rent increase she was after, but without the house it self, being forced to sell it later for a token price to the renting firm. All the transaction yielded was just enough to buy her a Bikini swimsuit. But in spite of her despair, she felt in some absurd way like the famous Jacqui Onasis. Who else could have afforded (in the whole history of human race) a swimsuit equivalent to a value of a house?

Short stories have certain rules to engage the reader. This one satisfies many of them. The wisdom, humour and tragedy are present in right amounts at right places. It has been perfectly anglicized. And for “us who remember”, it sets a mirror to our old lives, since the enforced moral “be happy or else!” was once our daily bread as well. Dear Sir, we need more of such a quality material in your paper. How many of such Monicas sit on a good story – and they can write in Czech (as long as they are not aiming for the NEW YORKER).

I am going to send this story to some of my friends in the Old Country, where it will be scrutinized with help of blunt instruments and broken English, for those local elements are more after facts, than after literary values. But I am sure they will enjoy it as we did and it will come out with a happy grin.

With thanks for a good read

J. Brouk

Subject: WHO EMPLOYS THESE IDIOTS - - A TRUE STORY!!!

A man living in Kandos (near Mudgee in NSW, Australia) Received a bill in March for his as yet unused gas line stating that he owed \$0.00. He ignored it and threw it away. In April he received another bill and threw that one away too.

The following month the gas company sent him a very nasty note stating that they were going to cancel his gas line if he didn't send them \$0.00 by return mail.

He called them, talked to them, and they said it was a computer error and they would take care of it. The following month he decided that it was about time that he tried out the troublesome gas line figuring that if there was usage on the account it would put an end to this ridiculous predicament.

However, when he went to use the gas, it had been cut off.. He called the gas company who apologized for the computer error once again and said that they would take care of it. The next day he got a bill for \$0.00 stating that payment was now overdue.

Assuming that having spoken to them the previous day the latest bill was yet another mistake, he ignored it, trusting that the company would be as good as their word and sort the problem out.

The next month he got a bill for \$0.00. This bill also stated that he had 10 days to pay his account or the company would have to take steps to recover the debt. Finally, giving in, he thought he would beat the gas company at their own game and mailed them a cheque for \$0.00. The computer duly processed his account and returned a statement to the effect that he now owed the gas company nothing at all.

A week later, the manager of the Mudgee branch of the Westpac Banking Corporation called our hapless friend and asked him what he was doing writing cheque for \$0.00.

After a lengthy explanation the bank manager replied that the \$0.00 cheque had caused their cheque processing software to fail. The bank could therefore not process ANY cheques they had received from ANY of Their customers that day because the cheque for \$0.00 had caused the Computer to crash.

The following month the man received a letter from the gas company Claiming that his cheque had bounced and that he now owed them \$ 0.00 and unless he sent a cheque by return mail they would take immediate Steps to recover the debt.

At this point, the man decided to file a debt harassment claim against The gas company. It took him nearly two hours to convince the clerks at the local courthouse that he was not joking.

They subsequently helped him in the drafting of statements which were considered substantive evidence of the aggravation and difficulties he had been forced to endure during this debacle.

The matter was heard in the Magistrate's Court in Mudgee and the outcome was this:
The gas company was ordered to:

- [1] Immediately rectify their computerized accounts system or Show Cause, within 10 days, why the matter should not be referred to a Higher court for consideration under Company Law.
- [2] Pay the bank dishonour fees incurred by the man.
- [3] Pay the bank dishonour fees incurred by all the Westpac clients whose cheques had been bounced on the day our friend's had been processed.
- [4] Pay the claimant's court costs; and
- [5] Pay the claimant a total of \$1500 per month for the 5 month period March to July inclusive as compensation for the aggravation they had caused their client to suffer.

And all this over \$0.00

This story can also be viewed on the ABC website - Who employs these idiots??
Remember, these "people" walk among us and breathe the same air we do.

From George Švehla

Muž pokročilého věku byl pozván ke svým starým přátelům jednoho dne na večeři. Udělalo na něj velký dojem, jak jeho přítel,kdykoli se obrátil s něčím na svoji manželku, oslovoval ji miláčku, drahoušku, zlatíčko, má lásko, milá a podobně.

Pár žil ve společném manželství už téměř sedmdesát let a bylo z toho jasné, že jsou stále do sebe velmi zamilovaní.

Když manželka odešla z jídelny do obýváku, muž se naklonil k hostiteli a povídá.

"Myslím si že je báječné, že po všech těch letech stále oslovuješ svoji manželku těmi zamilovanými jmény."

Hostitel svěsil hlavu.

"Musím ti říct pravdu," povídá, "její jméno mi nějak vyklouzlo z paměti už před deseti lety, a k smrti se bojím zeptat té nevrlé staré nabručené krávy, jak se jmenuje."

Autobus výjezdního zasedání vlády se v horské krajině kolem Jenolan Caves zřítíl do rokle a objevil jej místní farmář ... začal kopat velkou díru a všechny politiky tam pohřbil ... Za pár dní autobus objevila policie a tak v okolí zajišťovali svědky. Až když přišli k našemu farmářovi, ten přiznal, že autobus objevil a všechny taky pohřbil.

A policajt se ptá:

"A to jako už byli všichni mrtví?"

Farmář povídá:

"Nóóó, někteří říkali ... že nejsou ... ale znáte to... politikům se nedá věřit"

Recepiš No.332

Losos na citronu s vínem

2 citrony,
½ hrnku vody,
½ hrnku vína,
Sůl,
6 kousků lososa.

Vymačkáme citron a šťávu dame do nádoby vhodné pro mikrovlnku. Přidáme vše ostatní a necháme aspoň hodinu marinovat.

Přikryté vlníme asi 5 minut. Lososa obrátíme, a přikryté vlníme dalších 5 minut nebo dokud není ryba hotová.

Dobrou chuť přeje Radka

Qantas spojí síly s China Eastern. Společně vytvoří nízkonákladové aerolinky

Australské národní aerolinie Qantas Airways vytvoří společně s čínskou firmou China Eastern Airlines Co. nízkonákladovou leteckou společností se sídlem v Hongkongu. Qantas tak chce posílit svoji pozici v Asii a snížit náklady. Oznámily to aerolinie v noci na dnešek.

Obě firmy budou mít v novém podniku stejný podíl. Aerolinie budou působit pod značkou Jetstar, která je nízkonákladovou značkou Qantas Airways, a provoz mají zahájit v roce 2013. Létat budou na krátké vzdálenosti - do Číny, Japonska, Jižní Koreji a jihovýchodní Asie. V počátku budou létat se třemi letadly Airbus A320, do roku 2015 chtějí zvýšit počet letadel o dalších 15. Každá ze společností investuje do společného podniku 57,5 milionu dolarů (1,1 miliardy korun), investice by později mohla stoupnout až na 99 milionů dolarů.

Nové aerolinie doplní řadu nízkonákladových společností, které v posledních letech zahájily svůj provoz v Asii. Ta je největším a nejrychleji rostoucím trhem letecké dopravy. Vyplní také mezeru na vzkvétajícím čínském trhu, který nemá téměř žádné nízkonákladové aerolinie.

Čínské aerolinie loni přepravily 292 milionů cestujících. Podle odhadů místních leteckých úřadů se má tento počet do roku 2015 zvýšit na 450 milionů.

Jetstar působí v Austrálii a na Novém Zélandu a provozuje společný podnik s aeroliniemi v Singapuru, Japonsku a Vietnamu. V oblasti Asie a Tichomoří týdně vypraví 3000 letů do téměř 60 destinací. Aerolinky odhadují, že ve fiskálním roce 2012 přepraví více než 20 milionů cestujících, napsaly agentury AP a Reuters. ■

Třímetrové klokany v Austrálii vyhubil člověk

26. března 2012 - CANBERRA - Za vyhynutím mohutných australských obratlovců, kteří obývali Austrálii před 40 000 lety, je člověk, nikoli náhlá klimatická změna. Vyplývá to ze studie zveřejněné v odborném časopise Science.

Odborníci k tomuto závěru dospěli studiem vzorků mrvy z období před 130 000 až 40 000 lety, kdy se v Austrálii objevil člověk. Na vyhynutí zvířat, která tam tehdy žila a k nimž se řadí gigantičtí klokani nebo vačnatci Diprotodoni o velikosti nosorožce, se podle výsledku analýz podílely požáry a lov. Vymizení velkých obratlovců pak způsobilo ekologické změny krajiny.

Vědci to zjistili z výzkumu pylu a dřevěného uhlí nalezeného v sedimentech ve vulkanickém kráteru v Queenslandu. Až do doby, než Austrálii začali osídlovat Evropané, byl zarostlý tropickým dešťovým pralesem.

Absenci zjišťují podle výtrusů

Přítomnost nebo absenci velkých zvířat experti zjišťují podle výskytu výtrusů houby Sporormiella, která se množila v trusu býložravců. Zjistili, že před 41 000 lety vymizela. Toto období je spjato s příchodem člověka ale ne se žádnou známou klimatickou změnou. V té době také přibýlo požárů.

Vědci z toho usuzují, že člověk začal velká zvířata lovit tak intenzivně, až je vyhubil. Kromě třímetroých klokanů šlo i o vačnatce, ohromné ptáky a ještěry.

Susan Ruleová z univerzity v Canbeře a její kolegové tvrdí, že s příchodem člověka se změnila také vegetace. Smíšený prales vystřídal menší rostliny s kožovitými listy. Krajina se takto změnila ale až po vyhynutí velkých obratlovců. Ke zničení původních rostlin mohly také přispět požáry založené člověkem, které byly mnohem častější než ty vzniklé při bouřích.

"Klimatické změny té doby byly velmi mírné a je málo pravděpodobné, že by mohly mít takovýto vliv," napsal ve studii Matt McGlone. Chris Johnson z fakulty zoologie na univerzitě v Tasmánii řekl, že nepřítomnost velkých býložravců se na rostlinstvu projeví v podobě hustší a stejnoměrnější vegetace.

John Alroy z univerzity v Novém Jižním Walesu považuje studii za velmi průkaznou. Podle něj by už měla skončit debata o tom, zda se na vyhubení pravěkých zvířat podílel člověk, nebo ne.

"Táhla se skoro půlstoletí, protože mnoho lidí považovalo za nepravděpodobné, že by lovci z doby kamenné mohli způsobit takovou spoušť v tak krátkém čase a na třech kontinentech. Ať se vám to líbí nebo ne, je to pravda a musíme se s tím všichni vyrovnat," řekl.

Odborník na paleontologii obratlovců Gavin Prideaux naopak doporučuje další výzkum. Podle něj nová studie

jenom potvrzuje ty dřívější, které také došly k závěru, že hlavní příčinou vyhynutí zvířat v pozdních čtvrtohorách nebyly klimatické změny. ČTK Lidovky.cz

V Číně se upálily dvě Tibeťanky

V západní Číně, kde je výrazně zastoupeno tibetské etnikum, se o víkendu upálily dvě Tibeťanky. Oběti se stala jedna středoškolačka a 32letá žena, informovala agentura DPA s odkazem na Rádio Svobodná Asie

Neidentifikovaná školačka pocházela z Ma-čchü v provincii Kan-su. Upálila se v sobotu.

Jen o den později spáchala stejný čin 32letá ovdovělá žena jménem Rinčen ve městě A-pa v provincii S´-čchuan. Organizace Svobodný Tibet se sídlem v Londýně uvedla, že se upálila před policejní stanicí u hlavní brány do kláštera Kirti.

Jedná se už o 22 případů sebeupálení v Tibetu a Číně za několik měsíců. ***Čína uvažuje o tom, že akt sebeupálení bude klasifikovat jako terorismus a rodiny těch co se upálí, příkladně potrestá.*** RP

Tibet pod nadvládou Číny

Čínská armáda obsadila Tibet, který považuje za historickou součást svého území, v roce 1951. Peking podle kritiků potlačuje tradiční kulturu Tibeťanů řízeným přílivem etnických Chanů. Čína argumentuje potřebou ekonomického rozvoje, který armádní invaze nastartovala.

Po povstání z roku 1959, které Čína potlačila, ze země do Indie odešel tibetský duchovní vůdce dalajláma. Na 80 000 Tibeťanů ho následovalo. Usilují o samostatnost Tibetu nebo přinejmenším o jeho výraznou autonomii v rámci Číny.

Kámošský kapitalismus

Upozornil na něj nedávno pod anglickým názvem "crony capitalism" britský konzervativní poslanec David Davis, který byl v roce 2005 Cameronovým protikandidátem na předsednictví strany. Jeho prohrou se strana prudce přesunula z klasického konzervatismu do politické korektnosti a eurounionismu a těsného propojení s bankovním a megakorporačním sektorem. Výsledkem je bídačení střední podnikatelské a řemeslnické třídy, která vždy tvořila páteř konzervatismu. Davis, který je podobně jako byla Margaret Thatcherová outsiderem v politické třídě privilegiovaných absolventů soukromých škol, je dnes jejím nejvýraznějším ideovým pokračovatelem, mezi tou už hodně prořídlou hrstkou poslanců, kteří ještě nezapomněli, co konzervatismus kdysi znamenal.

Ten se Davis dnes pokouší připomenout, s úzkostí, že nevrátíme-li se k jeho základním principům, hrozí nám další vlna revolučního antikapitalismu opět věřícího, že kapitalismus jako systém selhal a musí se nahradit nějakou další utopií. Neselhal kapitalismus, selhalo jen jeho pokřivené nastavení, které se stalo chorobou. Jejími hlavními symptomy jsou "krkolomný růst platů korporačních ředitelů a bankéřů, jejich nestydaté obcházení daní vychytralým účetnictvím a kamarádšofty politiků s mediálními a korporačními barony". V tomto chorobném stavu není vláda řešením, nýbrž součástí problému.

"Kamkoli ve vládě nahlédnete, tam vidíte její propojení na velké korporace," pranýřuje Davis Cameronovu vládu udržující systém, který nastavil už Blair a v jehož využívání se jedna politická strana od druhé neliší. Jako nejbizarnější příklad uvádí loňské rozhodnutí Ministerstva podnikání, inovace a dovedností (samo o sobě už dostatečná bizarnost) přidělit padesátce největších korporací ministerské referenty, aby s nimi průběžně konzultovali jejich zájmy. Jedním z jejich společných "řešení" jsou daňové úlevy a povolené úniky zdanitelných zisků velkých korporací. Mezi nejprovokativnějšími příklady Davis uvádí jedenáctiprocentní korporační daň Barclays Bank a nulové zdanění bank, které stát zachránil před krachem a jejichž šéfové si místo splácení grantu vyplácejí vysoké prémie.

"Banky dnes bohatství nevytvářejí, nýbrž vysávají," hřímá Davis bez servítku, "a bezohledně zneužívají peněz zákazníků k vlastnímu obohacení." Výsledkem je "chronická nestabilita finančního sektoru".

"Proč nemáme žádnou poradní linku pro malé podniky, které zaměstnávají 20 milionů lidí, vytvářejí 60 procent pracovních příležitostí soukromého sektoru a odevzdávají víc daní než stovka největších korporací?" ptá se Davis a připomíná, že v době, kdy jim banky nepůjčují, jim vláda zároveň vyměřuje extra daně, poplatky a pokuty.

Jestliže se "kámošský kapitalismus" nerozmontuje a nepromění v opětnou podporu a úlevu drobného podnikání, s posílením konkurence a důrazu na lokální ekonomiky, hrozí krach celého západního kapitalistického systému, varuje Davis.

Jestli v tom někdo poznáváme i chorobu kapitalismu českého, možná nám dojde, jak a v co se nám proměnil ten idealizovaný "kapitalismus bez přívlastků", zapomínající, že každý nehlídaný liz přitahuje padouchy jako kravinec mouchy. Vyšlo v *MFDnes* Benjamin Kuras

Rakousko zlikvidovalo hrob Hitlerových rodičů

Hrob rodičů nacistického vůdce Adolfa Hitlera v rakouském Leondingu byl zlikvidován, píše ve čtvrtek deník Berliner Kurier.

Hrob na hřbitově v dolnorakouském městě se stal poutním místem neonacistů. Právě to přimělo vedení města, aby se zasadilo o jeho likvidaci. "Tento hrob zneužívali neonacisté. Svázely je sem autobusy," řekl obyvatel města.

Loni říjnu se před náhrobkem objevila váza s květinou a nápisem Unvergessen (Nezapomenut) s dvojitým "S". Souhlas s likvidací hrobu dala vzdálená příbuzná nacistického vůdce. Adolf Hitler se narodil v rakouském městě Braunau v roce 1889. Jeho rodiče Alois a Klara Hitlerovi zemřeli v letech 1903 a 1907.

Rusko jako za SSSR hledá "Stachanovce" v různých oborech

Moskva - Jako ze sovětských časů je soutěž o nejlepšího pracovníka v různých oborech, kterou vyhlásil současný premiér a budoucí prezident Vladimir Putin. Podle internetového portálu britské BBC oznámil, že na peněžní ceny se mohou těšit třeba nejlepší svářeči, horníci nebo elektrikáři.

Ministerstvo zdravotnictví a sociálního rozvoje prý už s hledáním začalo za pomoci zaměstnavatelů a odborových organizací.

BBC připomíná, že za sovětské éry nejlepší pracovníci dostávali peněžní odměny a jejich jména se objevovala na čestných místech na nástěnkách. Nejznámějším z pracovníků s více než vynikajícím výkoný je Alexej Stachanov, který 31. srpna 1935 během směny dlouhé pět a tři čtvrtě hodiny údajně narubal 102 tun uhlí a překonal tak normu o 1400 procent. Jeho jméno se stalo synonymem neúnavně pracujícího sovětského dělníka.

Stachanovci v putinovském Rusku se mohou těšit na 300.000 rublů (asi 189.420 korun) za první místo, druhý nejlepší dělník ve své kategorii dostane 200.000 rublů a třetí 100.000 rublů. CTK

Ukrajinu pobouřil skandál s osvobozením násilníků s vlivnými rodiči

Kyjev - V ukrajinském Doněcku dnes zemřela devatenáctiletá Oksana Makarová, jejíž osud byl v posledních třech týdnech v centru pozornosti místních médií. Mladou ženu počátkem března v Nikolajevě znásilnili tři muži a ve snaze zakrýt stopy se pokusili ji oběsit, hodili ji do odpadní jámy a zapálili. Policie viníky dopadla, ale dva z nich, kteří měli vazbu na místní vlivné funkcionáře, po výslechu propustila, protože podle médií byl otec jednoho z násilníků významným městským funkcionářem, otec dalšího prokurátorem.

Žena s těžkými popáleninami a v silném mrazu strávila v jámě deset hodin. Po převozu do nemocnice ji byla amputována paže a část nohy, popáleniny měla na polovině těla, ale ani zákrok odborníků nepomohl. Její smrt způsobila otrava zplodinami z hoření a krvácení do plic. CTK

Pěticentimetrová novinka "Kradou vám vůz!" Nerozbitný autoalarm pošle majiteli SMS

Zhruba pěticentimetrová novinka má ochránit statisčivý majetek. Jihomoravská firma Flajzar na veletrhu Amper v Brně získala ocenění za svůj autoalarm. Podle majitele společnosti Tomáše Flajzara mají o výrobek zájem i velké společnosti, například Siemens.

Nový výrobek detekuje otřesy, rozbití skla, neoprávněné startování nebo náklon automobilu. Uživatele o tom informuje zasláním sms. "Naše filozofie byla zpřístupnit zabezpečení běžným lidem bez nutnosti montáže a bez vlivu na typ vozidla," uvedl Flajzar.

Podle něj by novinka měla ochránit uživatele nejen od krádeže automobilu, ale i vybavení připevněného na střeše auta, jako jsou kola nebo lyže. "Alarm detekuje, když někdo neoprávněně začne třeba kolo sundávat a majiteli odesílá sms," uvedl Flajzar. Alarm je podle něj nerozbitný. Sms přijde majiteli do mobilního telefonu do dvou vteřin. Firma do malého těla integrovala několik senzorů. Přístroj má záložní akumulátor a při jízdě se automaticky dobíjí. Uživatel jej zapojí do standardizovaného konektoru, který je v každém z vozů.

Podle Flajzara je zájem o novinku obrovský. "Jsem přesvědčený, že ekvivalentní produkt na trhu není," uvedl. Firma si proto chrání své duševní vlastnictví, především technické řešení ve více zemích, například v Číně.

Kromě EU se bude přístroj prodávat například na Novém Zélandu, v Austrálii nebo na Fidži. "Aktivně jsme nikoho nevyhledávali, zájem firem je velmi příjemný. Oslovil nás i Siemens," řekl Flajzar. Zájem je podle něj také ze zemí s vysokou kriminalitou, jako jsou Rusko nebo Ukrajina "Postupně hledáme další partnery, signály jsou z celého světa," uvedl Flajzar. Jeho firma má nyní 22 zaměstnanců. Na vývoji aktuálního výrobku dělali dva lidé a trval půl roku. CTK

Defraudanti policajty

29. března 2012 Ptal se vás někdy někdo, zda chcete ze svých daní financovat cirkusový festival v Egyptě? Nákup kravat s logem EU jednou tuniskou firmou? Sondáž názorů Jordánců na Evropu? Taneční výuku teenagerů v Burkině Faso? Poradní centrum v Mali, které tamním lidem hledá práci v Evropě? Zlepšení kanalizace a studentská stipendia v Turecku? Soukromé letouny prezidentů Malawi, Konga a Ugandy? Kontrolu bezpečnosti potravin na Islandě?

Zkusme si to začít počítat, jen tak těch pár výdajů "zahraniční pomoci", na které se nám občas namátkou daří přijít a jimiž se oficiální eourounijní publikace nevychloubají. Tak dobře, na ty tuniské kravaty jsme (my všichni evropští daňoví poplatníci dohromady) dali jen pakatýlek 3500 eur. Jordánská sondáž nás přišla jen na 20 000 eur. Egyptský cirkus jen 50 000. Pak už to ale skáče: V Burkině Faso jsme na taneční výuku dali 420 000. Informační centrum v Mali jsme dotovali jedenácti miliony eur – a za tři roky jsme jeho prostřednictvím našli práci šesti šťastným Malijcům. Na jakýsi elektrifikační projekt v Palestině (od něhož neexistuje žádná dokumentace a neví se, kde je či zda vůbec) jsme darovali 40 milionů. Na tureckou kanalizaci a stipendia 620 milionů.

Diktátorům Tuniska a Egypta jsme až do poslední chvíle, než byli svrženi "arabským jarem", dávali 200 milionů eur ročně. Kolik platíme za tryskáče všelijakým africkým potentátům, se asi spočítat nedá. Miliony eur stále dáváme Brazílii, která se letos stala šestou světovou ekonomikou a předehnala Británií. Další miliony dostává Argentina, která právě vyhlásila bojkot na zboží členského státu EU – Británii (zřejmě v přípravě na další válku o Falklandy).

Největší absurditou je "rozvojová pomoc" Islandu, který má vyšší životní úroveň než polovina členských států EU a absolutně odmítá uhradit miliardy, o něž v jeho podvodném a zkrachovalém bankovnictví přišly statisíce evropských investorů a spořitelů. Tisíce všelijakých "rozvojových

projektů" prakticky v každé zemi, na kterou si vzpomeneme, řízené spleť stovek štědře placených eurokomisí, charitativních organizací a příkamaráděných firem. Plný rozsah odtoků našich peněz všelijakými pseudoprojektovými kanály už nikdo nikdy nezjistí, ale evropští auditoři odhadují, že jen mírně zlepšenou kontrolou a zpřísněním kritérií by se zde dalo ušetřit 6 miliard eur ročně.

Dozvíme se někdy od ministra Kalouska, kolik z našich daní dnes bruselským defraudantům posílá a kolik by se z toho mělo raději nechat českým učitelům, dopravákům, policistům a hasičům? Kde vlastně tato gigantická defraudantská banda zvaná EU bere tu drzost trestat naše malé české defraudanty za netransparentnost? Není to náhodu jen nemotorně zastřený trest za nepodepsání fiskální unie?

Jo a víte mimochodem, jaký trest si už za to vymyslela na Británii? Nenápadný, na první pohled s ničím nesouvisející a mediálně téměř nepostřehnutý. Zvýšila clo na dovoz cukrové třtiny. To zlikviduje britské cukrovarnictví, které stojí na karibské třtině přes tři staletí. Tvoří třetinu celkové produkce cukru v EU, největší konkurenci řepnému cukru francouzskému a německému. Evropě to už neosladí. Jako ten cukr český. Vyšlo v *MFDnes* Benjamin Kuras

Expedice hledá v německém dole poklad nacistů

Výprava ve stylu Indiana Jonese hledá ve stříbrném dole v Krušných horách umělecká díla, která za druhé světové války ukradli nacisté.

Informuje o tom deník Daily Mail. Mají v přepočtu hodnotu téměř 15 miliard korun. Expedici vede rakouský historik Burkhart List. Podle něj se mohou v podzemních prostorách u hranic s Českou republikou nacházet obrazy Claudea Moneta, Édourda Maneta, Paula Cézanna a dalších malířů, sochy, koberce a tapiserie.

Malby pochází ze sbírky židovského průmyslníka a mecenáše umění Maďara Ference Hatvanyho. Nacističtí vojáci z ní za války ukradli 250 až 500 uměleckých děl. List řekl, že získal dokumenty z archivů Wehrmachtu, které popisují převoz Hatvanyho sbírky do dvou podzemních galerií ve stříbrném dole, asi 70 kilometrů od Drážďan.

"Záznamy uvádějí, že v zimě na přelomu let 1944 a 1945 sem přijel tajemný transport z Budapešti, který byl označen jako přísně tajný," řekl List. "Na jedné z fotografií v archivu je Sonnenhaus, velká budova před dolem Fortuna. Myslím, že právě v něm jsou díla uložena." S pomocí techniky List zjistil, že se v dole v hloubce 55 metrů nacházejí dutiny, které nejsou zaznamenané na mapách, patrně je vytvořili lidé.

Cukr je stejný jed jako alkohol, tvrdí američtí vědci a návykový jak kokain.

NEW YORK - Cukr je pro naprostou většinu lidí neodmyslitelnou součástí stravy. Někteří američtí vědci ale upozorňují na to, že strava s přidaným cukrem je pro lidské tělo pravděpodobně stejně škodlivá jako tabák či alkohol, a považují cukr za jed. Ve svém pořadu 60 minut o tom informovala americká televizní stanice CBS News.

Nebezpečí cukru prý přitom nespočívá jenom v přibývání na váze při jeho zvýšené konzumaci, ale může mít zásadní vliv na srdeční onemocnění či některé druhy rakovin. Kalifornský endokrinolog Robert Lustig, který na nebezpečí cukru dlouhodobě upozorňuje, přitom říká, že při správně volené stravě lze třem čtvrtinám těchto onemocnění předejít. Místo toho strava bohatá na cukry decimuje zdraví Američanů, míní lékař.

Cukr se podle něj nachází i tam, kde ho lidé často nečekají. Je součástí prakticky všech zpracovaných jídel, jako jsou jogurty či různé omáčky či chleba. Škodlivé přitom podle Lustiga je i oblíbené sladidlo, které od 70. let minulého století klasický cukr z amerických domácností vytlačuje - kukuřičný sirup s vysokým obsahem fruktózy. "Jde prakticky o totéž. A oba jsou stejně špatné. Jsou stejně toxické," tvrdí Lustig.

Američané snědí za rok až 60 kilogramů cukru a fruktózy

Američtí strávníci jsou tak nadále ohroženi, byť spotřeba cukru v zemi za posledních 40 let klesla o 40 procent. Rozdíl ale vyrovnal právě kukuřičný sirup s vysokým obsahem fruktózy. Lustig je považuje za nebezpečné - cukr i sirup obsahují fruktózu, díky které jsou sladké a neodolatelné.

"Milujeme je. Aktivně je vyhledáváme. Myslím si, že to má i evoluční důvody. Na naší planetě není žádné jídlo, ve

kterém by byla fruktóza, jež by vás mohlo otrávit. A tak pokud ochutnáte něco sladkého, dává vám to evoluční darwinovský signál, že to je bezpečné jídlo," říká Lustig.

Zároveň ale dodává, že lidé tradičně jedli jen malé množství fruktózy, a navíc v ovoci obsahujícím i vlákninu, jež zpomaluje vstřebávání fruktózy i její spotřebu. Málokdo například sní deset pomerančů najednou. Nyní se ale situace radikálně změnila. Cukr i sirup s vysokým obsahem fruktózy jsou levné a Američané jich tak konzumují téměř 60 kilogramů ročně.

Přílišná konzumace cukru stojí za mnoha úmrtími

Lustig dlouhodobě zastává názor, že cukr stojí za jednou z nejčastějších příčin úmrtí v USA - srdečními onemocněními. Dlouho byl s tímto názorem osamělý, nyní ale jeho domněnku začíná potvrzovat výzkum kalifornské bioložky Kimber Stanhopeové.

Stanhopeová při pokusu zkoumaným osobám nejprve několik dní podává stravu s nízkým obsahem přidaných cukrů a pak několik dní například slazené nápoje.

Krevní testy přitom ukazují, že přidané cukry v organismu zvyšují hladinu nebezpečného LDL cholesterolu a dalších rizikových faktorů pro kardiovaskulární onemocnění. Studie americké vědkyně podle všeho ukazuje, že když někdo konzumuje příliš cukrů, přetíží to jeho játra fruktózou. Část z ní se pak přemění na tuk a pomáhá vytvořit LDL cholesterol, který ucpává cévy. Stanhopeová říká, že jí výsledky výzkumu překvapily. "Začala jsem jíst a pít mnohem méně cukru," podotkla.

Podle profesora z Harvardovy univerzity Lewise Cantleyho přitom cukr může hrát role i při spouštění některých druhů rakovin. Konzumace cukru způsobuje náhlý nárůst tvorby hormonu inzulínu, který může sloužit jako katalyzátor těchto onemocnění. "Téměř třetina některých běžných nádorových onemocnění - včetně rakoviny prsu či konečníku - má na povrchu cosi, čemu říkáme inzulínové receptory. Inzulín se na tyto receptory váže a signalizuje, že nádor může začít spotřebovávat glukózu," uvedl s tím, že to přispívá k růstu nádoru.

Cukr je návykový, funguje prý jako kokain

Cantleyho tým nyní vyvíjí lék, který by rakovinové buňky odřízl od glukózy a zabránil jim v růstu. Než ale dosáhne úspěchu, doporučuje lidem, aby cukr nekonzumovali. A pokud jej jíst musejí, aby jej omezili na minimum.

Neurolog Eric Stice z Oregonu ale upozorňuje, že to není tak jednoduché.

Cukr je totiž značně návykový a funguje v mozku podobným způsobem jako kokain. Lidé, kteří často konzumují cukr, si vůči jeho účinkům podle jeho výzkumu podobně jako drogově závislí vytvářejí odolnost, a potřebují tak větší dávky.

Zástupce americké asociace producentů cukru Jim Simon nicméně míní, že mezi vědci ohledně účinků cukru není shoda. Naprosté odstranění sladidel ze stravy podle něj není cestou ke zdravější populaci. Řešením je prý dlouhodobé snížení počtu kalorií a cvičení. Lustig ale namítá, že cukr potřebuje stejné osvětové kampaně jako tabák a alkohol, které vedly ke snížení jejich spotřeby. Lidovky.cz ČTK

Poznámka Novin: Existuje rostlinka ***Synsepalum dulciferum F***, zvaná „Miracle fruit“ Známa je od 17 století a má zajímavý účinek, kyselé věci dělá sladké.

HOWEVER, if someone where to eat the berry, then consume a sour substance ex. Lemon, Lime, Battery Acid (not recommended) it will taste like a deliciously sweet candy with no trace of sourness. Lemon juice will turn into lemonade, vinegar into nectar, etc. The effect can last half an hour to 2 hours, and does not impede any other part of your nervous system other than your taste buds and is in no way harmful.

Bohužel cukrovarníci protestovali, že by prodej této rostliny je přivedl na mizinu, tak byla ve své době zakázána , pod hlavičkou - by mohla být návyková.

Jo, ale nefunguje na kafe či čaj, tyto nápoje jsou totiž hořké.

Jednoho dne se dcerka ptá maminky: "Mami, proč máš některé vlasy bílé?"
"To je z tvého zlobení. Pokaždé, když provedeš něco špatného, zbělá mi jeden vlas."
"A mami, proč má babička bílou celou hlavu???"

Mařenka se ptá maminky: "Mami, můžu se dívat na televizi?"
"Ano Mařenko, ale nesmíš si ji zapnout!"

VYUŽIJTE VÝHODY DOMLUVIT SE VLASTNÍM JAZYKEM

DIRECTORY pro předplatitele, 6linek, \$60 ročně
Jídlo a Restaurace

„ **LA BOHEME** " 332 Darling Street, Balmain
 Restaurace: 02/ 9810 0829
 On-line rezervace:reservation@laboheme.net.au
 Výtečná česká i evropská kuchyně se širokou nabídkou točených i láhvových piv nejen z Čech. Každý den na Vás čeká speciální nabídka, pro více info prosím navštivte www.laboheme.net.au
 Otevírací doba:
 Po a Ut, **ZAVŘENO**;
 St, Ct od 18.00 do 23.00 Řízečky za \$ 19.90 s přílohou
 Pa od 18.00 do půlnoci - Živa Muzika
 So od 12.00 do půlnoci - podáváme obědy, večeře
Ne od 12.00 do 22.00 - Nedělní vepřová pečeně a dezert \$ 25.00
 Přijďte k nám na výtečný oběd v sobotu či neděli. Speciální nabídka - hlavní chod a dezert za \$ 29.90 Snadné parkovani. 09/VII/12

Restaurace DOMA - Bohemian Beer Cafe
Reservace Tel: 933 100 22
 29 Orwell St. Potts Point (Kings Cross)
 Po--**Čt** 17 - 24 , Pá + So 12-24 , Ned. 12 - 22 hod.
 Tradiční česko-slovenská jídla jako je pečená kachna, svíčková, vepřový nebo kuřecí řízek, moravský vrabec, guláš, smažený sýr, uzená krkovička., atd. K píti Budějovický Budvar, Kozel, Krušovice, Plzeň, Zlatý Bažant, Zlatopramen, a točené pivo Krušovice. Samozřejmě také Becherovka, Slivovice, Borovička, Fernet, Absinth ap.. 31/IX/12

Chlebiček, Kafína, take-away, obložené chlebičky, ruská vejce, české saláty.
 372 Bourke, Street, Surry Hills, 9361 6061
 Josef Usela, 0401 155 907
 Otevřeno Pon.-Pát, 6,30 – 16.00, Sob.od 7,30.
 20/VI/12

Tommy’s beer café
 “Slovenska reštaurácia s bohatým výberom točených pív – Pilsner Urquel, Budvar, Gambrinus, Zlatý Bazant, Bernard a mnoho iných. K tomu pečené prasiatka, guláš, bryndzové a kapustové halušky, kačice, rezne a podobne pochutiny. Otvorene: Pon-Stv 4pm – 12am Pia – Ned 12pm – 12am
 123-125 Glebe Point Rd, Glebe , Tel: 9660 6870
 Email: tommy@tommysbeercafe.com.au
 1/IV/12

Druha lokacia
Tommy’s beer café Restaurant
 42 Kellett Street, Potts Point NSW 2011
 telefon/rezervace: 02-9368 0898
 Otvaracia doba: Tuesday – Sunday from 5pm till late
 1/IV/12

V Lahůdkářství u Cyrila jako Doma!
 183 Hay Street, Sydney tel.: 9211 0994
 Otevřeno: Po-Pá od 7 do 17. So 7 - 13 hod.
 vynikající telecí párky, tlačenka, moravské uzené tvaroh,mletý mák, zelí,kostkový cukr, ryby v láku,brynza, české a slovenské ,speciality, karlovarské oplatky, mouka atd.
 17/VI/13

Heart Of Europe 114 Bronte road Bondi Junction, 93871677
 Po-Pa 8.00-17.00, So-8.30-15.00
 Domace kvalitne kolace, zaviny, strudle, chutne jedla, szegedinsky gulas, paprikas, svieckova, brynzove halusky.; Denne cerstvy kminovy chlebicek a obvzlast dobre vypecene rohliky.Vsetky produkty su pripravené v nasej kuchyni, pouzivame maslo, organicku muku, domace vajicka a pridavame cit 24.III.2013

Czeeky Czech
 124 King St., Newtown,
 telefon : 0421 335 835
 Otevřeno denně od 9am do 9pm
 Snídaně od \$4,00 Obědy od \$10,00
 Tradiční česká jídla ba i rizoto a těstoviny.
 29.08.2012

Sweety Imports
 Predávame Horalky, Banány v Čokoláde, Mila, Perníky a iné sladkosti za veľkoobchodné ceny. Robíme aj darčkové balenia.
 Email: info@sweetyimports.com
 M: 0416 122 404 (Martina) 0404 387 615 (Peter)
 09/III/13

Hungry Czech už není

Různé
AUSTRALIAN WATER PURIFIERS
 Ivan Jirava - tel. 02 9835 1428, 0414 435 621
 Dodáváme a deláme servis na filtry pro pitnou vodu, včetně R.O. Filtrační systém již od 90 dolaru, servis od \$20. 18/VIII/12

PŘEKLADY z angličtiny do češtiny i naopak, přesně a rychle provede Daniela Kautská, NAATI, kvalif.stupen 3. tel./fax: 08 82714277, mobile: 0408 714277, e-mail: danakau@internode.on.net 17/VIII/12

Lékaři Zubaři

Řemeslníci a služby

Auto - Moto

POČÍTAČE
Shared Web Services:
 Tel. 02 9034 6600 Fax: 9086 3155
 Business process automation, workflow, sales + marketing, CRM and other business systems. Seeking experienced programmers on casual basis.
 Contact to Ms. Šipka for details
 jarka@sws.com.au 22/VII/12

Služby pro studenty
 WINDSOR INSTITUTE OF COMMERCE & LANGUAGES.
 Nabízíme "z gruntu všechno" ve výuce Anglického Jazyka, Business kurzů a kurzů Informačních technologií. Kontakt: Jan Učeň.: Level 5, 127 Liverpool St. (Shark Hotel), Sydney 2000, NSW. Tel. 9283-4388 Fax. 9283-0748, mobil 0419442907 E-mail: marketing@windsor-ic.com.au Web: www.windsor-ic.com.au
 8/IX/08

Information Planet Pty, Ltd má 16 let zkušenosti a je to jedna z největších studentských agentur s pobočkami po celé Evropě, Jižní Americe, Austrálii i Novém Zélandu
 Pobočky v Austrálii najdete v centru Sydney, Manly, Perth a Brisbane. Pobočky v České a Slovenské Republice najdete v Praze, Branislave a Prešove. Jak vám můžeme pomoci:
 - **výběr školy**, univerzity a vyřízení víza zdarma, bezkonkurenční ceny - kontakt: Renata Ilonciakova, email: renata.ilonciakova@informationplanet.com.au; mobile: 0420 300 863
 - vlastní job department - opravdova pomoc s hledáním práce: kontakt: Paulina Milova, email: service@informationplanet.com.au
 - vlastní ubytování se slevou pro ceske a slovenske studenty: www.austay.com, kontakt: Klára Holisova, email: info@austay.com.au; mobile: 0406 232 283
 - dale: imigrační služby, vlastní cestovní kancelář, velke SLEVY pro clený Information Planet, party pro klienty. Plne vybavene studentske centrum k dispozici. Adresa centraly: Level 5, 285 Clarence Street, Sydney, NSW 2000 (u zastavky Town Hall), web: www.informationplanet.cz a www.informationplanet.sk. Tel.: 02 9283 6161 JSME TU PRO VAS 25/VIII/12

"Renata Morgan" studentsku agenturu prebral jej syn Lukash Morgan. Chcete aby do Sydney prišiel Vas známi či niekto z rodiny študovať? Ponúkame Anglicky jazyk a Odborne Diploma kurzy za vyhodne ceny. Pomôžeme s ubytovaním a pracou. lukashmorgan@yahoo.com.au www.renatamorgan.com.au Mobil: +61 402 034 409 Tel: +61 2 9314 1650 25/VII/12

Česká R
 Ubytování v Již.Čechách – Sezimovo Ústí
 Garsoniéra 3-4 osoby, možnost vlast.vaření lednice, pračka, televize a tenis.kurty. Možnost dopravy z letiště do Sez.Ústí – 85km. **Cena** za ubytování na osobu je 200Kč na den. **Kontakt:** Jan Veřlát, email: vertajan@volny.cz; 22/III/12

Apoštoláty (Apostille) vyhotovuje:
Apostille Australia Certificate Service
 Henry Deane Square; Shop 5, 14-18 Lee Street Sydney NSW 2000 tel: (02) 9211 1881
 Cena se pohybuje kolem 200\$
New South Wales Passport Office
 Level 7, 26 Lee Street; Sydney NSW 2000
 Cena se pohybuje kolem 60\$

Czechoslovak Club of ACT,
 Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620
 vydává dvouměsíčník věstník **Beseda. Československý klub v Queenslandu,** 25 Upfield Street Burbank Qld 4156
 Tel / Fax: (07) 3343 3489
 ✉ ccq@csklubqld.org.au
 President Mr.Frank Caroli; Jednatel Mrs. Stana Bilková
 Naše stránka: **csklubqld.org.au**
 Měsíčník "**Krajanský List**" Redakce Staňa Bílková
Asociace Čechů v Austrálii
 28 Church Street, Fortitude Valley QLD P.O.Box 142, ph.07 3399 4613
 Fax.07 3290 4379 vydává“ Na Slovíčko.
Československý klub v SA,
 P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007
 tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život. Czechoslovak Country Club,** 320 Devonshire Road, Kemp's Creek, 2171, tel. 02 9606 0904
 Czech and Slovak Association in Tasmania, 144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008 ph. 6228 0707
 Ceske a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii 74 Coonawarra Drive, Caversham WA 6055
 President: Jarda Kabelka
 Secretary: Olga Gerke 0413 912586
 e-mail: czechslovakwa@hotmail.com
 casopis "KLOKAN" vychazi 11 x do roka.
Sokol Sydney, www.sokolsydney.com
 16 Grattan Crescent, French Forest, 2086
 tel.: 02 9452 5617 vydává „**Věstník“**
Sokol Melbourne,
 497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051
 tel.: 03 9329 9922, vydává měsíčně Kvart
Český a Slovenský klub na N. Zélandě,
 P.O.Box 27 332., Wellington
 tel., 478 5977; fax.: 477 9377
Gus.knot@xtra.co.nz,
 měsíčník **Střípky Čriecky**
Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159
 Lockes Way, Belgrave South 3160,
 Czech Pensioners Association Inc.
 ukončila činnost k 1.dubnu 2004

Združenie austrálskych Slovákov v Sydney. 30 Vaughan, P.O.Box 142, Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153
 vydáva dvoumesiačník „ **Slovenský štít**“
 Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný súbor + Slovenský klub v Južnej Austrálii
 5 Walter Street, Thebarton, 5031
 ph.: 08 8352 8072
Slovenský klub „Ludovít Štur“.
 105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020
 ph:03 9802-9674, vydává: **Zorníčka** (quarterly)
 Združenie Slovenských Združení vo Viktorii
 Terezia M. Kral; c/o 10 Somerville Street
 Doncaster, Victoria 3108; +(61 3) 9855 8086, kraltm01@optusnet.com.au
Austrálsko-slovenské informačné centrum
 Vojtech Michael Markus
 9 Hillard Street; East Malvern VIC 3145
 tel.: 0061-3-95711729; fax: 0061-3-95720838
 e-mail: mmarkus@ozemail.com.au
 Združenie Slovenskov v Queenslande
 463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505
 tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au
 Slovenské združenie v Západnej Austrálii
 17 Edelweiss Way; Beckenham 6107 WA
 tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858
 e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Konsulát České republiky,
 pan. Hani Stolína, konsul,
 169 Military Road, Dover Heights , 2030
 phone: **02 9581 0111** fax: 9371 9635
 telefonni cislo na konzularni pohotovost pro nouzove pripady, které se stanou mimo oficialni uredni dobu naseho generalniho konzulatu je **0402 312 806** nebo **0401 547 584** {pouze náhradní číslo}.
 Úterý 9:00-11:30,13:30-15:30; Středa 9:00-11:30
 Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30
Konsuláty Slovenské republiky,
 25 B Latham St, Bentley East V 3165
 Tel: 03 9570 2837, Email: vmmarkus@bigpond.com
 level 12 / 239 George St., Brisbane Qld 4000
 Tel: 07 3221 7000; horvath@starmist.com.au
České velvyslanectví v Canbeře
 8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
 ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006

Slovenské veľvyslanectvo v Canbere
 47 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
 ph.: 02 6290 1516 fax: 02 6290 1755
 Mimo úradných hodín v naliehavých prípadoch (úmrtia, nehody, strata a krádež cestovných dokladov) funguje stála služba (00612/ (0) 487 201 047).
<http://www.mzv.sk/canberra>
Česká obchodní komora v Austrálii.
 Ceska Obchodni Komora v Australii
 Czech Chamber of Commerce Australia Inc.
 P.O. Box 479 ; Welland SA 5008; Australia
 President: Dr Z. D. Kotasek; phone: (+61) 08 8346 9145, Email: zhkotasek@yahoo.com.au
 Secretary: Peter Oprchal ; phone: (+61) 08 8556 3650, Email: osrkrab@tpg.com.au

Satellite čtrnáctidenník vydává Aleš Březina, Torontské noviny, mají 12 stran, předplatné Can \$ 35.00 e-mail: abrezina@rogers.com, tel.416-530-4222
Nový Domov Torontský čtrnáctidenník,. Redaktor.Věra Rollerová, Can \$ 38.00
 novy.domov@sympatico.ca, tel. 416-439-9557; Novy Domov; 450 Scarborough Golf Club Road; Toronto, On. M1G 1H1; Canada
Americké listy, vydávané ve státě N. York, redaktor Petr Bísek, Čtrnáctidenník, 12 stran, předplatné US \$ 38.00.; Americke list; 26 Gruber Drive; Glen Cove, NY 11542; USA; (516) 674-9438; fax (516) 671-3147, americkelisty@optonline.net
Nový POLYGON – časopis dvouměsíčník, 96 stran A5, US\$69 ročně, nakladatelství PRIMUS, Věžeňská 7, 110 00 Praha 1
www.cs-magazin.com, Čtíte český a slovenský zahraniční internetový časopis CS-magazín na webové stránce www.cs-magazin.com

10 % Sleva pro nové předplatitele.

NOVIN

Pouze \$63 dolarů na rok včetně poštovného.

Napište nám na jaké jméno a adresu chcete noviny posílat a Šek vystavte na jméno **Noviny** a pošlete na adresu:

Noviny,
P.O.Box 3335, Redfern,
NSW 2016

Mockrát Děkujeme za Pomoc:

Michal Burda - \$20

Jarmila Žáček - \$30

J.“Vlk” - \$30

Vlasta Šustek- \$20

M. Beránek - \$30

To je škoda, že se nenajde lékař, zubař nebo automechanik co by sem dal inzerát. Nebo mimosydneyská restaurace

Katolícke mše v Austrálii.

Bohoslužby:

Sydney ve slovenském kostele (viz níže)

Melbourne - Na Šumavě

V Perthu,

ACT

Czechoslovak Club of ACT,

Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620

www.beseda.org.au

otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

NSW

Československý Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek tel. 02 9606 8703,

PO Box 330 Kemps Creek 2178; www.cscountryclub-

sydney.com.au a email: czslclub@optusnet.com.au

Restaurace : pátek, sobota 18 – 21 hod, neděle 12 – 18 hod.

Tradiční česká a slovenská jídla, rezervace 02 9602 0904, 0402

398168; Stolní tenis každý pátek od 18 hod, Rezervace na

všechny klubem pořádané akce a další informace: Olga Š

Regular Dance Partys are held in the club every 3rd

Saturday in the month.

Slovenská Hala a katolícky kostol Sydney

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153

www.skcsydney.com

Omša svätá Každou nedělu od 10,15 hod a kazdy prvý

piatok v mesiaci od 19:00..

Česká mše jednou měsíčně a to každou první neděli v

měsíci.ve 12,00

Sokolský Národní Dům Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, tel 9452

5617, www.sokolsydney.com. Info: všeobecné Jarda Krejčík 9807

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton tel.: 08 8346 4181

P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007

Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu

každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a každou neděli od

12.00 do 19.00 hod.

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156

Tel / Fax: (07) 3343 3489, email“ ccq@csklubqld.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin, Informace:

Stana Bilkova Tel: (07) 3271 1646

Večeře: polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých

15 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld.,ph: 07 3399 4613

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Čechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051

Tel.: 03 59969713 President: Mrs Marketa Lyell: 0413852488

Každé úterý od 12.00 hod Lunch, vaří Eda a Věra Zlatých

Každé úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.

Každé čtvrték -12.00 hod. Karetní odpoledne u kávy, zákusky

Každé čtvrték od 19.00 hod. Kreslení podle živého modelu

Kino SOKOL

Letovisko „Šumava“

Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

74 Coonawarra Drive, Caversham WA 6055

President: Zdenka Vaníčková mobil: 0421 035 894

Secretary: Olga Melcherová mobil: 0413 912 586

e-mail: czechslovakwa@hotmail.com

RADIO SBS SYDNEY

Locked Bag 028, CROWS NEST NSW 1585

TEL: 02/9430 2723, FAX: 02/9438 1114

Email: ikad@sbs.com.au

Každý čtvrték ráno v 9 hod od 9 do 10 hodin, pouze na

vlnách Sydney a Canberra , pouze česky.

Vysílá v češtině každou neděli od 21 do 22 hodin a ve

slovenštině od 22 do 23 hodin na celonárodním okruhu na

vlnách:

Adelaide FM 106.3 Brisbane FM 93.3

Canberra FM 105.5 Darwin FM 100.

Hobart FM 105.7

Melbourne FM 93.1 a AM 1224

Newcastle AM 1413 Perth FM 96.3

Sydney FM 97.7 a AM 1107

Wollongong AM 1485 Young (NSW) FM 98.7

Slovensky

Adelaide FM 92.9 Každú nedelu v 9.00

Brisbane AM 1053 Utorok o 13.30 hod.

„Rádioforum“ on 2RRR FM 88,5 MHz

slovenské vysielanie moderuje Paľo Virág

každú nedelu v Sydney od 18 do 19 hodine.

Telefón v štúdiu 02 9816 2938

email: radioforum8@hotmail.com

Vysílání Čs. klubu v Jižní Austrálii lze slyšet

pondělí od 19.30 - 20.30 na stanici 5PBA-FM (89.7 MHz.)

středa od 18.30 do 19.30 na 5CST-FM (88.7MHz)

každou neděli od 19.30 do 20 hodin na stanici EBI-FM (103.1

MHz.) Dr. Květoslav Eliáš ☎ 08 8362 4086

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České

vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 -

11.30 dopoledne.

Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie**

každý piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia

Matulova, 07 3343 3064.

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní

Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287

4347, fax: 02-6287 4348, e-mail:

ahojradio@centrum.cz

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 9. dubna. Léta Páně. 2012.

INZERCE AKCÍ NA STRÁNKÁCH

ČESKÉHO VYSÍLÁNÍ RÁDIA SBS

České vysílání upozorňuje krajanskou

komunitu, že má možnost oznamovat své

akce na webových stránkách Rádía SBS

www.sbs.com.au/czech v rubrice

'komunita'. Tato bezplatná služba je

poskytovaná všem organizacím i

jednotlivcům po celé Austrálii.

Nabízíme zajištění

nákupu nebo prodeje nemovitosti v Praze

vč. kompletního právního servisu

(příp. Vám i založíme firmu),

dotazy a informace na

prague.realestates@email.cz

ANDER z Košíc a spevácké duo Šarm

Piatok 27. apríl Melbourne 20.00 Národný

dom Čechov a Slovákov Sokol

Sobota 28. apríl Melbourne 19.00 Slovenian

Church Hall, Kew

Predpredaj: Andrej BUČKO 0408793937, Reštaurácia

KOLIBA 03 94173797,

www.trybooking.com/BEEJ and

www.trybooking.com/BEEK

Nedeľa 29. apríl Adelaide 18.30 St. John Don

Bosco Church Hall, Brooklyn Park

Predpredaj: Eva KAŠČÁKOVÁ 08 82943917,

www.trybooking.com/BEEM

Utorok 1. máj Brisbane 20.00 Polonia Club,

Milton

Predpredaj: Mimi MATULOVÁ 0405406312,

www.trybooking.com/BEEN

Piatok 4. máj Sydney 19.00 Hala kostola sv.

Cyrila a Metoda, Lidcombe

Sobota 5. máj Sydney 19.00 RSL Club, North

Ryde

Predpredaj: Agentúra GreatMate 02 92127200, Mária

HUPKOVÁ 02 96042668

www.trybooking.com/BEET and

www.trybooking.com/BEEP

Výzva profesním odborníkům v

Austrálii a na Novém Zélandu

Konzulát České republiky připravuje rozšíření webových

seznamů v Austrálii a na Novém Zélandu působících

česky/slovensky hovořících právníků, lékařů a případně

dalších profesních odborníků, kteří o takovou prezentaci

projeví zájem.

V případě zájmu o umístění odkazu na svoje služby na

webovou stránku konzulátu zašlete prosíme svoji žádost

e-mailem na adresu sydney@embassy.mzv.cz . K žádosti

připojte stručný popis oblasti působnosti s kontaktními

údaji, jež si přejete zveřejnit, dle následujícího vzoru:

Jméno / Název firmy; Oblast odborné působnosti; Adresa

; E-mail; Telefon; WWW; Případně další informace.

Africký student se vrací ze studií v

Československu v roce 1975 do rodné země. Na

letišti se ho novináři ptají, jak se mu u nás líbilo.

Lámanou češtinou povídá: "Těžkoslovensko je

lihovedemagogický stát se školastickým zřízením

šizený Komickou stranou a výstředním výborem v

čele s genitálním nájemníkem Mustafem

Rusákem. A nejvíc se mi líbilo to pětileté

hospodářské flámování.

Anglický zákon zakazuje oženit se s vlastní tchýní.

Ukázkový příklad úplně zbytečného zákona.

Když slepičinec je slepičí exkrement a kravinec

kravský exkrement, co je potom lidovec?

Za dob komunismu do nožířství přijde zákazník:

"Máte břitvy, soudruhu?" "Nejsou." Zákazník

odešel, ale jiný, který se delší dobu potlouká po

obchodě, povídá: "Proč jste mu říkal že nemáte

břitvy? Vždyť támhleten regál je jich plnej." "Jesli

si myslí, že já jsem nějakej soudruh, tak ať se holí

srpem."

Letí Obama, Klaus a Putin letadlem a nad Afrikou

ztroskotají. Druhý den je zajmou domorodci a

náčelník povídá: "Teď vás všecy sníme!" "Ne to

nejde. Víte vůbec, kdo jsme? Já jsem prezident

USA." "To nevadí, bude z tebe cikánská pečeně."

"A na mě spoléhají miliony Rusů." "Nevadí, bude z

tebe guláš," říká náčelník. "No a já jsem prezident

České republiky." "Český republiky? Ty vole, tam

jsem studoval, dáš si guláš, nebo cikánskou?"

Čeština je příliš složitý software pro hardware, který nosíme na krku

Lubomír Heger Reflex

Někdy je mi líto, že germanizace došla jen na půl cesty a z češtiny se nestal artefakt, jakým je třeba velština nebo baskičtina. Mohli bychom ho obdivovat v muzeu a nelámali bychom si hlavu s návodem na použití. Takto jsme odsouzeni navždy brázdit meze s naším komplikovaným pluhem a ještě se tvářit, že je to stejně výkonné vznášedlo jako třeba holandština nebo italština.

K těmhle úvahám mě přivedl návrh úředníků ministerstva školství, aby byli žáci v českých školách osvobozeni od větných rozborů. S tím souhlasím, ovšem zarazily mě reakce, jimiž veřejnost tento návrh počastovala. Hemžilo se to v nich „mladými ignoranty“ a „češtinářskými polovzdělanci“. Připomínaly vztek mazáků na vojně, jimž velitel zatrl šikanu hned poté, co si odkroutili rok štekáním, panáčkováním a aportováním míčků.

Čeština je specifický obor lidské činnosti, který neovládá téměř nikdo. Slouží jako dorozumivací prostředek deseti milionů lidí, což je právě ono neštěstí. Svou podstatou patří po bok exaktních věd typu makromolekulární biologie (proto ony větné rozbory), přesto je nucena obstarávat komunikaci moderního národa 21. století.

Češtině by možná pomohlo, kdyby ji ovládli alespoň novináři. Je pravda, že zrovna oni s ní nakládají tvořivě, ovšem připomíná to kreativní počínání amazonského indiána, který se ocitl za volantem automobilu, jehož ovládání odpozoroval při bloumání kolem parkoviště.

NECHVALNĚ PROSLULÝ HITLER

Asi před čtyřmi lety jsem v MF Dnes editoval reportáž z válečné zóny na Kavkaze. „Gruzie a Rusko se navzájem pustily do svých protivníků,“ psalo se v ní. Zkušený reportér s mnohaletou praxí pokračoval v sugestivním líčení situace: „Střelba pokračovala přes palbu z druhé strany, kterou vyprovokovala první střelba.“ Když jsem jeho výtvor konzultoval s editory iDnes, krčili rameny a citovali titulek z vlastní dílny: „Nechvalně proslulý Hitler nedá Němcům pořád spát.“

Zprvu jsem měl za to, že tento druh slohových cvičení je vlastní hlavně policejním svodkám. „Zloděj řečený předmět vytáhl z kapsy poškozeného, který o jeho konání nevěděl,“ popsal kdysi službu konající strážník mé okradení v noční tramvaji. Když jsem navrhl, že protokol sepíšu sám, pohoršeně se ohradil a citoval jakýsi oběžník, podle něhož měli službu konající strážníci psát už jen v souvětech.

Myslím, že tento přístup je pro češtinu typický. Všichni tak nějak tušíme, že se k ní nejvíce hodí zdobný a barokní sloh. Kdepak střídme románské tahy, my Češi vyžadujeme zlaté ozdobičky jak od Santiniho. Nestačí říci „shodujeme se“ – náš jazykový génius velí tvořit věty typu „naše názory jsou velmi totožné.“

Pointa je zřejmá. Podobně jako české domky nesmějí mít omítky vyvedené v jiných než teplých barvách, aby je majitelé mohli nechat opadat a učinit tak škvíry v domech lépe viditelnými, prosvítají i naše psané krkolomnosti jasněji, když jim dopřejeme na barvitosti. Následujících několik příkladů sesbírali svého času korektoři v MF Dnes:

v tom případě záleží na konkrétním případě lísky na jaře raší jako houby po dešti větve jsou pro gorily hlavním jídelníčkem vtrhli tam jako sloni v porcelánu je to více než třikrát více než loni v srpnu levičácká posedlost do všeho vrtat nos nad nekonečnými ruskými plány se po nich slehla zem největším úrazem bytů v panelových domech jsou umakartová jádra

velká voda může opět sehrát své místo v předvolebním boji Crosby čelí pověsti největšího talentu už od juniorského věku

má sloužit v na světlo nejskoupějším ročním období jako ochrana

o potlučení známek ovulace se postaraly samy samice

STYDĚTE SE

Jestli jsem neposkytl dostatek munice všem, kteří tvrdí, že novináři jsou stádo tupých ignorantů, pošlu další příklady příště. Možná najdete nějaké slohové nedokonalosti i v mém skromném příspěvku. V tom případě děkuji za upozornění. Víím, že tradice velí, aby mi byly otlučeny o hlavu.

Docela to chápu. Znalci gramatiky strávili řádově tisíce hodin nad diktáty a větnými rozbory, takže se jim nelze divit, že u nich vzniklo cosi jako stavovské povědomí.

Není nás zrovna mnoho, kteří dokážeme napsat správné slovo „výjimka“ či celou větu „zapomněl mně rozumět“.

NOVINY –Zajímavosti z kultury

Nemáme snad morální právo vykázat méně vzdělané spoluobčany do patřičných mezí?

Jistěže máme. - To si vyprošuji. - Styďte se!

Řecký Robin Hood: lup rozdává chudým, z věznic prchá helikoptérou

Nejnebezpečnější muž Řecka. Stát Vasilise Paleokostase nenávidí a vypisuje na něj odměny za milion dolarů, lidé ho zbožňují. Víc než to, je pro ně symbolem vzpoury. Čtrnáct let je na útěku, vylupuje banky, vydírá a unáší bohaté. Peníze rozdává chudým rodinám v horské oblasti, odkud pochází.

Vasilis Paleokostas na první pohled na muže, který se celý život živí zločinem, ani nevypadá. Takhle jej zachytil fotoaparát po dopadení v roce 2008. | foto: AP

Je to urážka, facka do tváře státu, kterou nehodlám nechat bez potrestání, nechal se slyšet ministr spravedlnosti v roce 2009, kdy se Paleokostas rozhodl nemarnit čas posilováním v jednom z nejstřeženějších řeckých vězení a bez svolení úřadů ho opustil.

Ze strany vlády to bylo poměrně unáhlené prohlášení. Uběhly od něj tři roky a Paleokostas, bandita, který kolem sebe metá politickou, anarchistickou kritiku, se státu dál vysmívá. Na svobodě.

Jen přerozděluji bohatství

S úřady, policií, vládou, politiky a podnikateli válčí šestačtyřicetiletý zločinec už dlouho, jak před dvěma lety spočítal v otevřeném dopise pro řecká média: "Téměř dvanáct let jsem na totálním útěku (a doufám, že mnoho takových let mám ještě před sebou), osm let jsem byl vězněm."

Stát jej viní z únosů a loupeží. Kolik přesně jich bylo, se neví, má se ale za to, že právě Paleokostas měl na svědomí únos řeckého továrníka Giorgose Mylonase. Jeho rodina za něj v roce 2008 po třinácti dnech vyplatila téměř dva miliony amerických dolarů.

Konvenčním kriminálnímikem ale není, jak zdůrazňuje. Vidí se jako následovník tradice sociální banditismu, který kvetl v Osmanské říši, a odkazuje na nepoddajného a bojovného ducha řeckého lidu z doby občanské války. Tam je odcizený stát a mocní, které chrání, tam jsou poslušní a poddajné občanci – a tady jsme my, hrdé lidské bytosti, které si chtějí uchovat špetku důstojnosti, i za cenu boje. Takhle nějak vidí Paleokostas společnost.

Ano, unesl mě, ale byl tak zdvořilý!

Kromě hrdosti a nepoddajnosti je pro něj klíčovou hodnotou ještě solidarita. Většinu peněz, které si zločinem vydělá, údajně předává chudým rolnickým rodinám žijícím ve venkovské oblasti Trikala, kde se narodil.

To ale není jediným důvodem, proč si jako řecký Robin Hood vydobyl takové sympatie veřejnosti. Taky mu nelze upřít styl a grácii. Bývá ozbrojený, to ano, ale nikdy nikoho ani nezranil. Dokonce i lidé, které vydal do náruče jejich rodin až výměnou za tučný obnos, se rozplývají nad jeho zdvořilostí a způsobností.

Helikoptéra jako symbol svobody

A všichni, chudí i bohatí, rebelové s divokostí v srdci i nejposlušnější z poslušných, fascinovaně zírají nad jeho troufalými kousky. Na předních místech jejich výčtu trůní jeho útěk z vězení Korydallos v roce 2006. Měl si tam odsedět pětadvacet let a vzhledem k tomu, že má tamní ústav pověst jedné z nejbrutálnějších věznic v zemi, vše nasvědčovalo tomu, že tam bude mít Paleokostas dost času přemýšlet o svých sociálních a politických teoriích.

Vše ale mělo dopadnout docela jinak, jak se ukázalo, když jednoho červnového roku 2006 přistála za bílého dne přímo na plácku uprostřed věznice helikoptéra. U pilotovy hlavy v ní držel pistoli Paleokostasův bratr Nikos, který si dnes, mimochodem, právě kroutí trest za svou zločineckou kariéru, čítající též šestnáct bankovních loupeží. Do nebe volající drzost celého plánu však tehdy ostraze věznice zamotala hlavy. Dokonce až tak, že si její členové mysleli, že jim vrtulníkem přiletěla na kontrolu inspekce, a

vzpamatovali se, až když do uneseného stroje nastoupil Vasilis a jeho komplic "šílený Albánec" Alket Rizaj.

Státu trvalo dva roky, než Paleokostase znovu chytil. A jemu trvalo půl roku, než si útěk zopakoval. A aby to nebylo jen tak, zase z vězení Korydallos a zase s Rizajem. A, nu ano, zase helikoptérou. Asi měli nad věznicí kvůli němu opravdu roztáhnout síť, aby se nedalo přistát, jak ostraze radili experti.

Tentokrát se ostraha alespoň nenechala napálit. Spustila střelbu, takže onoho únorového dne roku 2009 zločinecké duo do vrtulníku nenastoupilo po červeném koberci jako minule, ale muselo se do něj vysoukat po provazovém žebříku za dunění střel. Z helikoptéry salvu opětovala z automatické zbraně neznámá žena, nikdo však nebyl zraněn… když pomineme, ehm, jednoho z bachařů, který postřelil sám sebe, když se pokoušel vytáhnout zbraň.

Lov

Poté se na Paleokostase rozběhl hon. "Je to největší lov na člověka, jaký kdy byl," citoval list The Guardian policejní zdroj, "pátrání jsme rozšířili dokonce i do Albánie a Bulharska." S polovičním úspěchem, Rizaje policie zatkla v listopadu 2009, ale Robin Hood jí stále uniká.

Nejbližše mu pronásledovatelé byli v dubnu 2010, kdy jeho džíp zmáčklo pět policejních vozů na silnici u pobřeží. A máme-li věřit tomu, jak akci v otevřeném dopise popisuje sám Paleokostas, policii nešlo o jeho zatčení. Spíš se jej chtěla nadobro zbavit.

Líčí, jaké automatické zbraně měli policisté, a uvádí, že když se mu povedlo jim ujet, měl kabinu vozu prošpikovanou kulkami. Odhaduje, že během patnácti sekund padlo na 150 výstřelů. "Podivuhodné, jedinou částí auta, která nebyla střelbou poškozena, byly pneumatiky," píše.

A skládá veřejný hold lidem, kteří mu na útěku pomáhají. Není to totiž jen jeho dobrá znalost hor, o níž píší média, co mu pomáhá vodit stát tak dlouho za nos. Hraje se i o to, že je pro mnohé Řeky, zvlášt' dnes, symbolem vzpoury. I proto nemusel stát vydat ani pěták na vyplacení odměny za pomoc při jeho dopadení (v roce 2006 činila téměř milion dolarů).

"Už po mém prvním útěku z vězení v srpnu 1991," vzpomíná v dopise Paleokostas, "sliboval řecký stát, který umí být velkorysý k udavačům, velkou odměnu. Nenašel se však nikdy ani jeden. Naopak, potkával jsem lidi, kteří kvůli mně riskovali své životy. Kterí byli důkazem, že v této zemi nežijí jen rezignovaní, poddajní lidé, ale i ti, kdo si váží tradice cti a solidarity s pronásledovanými."

Zatím mu to vychází. Policie prý jeho rukopis rozpoznala nejméně na dvou bankovních loupežích. "Byly výtečně zorganizované," vysekla mu svým způsobem poklonu.

Autoři: Xman.cz, Martin Frozen

Kazachstán chce vymazat z internetu 'hymnu' z Borata

29. března 2012 ASTANA - Úřady středoasijského Kazachstánu chtějí z internetu vymazat všechny falešné kazašské hymny. Podle místního serveru BNews.kz tak chtějí zabránit skandálním blamážím, podobným nedávnému incidentu na mezinárodní střelecké soutěži v Kuvajtu.

Vítěznou kazašskou střelkyní tam oslavili "hymnou", která ve skutečnosti pochází z ostře parodického filmu Borat, jehož autorem je britský komik Sacha Baron Cohen.

Jeho snímek z roku 2006 vyobrazil Kazachstán jako zaostalou, nedemokratickou zemi plnou středověkých přžitků a zvráceností. Součástí filmu je i fiktivní kazašská hymna, která mimo jiné opěvuje kazašské prostitutky. Záměna v Kuvajtu vyvolala v Kazachstánu krajní rozhořčení a řešila se podle médií až na nejvyšších místech.

Šéf kazašské agentury pro sport a tělovýchovu Ilsijar Kaganatov se rozhodl dosáhnout toho, aby internetové vyhledavače na dotaz "kazašská hymna" zobrazily jen píseň Můj Kazachstán, která se stala hymnou státu v roce 2006 a na jejímž textu se autorsky podílel sám prezident Nursultan Nazarbajev.

"Žádná jiná hymna v internetu být nesmí," řekl novinářům Kaganatov. O nápravu se podle něj postarají "příslušné kazašské orgány".

Organizátoři kuvajtské střelecké soutěže se později přiznali, že údajnou hymnu Kazachstánu získali z internetu. Kuvajt se za nehodu oficiálně omluvil, kazašské úřady nyní pracují na nových, přísnějších regulích pro používání státní hymny.

Kazachstán má z minulosti řadu zkušeností se zásahy do internetu. Autoritářský stát ovládaný přísnou rukou prezidenta několikrát zablokoval přístup na server YouTube, loni v srpnu byl dlouho nepřístupný oblíbený blogovací server LiveJournal.

Jak bude Kazachstán Cohenovu "hymnu" ze světového internetu odstraňovat, Kaganatov ovšem nevysvětlil. ČTK

Poselství od protinožců a z věčnosti

Americká lékařka Marlo Morganová se ve svých padesáti letech vydala do Austrálie, kde se seznámila s kulturou a filozofií australských domorodců.

Autor: Kronovetrová Markéta | 24. 3. 2012

Napsala o nich dvě knihy Poselství od protinožců a Poselství z věčnosti. Oba díly jsou vydány jako romány, ale oba jsou inspirovány skutečnými událostmi. Možná jste je už četli nebo o nich slyšeli. U nás vyšly v devadesátých letech, ale stojí za to si je přečíst i několikrát, takže jsem se do nich pustila znovu a ráda bych je připomněla i vám.

Místo květin získala možnost najít samu sebe

Marlo Morganová jela do Austrálie pracovně, našla si zde přátele, začala žít novou etapu svého života. Nedokázala se však smířit se situací tamních původních obyvatel, kteří nemohli najít místo v moderní společnosti, a tak vytvořila program, díky kterému domorodci založili vlastní firmu, a našli si tak práci. Přebrala za něj několik ocenění a pak zazvonil telefon.

Kmen Opravdových lidí z druhé strany Austrálie ji zval na svou slavnost. Čekala květiny a oběd, místo toho ji (poté, co jí spálili všechny věci), pozvali na pěší túru australskou pouští. Byla zmatená, váhala, ale nakonec to vzala jako příležitost blíže se seznámit s kulturou lidí, kterým se snažila pomoci. Tři měsíce putovala pouští bosa, z jejích chodidel se stala kopyta, musela jíst červy a brouky, nechat si vyčistit dutiny od much, přežít několik hodin pohřbená v písku, ale také si našla nové přátele, stála nahá v dešti a viděla tu nejkrásnější oblohu. Dozvěděla se hodně i o sobě samé, pochopila, jak moc je závislá na materiálních věcech, jak najít odpovědi na otázky sama v sobě, jak naslouchat své intuici a co je v životě důležité. Svě zkušenosti popisuje v prvním dílu – Poselství od protinožců.

Znát své kořeny je důležité

Ve druhém díle vypráví příběh dvojčat Beatrice a Geoffa. Narodili se ve třicátých letech, kdy bílí obyvatelé Austrálie nepřiznávali původním obyvatelům žádná práva, ani právo vychovávat své děti. Snažili se je převychovat a spasit jejich duše, a tak misionáři dvojčata jejich matce odeberou, holčičku umístí do sirotčince a chlapečka k pěstounům. Oba jsou dlouho nešťastní, nikdo jim nevěnuje pozornost, natož pak lásku.

Beatrice se podaří po dlouhé a strastiplné cestě dostat zpět do pouště, ke kmeni Opravdových lidí. Učí se od nich o své kultuře a kořenech. Geoffa odvezou do Ameriky, kde propadne alkoholu a drogám. Nakonec skončí za dvojnásobnou vraždu ve vězení. Oba se setkají vlastně náhodou (i když v této knize náhody neexistují), Beatrice se vrátí do ‚civilizace‘ a pomáhá domorodcům, aby si mohli najít místo v moderní australské společnosti. Geoff je jedním z domorodců, kterým se snaží ukázat jejich kořeny.

Odpovědi na mnohé otázky

Ale nechci vám prozradit příliš mnoho. Nejde jen o to, přečíst si příběh o Američance, která putovala pouští, nebo o dvojčatech, jejichž příběh je inspirovaný mnoha jinými skutečnými osudy. Filozofie australských domorodců může nabídnout hodně i nám. V knize možná najdete odpovědi na otázky, které si už dlouho kladete. Marianne cz

Vyhřezlá plotýnka

Řehounek Jan | 25. 03. 2012 pozitivni noviny

„Když se po šedesátce ráno probudíš a nic tě nebolí, jsi mrtvej!“ tvrdí moudré české přísloví. Nevěřil jsem, když mi ho při dovršení šedesátky zkušeností poučení kamarádi připomínali. Cítil jsem se gerojem, zkrátka furt mladej kluk. Jenže ta mrcha příroda to jaksi nebrala na vědomí. Jednoho rána jsem se probudil a evidentně jsem mrtvej nebyl. Dokonce až tak, že jsem nemohl vstát z postele. Uprostřed zad nad lopatkami se mi uhnízdila palčivá bolest přecházející do pravé ruky. Bolelo to tak intenzivně, že mi nešlo rukou pohybovat nahoru a dolů, do stran jen s obtížemi. Hlavu jsem měl stočenou do strany bez možnosti vzpřímení. Spolu s hostinským v podání Jiřího Líra ve filmu Vesničko má středisková jsem ale nakonec vstal. Oholit jsem se však musel levačkou.

V čekárně obvodní lékařky bylo nabitó. Důchodci si polohlasně sdělovali, kolik pilulek kdo po ránu bere, a hudrali, že po třiceti korunách nanosí doktorům na autáky západních značek. Když na mne po sto devadesáti minutách přišla řada, nemusel jsem ani vysvětlovat, s čím jsem přišel. Paní doktorka pokývala znalecky hlavou: „To víte, už nejste žádněj junior!“

Napsala mi neschopenku, po dvaceti letech bez choroby jsem ani nevěděl, co s ní, a poslala mne k odborníkovi – fyzioterapeutovi.

NOVINY –Zajímavosti s kulturou ba i odjinud

Následující den, ve sklepní ordinaci polikliniky vyzdobené morbidními plakáty, na nichž jsou zobrazeni lidé stažení z kůže, s obnaženými svaly, mne přijal obrylený člověk středního věku. Zhodnotil moje vychýlené držení těla a, jako bych to nevěděl, mi oznámil: „Máte to zablokované!“ Pak mě zezadu uchopil za hlavu a cuknul s ní doleva. Moc dobře si byl vědom toho, proč stojí za mnou. Kdyby stál přede mnou, asi bych ho za ten odborný postup okamžitě krutě udeřil do obličeje.

Jestliže k fyzioterapeutovi před dvaceti minutami kráčel téměř vzpřímeně normální chlap v plné síle, od něho pajdal v zádech ohnutý, strašlivou bolestí zkrušený stařeček.

Na řadu přišla interní ambulance v nemocnici, rentgen, obstříky, protivný límec pro zpevnění krční páteře, spánek vsedě, nepřetržité bolesti, kapačky, injekce do trapézového svalu, elektroléčba, nepřetržité bolesti, ibuprofen, masáže, další obstříky, nepřetržité bolesti, voltaren emulgel, rehabilitační cvičení, cétečko, desetidenní injekce do obou polovin tváře měsíce, nepřetržité bolesti, voltaren thermoplaster, další elektroléčba... Platby za moji léčbu vedly pomalu a jistě Všeobecnou zdravotní pojišťovnu k platební neschopnosti, i já jsem po třiceti korunách nanosil lékařům slušnou sumičku, leč vyhřezlá plotýnka se stále nenechala přemluvit, aby se vrátila tam, kde byla původně.

„Pošleme vás na magnetickou rezonanci!“ pravil neurolog, nacvakal do počítače žádanku a se vztyčeným prstem mne nabádal, abych se hned telefonicky objednal.

„Nejbližší termín tu mám za dva měsíce,“ oznámil mi ženský hlas v telefonu. Těch osm týdnů čekání mi obvodní lékařka s odůvodněním, že jsem v rizikovém věku, zpříjemnila odbornými vyšetřeními u kardiologa, urologa, gastroenterologa, ortopeda a onkologa. Několikrát mi odebírali krev, odevzdával jsem čerstvou ranní moč a vzorky stolice, natáčeli mi EKG, strkali mi prst do řiti a rouru do žaludku.

V husté frekvenci všelijakých vyšetření jsem se ani nenadál a nadešel den, kdy mě fešná sestřička uložila na lehátko, na uši mi přitiskla polštářky, hlavu sevřela do držáku a zasunula moji tělesnou schránku do úzké roury, v níž to v další půlhodině různou kadencí a hlasitostí bouchalo. Když mě úplně zblblého vytáhla, vložila mi do ruky cédéčko, s nímž se mám hlásit na neurochirurgickém oddělení vyhlášené pražské kliniky. „Operace vás nemine!“ řekla s neodolatelným úsměvem.

S procedurou značně otupeným vnímáním jsem vyšel z nemocničního pavilonu. Chvilí mi trvalo, než jsem se zorientoval, na kterou stranou se mám vydat k vrátnici. Prošel jsem mezi dvěma vysokými budovami a v té chvíli mne zaujme něco famózního - rozšířenou svažující se ulicí proti mně jde, s krabicí nějakých barevných ampulek, krásná sestřička. Otáčím se za ní a hlavou mi proběhne dávná příhoda. Tehdy, za mlada, jsme s manželkou trávili dovolenou v Peci pod Sněžkou. Na odpolední procházce jsme potkali nádherně tvarovanou dívku – mulatku, samozřejmě se mi za ní otočila hlava, což neuniklo manželčině pozornosti. Večer moje drahá polovička pročetla humoristický časopis, Trnky Brnky se, tuším, jmenoval, a najednou se začala smát. „Tady je o tobě vtip!“ pravila pobaveně. „Ale jak to tak rychle stihli, to nechápu!“ Na obrázku byl nakreslený manželský pár, chlap má otočenou hlavu za sexbombou v krátké minisukni a říká: Jestli myslíš tu modrookou blondýnu ve žlutých šatech se zelenou kabelkou, tak tý jsem si vůbec nevšimnul!

Jestě jednou jsem znalecky zhodnotil linii dlouhých nohou končících v krat'ounké modré zdravotnické zástěrce, otočil hlavu do směru své chůze a... bác! Dostal jsem šílenou ránu takříkajíc mezi rohy. Narazil jsem do železného sloupku pouliční lampy. Přes ukrutnou bolest a hučení v bedně mi ale nemohlo ujít, že bolest na pátém obratli a v pravé ruce se ztratila. Tím obrovským nárazem se vyhřezlá plotýnka vrátila do své původní polohy.

Co nedokázali lékaři v uplynulých šesti měsících, podařilo se dlouhonohé sestřičce v jednom okamžiku. A pak že české zdravotnictví nestojí za nic!

Jak poznáte viagrové dítě? Má modré očka a stále někde postává.

Ptá se chlapeček maminky: "Proč se maluješ, mami?" "Abych vypadala hezky," vysvětluje maminka. Klučina se zamyslí: "A za jak dlouho to začne účinkovat?"

Ptá se Pepíček ve škole poněkud ploské učitelky: "Paní učitelko, máte prsa?" Učitelka na to: "Mám, Pepíčku, mám!" "Tak proč je nenosíte?"

Létající Holand'an se "vznesl" do vzduchu na umělých křídlech. A napálil velké světové weby

Petr Vnouček

Tak vypečená novinářská kachna se na prestižních webech už dlouho neobjevila. V druhé polovině týdne zahltily internet odkazy na video, na němž holandský konstruktér Jarno Smeets testuje první "lidská křídla". Díky nim se na záznamu bez větších obtíží odlepuje od země a krouží nad loukou.

A teď pravda. Jarno Smeets neexistuje a ve nikdy na křídlech vlastní výroby neletěl, zato se vyzná v počítačové animaci. Jeho skutečné jméno je Floris Kaayk, žíví se jako filmař a animátor a svým projektem chtěl prozkoumat, jak snadné je vyprávět velké internetové příběhy. S mediálním experimentem mu pomohla dánská veřejnoprávní stanice NTR a producent mediálních obsahů Revolver Media Productions.

Aby svému příběhu dodal velkou porci důvěryhodnosti, založil Kaayk loni v létě poté, co vytvořil své alterego, blog HumanBirdwings.net, na němž publikoval pravidelné aktuality z vývoje. V průběhu osmi měsíců zde rozehrál chytré divadlo o cestě za snem; výzkumu, který založil na náčrtech létajícího kola, jež údajně nakreslil jeho děda (že by Jan Tleskač zmizel do Dánska?). Promyšlený podvod okořenil pro technologická média zajímavými detaily o fungování pohybového mechanismu, jehož součástí měl být i ovladač z videoherní konzole Wii či smartphone s operačním systémem Android.

Nakonec si dal záležet na tom, aby byl výstup v úterý naservírován médiím s celou parádou; zveřejnění záznamu z "testovacího" letu proto doprovodil tiskovou zprávou. Těžko říct, jestli očekával tak výrazný úspěch - jeho zprávu i video bez jakékoliv kritické připomínky přejalo nejen trio prestižních technologický webů - TechCruch, Engadget a Wired, ale také například web stanice Discovery Channel.

Server Wired se po kritických komentářích od střízlivějších čtenářů probudil z letargie a pustil se do investigativního pátrání. Redaktoři se pokusili kontaktovat neexistujícího Jarna Smeetse, upozornili na nesrovnalosti v jeho profilu na sociální síti LinkedIn a oslovili odborníky na počítačovou grafiku, kteří označili video za přesvědčivý podvod.

Mediálnímu tápání ale učinilo přítrž až Kaaykovo vystoupení v primetimovém pořadu NTR, kde se přiznal k autorství. "Kvůli technologickému vývoji poslední dekády je tato fantazie závažnější než v minulosti. Využil jsem této technologické revoluce a navrhnul jsem haptický křídlový systém, který by teoreticky mohl vzlétnout jako pták," píše v doznání na svém webu.

S propracovanými hoaxy už má Kaayk zkušenost - v roce 2006 natočil fiktivní dokument o vymyšlené chorobě, kterou nazval Metalosis Maligna, jež údajně způsobuje, že implantované části těla rostou a přebírají kontrolu nad tělem.

Ve světle Kaaykova odhalení, jak málo si i specializovaná média ověřují líbivé informace, ale rezonuje jedna nepřijemná otázka. Co když je jeho přiznání před televizními kamerami jen další (hlubší) úrovní velké mediální hry, jejíž autoři se řídí jinou, ještě skrytější motivací? Například zpropagovat herní konzoli, smartphone, či nejmenovaný energetický drink, který dává křídla... Třeba jsme se právě napálili i my.

A proč o tom píšeme my, v NOVINÁCH? Jak vidíte světový tisk se hemží zprávami, které nejsou občas pravdivé i když jsou podloženy filmovým záběrem, prosím uvědomte si to, i když se díváte na televizní zpravodajství a zvláště na záběry s politiky, vzpomeňte si, že i v těchto případech může být „všechno jinak“!!!

Putin ví, že nemůže pustit moc dobrovolně z ruky

Michal Procházka

Rozhovor - Na závěr festivalu lidskoprávních dokumentů Jeden svět přijela do Prahy Mylene Sauloy, aby převzala hned dvě ceny za svůj dokument z Čečenska nazvaný Kdo zabil Natašu. Snímek je poctou lidskoprávní aktivistce Natálii Estemirové zvané Nataše, která byla za podezřelých okolností unesena z autobusové zastávky před svým domovem v Grozném a zavražděna 15. července roku 2009.

Film pátrá po jejích vrazích, ale i po podstatě mafiánského režimu Ramzana Kadyrova, který byl dosazen za druhé čečenské války Putinem. V neposlední řadě líčí osud ženy, které se odvážila postavit policejnímu aparátu, násilí a nespravedlnosti i za cenu vlastní oběti. Režisérka získala Zvláštní cenu Poroty Václava Havla za film, který přispívá k ochraně lidských práv, a Zvláštní uznání Poroty Rudolfa Vrby.

ak jste se začala zajímat o Čečensko?

Dvacet let jsem žila v Kolumbii, kde jsem se připojila k tamnímu hnutí odporu. Lépe řečeno, natáčela jsem filmy o guerille a nespravedlnosti, které by dokumentovaly odboj v Latinské Americe. Zároveň jsem novinářka, moje reportáže přebíralo rádio RFI. Mimochodem nyní jezdím v karavanu po světě a natáčím dokumenty...

Vždy mě taky fascinovaly podobné příběhy jako z Asterixe - o malém národu, který se postaví na odpor proti mnohem silnějšímu protivníkovi. A pak na konci roku 1994 propukla první čečenská válka, která vedla k dočasné nezávislosti Čečenska. Tamním partyzánům se podařilo v horách odolat nájezdu ohromného ruského vojska provázeného leteckou podporou. Na chvíli se zdálo, že je to poslední země na světě, která je s to se postavit agresorovi. Ve francouzské televizi ARTE tehdy připravovali cyklus programů k 50. výročí konce války a k osudu sovětského impéria. Takže poprvé mě vyslali do severního Kavkazu oficiálně jako novinářku. Poté jsem už jezdila do Čečenska ilegálně, přes hory z Dagestánu. Ruské celníky šlo vždy snadno uplatit.

Jaké byly ony dvě čečenské války?

První válka byla zvláštní. Rusům šlo o udržení svého území Ruské federace, zároveň potřebovali zaměstnat armádu a rozpumpovat zbrojní průmysl. Cílem bylo rovněž odvrátit pozornost od skandálů Jelcinovy rodiny, od korupce a jeho alkoholismu. Naopak Západ byl zvědavý na to, v jakém stavu bude armáda po rozpadu Sovětského svazu. Cynicky řečeno, ten konflikt se všem okolo "hodil".

Druhou válku už vedl Putin...

To už bylo něco jiného, válka byla mnohem krutější. Putinovi pomohla do sedla, aby se stal neomezeným vládcem Kremlu a zároveň se zbavil oponentů či lidí jako Berezovskij. Nikdo jej do té doby neznal, Rusko bylo ponížené, armáda v rozkladu. Najednou se objevil někdo, kdo sliboval, že to srovná. Když jste s někým v Čečensku mluvil po první válce, všem bylo jasné, že se Rusové musí dříve či později vrátit.

Navíc se do toho začala míchat ruská tajná služba FSB, zatímco v Čečensku došlo k nástupu radikálního islámského hnutí. Jak to bývá, tajné služby a radikálové začaly hrát své hry. Pravda je taková, že se navzájem potřebují, aby si vyráběli nepřítel a posilovali vliv.

Například Putinovi přišla vhod tragédie 11. září, aby mohl sám vyhlásit v Rusku boj tzv. teroristům. Jsem přesvědčena, že lidé jako Šamil Basajev byli přímo či nepřímo produktem akcí FSB. Je těžké si představit, že by jinak mohla skupina kavkazských separatistů dojet až do Moskvy a obsadit tamní divadlo Dubrovka. Vždyť jsme v Rusku, kde na všechno potřebujete povolení! Samozřejmě je pravda, že islámisty zároveň financovala Saudská Arábie...

Jak jste se seznámila s Natálií Estemirovou, o jejímž únosu a vraždě jste natočila svůj film?

Kdo přijel v té době do Čečenska, musel ji poznat. Mým cílem nebylo nikdy točit filmy o válce, o Putinových hrách moci, ani o radikálech. Zajímalo mě, co se z člověka stane ve válce. Jak lze žít v zemi zničené válečnou zkušeností. A najednou jste uprostřed té beznaděje potkali ženu, která se snažila dokumentovat všechny zločiny, k nimž kolem ní docházelo. Sháněla materiály, sbírala svědectví a schovávala je pro budoucnost. Uprostřed toho šilenství bránila lidskost...

Kde se v ní brala podobná odvaha?

Podle mého názoru bylo důležité, že v sobě měla dvě kultury. Její matka byla Ruska, otec Čečen. Jakmile se rozhodl vrátit, Nataša jej brzy následovala do Čečenska, aby sdílela osud těžce zkoušeného národa. A když se pro něco dobrovolně rozhodnete, stane se z toho poslání; je to mise.

Nataša byla profesorka a novinářka. Ale po zničené čečenské zemi chodila elegantně oblečená, dokonce v botách na vysokém podpatku. Tváří v tvář brutálnímu režimu si uchovávala důstojnost, zůstala uvnitř svobodná. Měla něco společného s Annou Politkovskou, kterou rovněž nechal putinovský režim zabít. Věřila přese všechnoo, že je možné vybudovat demokratické Rusko. Tři měsíce před její smrtí Natašu všichni varovali, dokonce pracovníci lidskoprávní organizace Memorial jí zakázali mluvit. Všichni věděli, že se smyčka utahuje. Ale ona odmítla ustoupit...

Když člověk přijede do Ruska, nelze si nevšimnout, kolik je všude kolem policajtů i podivných "veksláků", policejních aut s majáčky a tmavými skly. A najednou potkáte ženu, která je s to se postavit absolutní policejní moci. Není to obraz východní Evropy?

Asi máte pravdu. Podívejte se na všechnu tu korupci a prodané duše. Jsou to z velké většiny muži. Před lety jsem natáčela snímek o aktivistce působící v tajném městě, které spadalo do oblasti ruského jaderného programu. Nedovedete si představit, jakému tlaku byla vystavena... V organizaci prosazující nějaký obecný prospěch vidíte pracovat zpravidla samé ženy. Musí se částečně obětovat, vzdát se rodiny, nemají manžele. Je to "ztracená" generace žen, která se snaží zachraňovat postsocialistický svět.

Ve vašem filmu je i rozhovor s Ramzanem Kadyrovem.

Je jasné, že to je člověk vzešlý z války, který se podle toho chová. Rusové si mohou říkat, že Kadyrov je hajzl, ale je to "jejich hajzl". S Putinem si byli navzájem velmi prospěšní; oba ze svého spojeníctví profitovali. Když se podíváte na výsledky prezidentských voleb, právě v Čečensku získal Putin 99,9 procent hlasů. Za tím je oddaná práce Kadyrova, který nechal od války přebudovat s velkou slávou centrum Grozného. Hlavní třída, kdysi zvaná Třída vítězství, se jmenuje dnes Putinova. Lemují ji zcela nové, nákladně postavené domy.

Z čeho se to zaplatilo?

Všichni, jimž válka zničila domy, si mohou zažádat Moskvu o deset tisíc euro na renovaci. Podmínkou je, že z toho odvedete polovinu do fondu "nadace Ramzana Kadyrova". Státní úředníci posílají dokonce dvacet procent svého moskevského platu na stejné místo. Kadyrov se stal Putinovým poskokem; za to si může dělat doma, co se mu zlíbí.

Zeptám se tedy přímo. Je možné, že Kadyrov nechal zavraždit Natašu, neboť dokumentovala zvěrstva, jichž se dopouštěli jeho policejní náčelníci a dohlížitelé?

Je těžké si představit, že by o tom Kadyrov nevěděl; že by se to stalo bez jeho vědomí. Ale jak říká v mém filmu člověk obeznámený s poměry, on nikdy nedává přímé rozkazy. Řekne je, že dává čtyřiadvacet hodin, aby ho „zbavili toho bordelu... „ A jeho poskoci jdou konat.

Jak Čečenci vnímají výsledek druhé války a utužení dohledu Moskvy a režim Kadyrova?

Čečenci měli v první řadě dost válek, které vyčerpala celý národ. Čečenci dokázali vyhrát první válku, ale druhé je Rusové zlomili. Byla tvrdou pomstu plnou brutality. Na úplném konci už museli bojovat proti armádě i ženy, které navíc obstarávaly jídlo, vychovávaly děti a dokázaly udržet národ nad vodou. V jistém smyslu jsou to ponížení muži, kteří se mstí na tom posledním, co jim zbylo - na ženách.

Zнала jsem třeba slavného čečenského tanečníka s dobrým souborem. Za první války odmítal utéct, tvrdil, že nelze opustit zemi předků. Že na ní bude na protest proti válce tancovat. Později mu Kadyrov nechal zabít otce, ale on přesto začal posléze pracovat na jeho ministerstvu kultury. Dokonce říká, že jej uznává za to, kolik peněz z oné zadace dává na kulturu. V Čečensku vidí svět z jiné perspektivy.

Takže Kadyrov může být dokonce populární?

Může to být to samé jako v Rusku: jsem přesvědčena, že více než polovina lidí skutečně podporuje Putina. Řeknou si, že Putin je tyran, ale drží pohromadě Rusko. A pro ně je Rusko posvátná věc. V Čečensku si lidé možná uvědomují, že Kadyrov je gangster nejhrubšího zrna, ale byl s to ukončit válku. V těchto zeměpisných šířkách si obyvatelé dost možná nedělají naděje, že by měli na výběr.

Mně se zdá, že Čečensko je místo ruské federace, kde se nejvíce odhaluje podstata Putinova režimu. Důsledky represe založené na propojení tajné služby, mafie a nacionalismu tam zůstávají stále živé.

Možná, ale podívejte se, co se stalo v Gruzii. Ruská armáda zaútočila i tam, jenže v Gruzii se jí nikdo neodvážil postavit na odpor, jen začali volat Západ. Naopak Čečenci se pustili do zuřivého boje. Dnes má Kadyrov neuvěřitelné prostředky a své lidi všude, aby ohlídal zemi. Na druhou stranu Čečensko je výspa i Ruské federace, vzdálená provincie.

Má vůbec současný ruský režim nějakou slabinu kromě toho, že jen těží z drahé ropy? Jelena

Georgijevna Bonnerová kdysi prohlásila, že jedinou nadějí bylo v době Brežněvova režimu vědomí, že dva gangsteři se nemohou sprátelit, ale pouze spíknout. Jaká je naděje dnes? A má vůbec smysl natáčet v Čečensku angažované filmy?

Slabinu mít Putin musí, když mu stojí za to poslat třeba Chodorovského na patnáct let za katr. To jen naznačuje, že se bojí a chrání. Možná si uvědomuje, že na něj celou tu dobu sbírají lidé materiály, aby proti němu svědčili jednou u soudu. Natočila jsem v Čečensku řadu filmů a brzy jsem pochopila, že jimi okamžitě nepohnete s režimem. Ale vaší prací je sbírat svědectví, aby se nezapomnělo. Těžko říct, jestli se toho lidé jako Putin nebo Kadyrov bojí, jestli se s tím vědomím ráno probouzí. Asi ne. Musí jim však být jasné, že si nemohou dovolit dobrovolně pustit moc z rukou. Říká se, že boží mlýny melou pomalu, ale jistě.

Je nějaká naděje pro Čečensko?

Nevím. Sami Čečenci říkají, že válka přichází pravidelně každých padesát let.

Ferda Mravenec slaví 85. narozeniny. Ale pozor! Původně nebyl všemuhl, ale opilec!

Velkou Ferdovou láskou byla kráska Beruška. Foto: **Aha! – Martin Přibyl, ara**

Ač je to k nevíře, vynalézavý chlapík s červeným puntíkováním šátkem kolem krku Ferda Mravenec, slaví 85. narozeniny!

Postavičku mravence vymyslel kreslíř a spisovatel Ondřej Sekora (†66). Poprvé se objevil v kresleném seriálu pro dospělé už v roce 1927. Ale tehdy to byl pěkný vykuk a ještě se ani nejmenoval Ferda! Sekora ho totiž představil jen jako opilého mravence, který se bije s policií a Berušce roztlouká lucerničky pod oknem!

Víte, že...

...původní komiks byl vytvořen pro dospělé a měl znázorňovat Ferdu jako osudem otloukaného proletáře?

...do Ferdových příběhů se promítaly i lidské dějiny? Zažije plynový poplach a rozdávání masek, setká se s mravenci, kteří připomínají německé vojáky z druhé světové války, a v posledním díle z 50. let chodí na brigády, plní pětiletky a bojuje proti škůdcům. A nezapomíná, že nepřítel naslouchá!

...Ondřej Sekora byl za války vězněn v pracovních táborech v Německu? Seznámil se tam s hercem Oldřichem Novým.

...Sekora je považován za zakladatele československého ragby? CTK

Lidstvo míří ke kolapsu v roce 2030, potvrzuje se dávná studie

Nová studie potvrzuje temnou předpověď nazvanou Limity růstu, kterou před 40 lety vydal Římský klub. Podle ní lidstvo směřuje k hluboké krizi kolem roku 2030. Australský přírodovědec Graham Turner modely vytvořené odborníky v roce 1972 podrobil analýze a tvrdí, že dosavadní vývoj je potvrzuje. Ovšem i jeho tvrzení bude možné ověřit až v příštím desetiletí.

Turner tvrdí, že shoda s předpovězenými trajektoriemi vývoje je jednoznačným varováním, že stávající rozvoj lidské civilizace není udržitelný.

Nicméně trendy ve zdrojích surovin, produkci potravin, službách, růstu populace, průmyslové výrobě a znečištění nekopírují křivky, které vymodelovali odborníci před více než čtyřiceti lety, dokonale a vykazují i značné odchylky. Je proto otázkou, zda se na konci příštího desetiletí protne nedostatek surovin s katastrofálními důsledky globálního znečišťování a nedostatkem klíčových surovin i potravin pro příliš početnou lidskou populaci. Novinky

Strach z oteplování přivádí lidi na psychiatrii a děsí děti

Jaké překvapení. Když média ovládne apokalyptická sekta, v populaci se šíří hrůza a úzkostné stavy. Děti pláčí a bojí se, že brzy bude konec světa.

V roce 2010 médii proběhl případ z Argentiny, kde manželé (Francisco Lotero, 56, Miriam Coletti, 23) spáchali sebevraždu ve strachu z globálního oteplování. Vysvětlili své

motivy v dopise na rozloučenou.

To je však jen vrcholek ledovce. Šílenství na přelomu tisíciletí si vybírá svou daň.

Problém pro psychiatry

M.K.Jones et al. The impact of climate change on obsessive compulsive checking concerns. Australian and New Zealand Journal of Psychiatry. Březen 2012

Metoda: Australská studie publikovaná v březnu 2012 zkoumala 50 pacientů s OCD (nutkavé chování), kteří vyhledali pomoc na Klinice pro úzkostné poruchy chování při Universitě v Sydney mezi březnem 2008 a listopadem 2009.

Výsledky: U čtrnácti z 50 pacientů (28%) byly zjištěny úzkostné stavy přímo související se změnou klimatu. Nejčastější obavy zahrnovaly strach z plýtvání elektřinou, vodou a plynem. Méně častý byl strach, že domácí mazlíček zemře zízní... Nutkavé chování zahrnovalo kontrolování misek s vodou pro domácí mazlíčky, kontrolování, zda je vypnuté světlo, zda jsou vypnuté kohoutky s vodou... Tento druh chování není výjimečného u lidí s OED, překvapivé ale bylo zdůvodnění, které pro své chování uváděli. Nutkavé chování neprováděli z obav před požárem či povodní, ale proto, **aby snížili svou uhlíkovou stopu...**

Pokud i vy trpíte takovou to úzkostnou poruchou, zde si můžete spočítat svou uhlíkovou stopu: <http://kalkulacka.zmenaklimatu.cz/>

Kalkulačku pro vás připravila česká Klimatická koalice (www.zmenaklimatu.cz), svaz ekologických sdružení ČR. Ano, dělám vám reklamu, není zač. Jen byste na web měli přidat telefonní číslo na nejbližší kliniku.

Jak tuto duševní poruchu léčit? Je třeba pacienta seznámit s tím, že jeho osobní uhlíková stopa je malá a není třeba se jí znepokojovat. Je třeba mu vysvětlit, že celé **Německo do obnovitelných zdrojů investuje asi 150 miliard dolarů, ale veškerý vliv je ten, že by se se tím oteplování oddálilo za sto let maximálně o 1 (slovy: "jednu") hodinu.** Jak velký tedy může být vliv jednotlivce?

Thomas Fuller. Bjorn Lomborg and Global Warming. Examiner 6 May 2009

Úzkostné stavy dětí

Dospělí, kteří skončili na výše uvedené klinice, mohou být bohužel obětí traumat z dětství. Právě ze školy si totiž lidé odnášejí své první klimatické úzkosti.

Eko aktivistka Lucy La Manne v The Age líčí, co se jí jednou stalo, když dětem přednášela o hrůzách apokalypsy: "Přednáška skončila a studenti začali odcházet na oběd. Jeden chlapec ale zůstane sedět a zvedne ruku. Tichým hlasem se mne ptá, aby ostatní neslyšeli: "Co se nakonec stane se změnou klimatu? To svět prostě shoří?" Syrová realita jeho hrůzy mi na chvíli vzala řeč. Nenapadlo mne, co na to v tu chvíli říci."

Zajímavé výsledky přinesl průzkum, který si v Británii objednal řetězec supermarketů Somerfield v rámci snah být "zelenou" firmou. **Průzkum 1150 dětí ve věku od 7 do 11 let ukázal, že 48% cítí úzkost z globálního oteplování. Jedno z deseti dětí (11% respondentů) kvůli tomu pravidelně nemůže usnout.** Jedno ze čtyř dětí za změnu klimatu viní politiky. **Jedno ze sedmi viní své vlastní rodiče, že prý nedělají dost, aby zachránili planetu.** 29% dotazovaných dětí se obává vyhynutí lidstva. 46% dětí se bojí vyhynutí zvířátek kvůli globálnímu oteplování. Představitel firmy Somerfield uvedl: "Děti jsou dnes vystaveny tvrdým faktům jako každý jiný. Mnoho dospělých třeba před realitou zavírá oči, ale tato studie ukazuje, že globální oteplování neohrožuje jen budoucnost našich dětí, ale ubližuje jim už dnes."

Společnost BrainPOP, která vyrábí vzdělávací animované filmy pro školy si dala v roce 2007 zpracovat průzkum mínění 1000 středoškolských studentů z USA. Průzkum ukázal, že **téměř 60% studentů se bojí globálního oteplování více než terorismu.** Jen 22,3% dětí jako svůj

největší strach uvedlo terorismus a jen 14,6% uvedlo rakovinu a 5,9% uvedlo autohavárie jako svou největší obavu. "Dostáváme tisíce e-mailů od dětí, které vyjadřují svůj strach a ptají se, jak mohou pomoci zachránit planetu," říká generální ředitel BrainPOP Avraham Kadar. "Vzhledem k tomu, jakou pozornost média věnují katastrofám jako hurikán Katrina... není divu, že se o to děti zajímají a mají z dopadů oteplování strach."

Jindy zase rozhořčený otec píše ekologickým aktivistům: "Moje osmiletá dcera ke mně právě přiběhla očička plná slz. Proč? Protože si myslí, že někdy brzy bude konec světa a že je to moje vina a v menší míře také vina mojí generace. Proto. Jakkup na to přišla? Protože věří tomu, že vědátoři jako vy vědí více než obyčejný dělník jak já. Máte ze sebe radost? Že dovedete osmiletou holčičku s rovnátky dohnat k tomu, aby si vyplakala svoje očička?"

Je v tom úmysl?

UNEP (ekologický program OSN) dle doporučení Halleovy zprávy připravila strategii pro roky 2010-2013. K vytčeným cílům patří: "extenzivní propagace role UNEP, která zasáhne nejen členské vlády a tradiční ekologické instituce, ale i **děti a mládež...** Občanská společnost, včetně dětí a mládeže... bude oslovena na míru šitými kampaněmi a produkty."

(Upravená verze agitační apokalyptické reklamy vysílané v britské televizi. ACTONCO2 "Bedtime Stories" z října 2009. Mučení dítěte přírodními katastrofami bylo též námětem videa, které zahajovalo klimatickou konferenci OSN v Kodani: "Please Help the World")

Nebo myslíte, že obrázková knížka Evropské komise "To strašné vedro" je zacílená na dospělého čtenáře?" Eurokomisaři malým dětem říkají, že pokud děti budou jezdit autem a jíst čokoládu a vůbec mít velkou uhlíkovou stopu, zvířátka jejich vinou uhoří za živa.

(Ekologická pedofilní pornografie násilí. Toto ekologičtí aktivisté pokládají za nejlepší kampaň klimatické osvěty. Vyhržovat malým dětem smrti. Plakát propagoval výstavu Act Responsible v Cannes 2009.)

Proč se alarmisté tak přeorientovali na děti? Děti jsou snazší cíl, jsou ještě malé a bezbranné. A neumějí si v odborné literatuře najít fakta. Alarmisté už pochopili, že inteligentní vzdělané dospělé lidi svými děravými argumenty nepřesvědčí.

Alarmisté tu využívají zkušenosti autoritářských režimů. Dětem lze ve škole vymýt mozek a obrátit je proti rodičům. Třeba aby na rodiče donášely. Nevěříte? A co třeba projekt "Climate Cops", kde děti byly vyzývány, aby špehovaly "klimatické zločiny" svých rodičů a sousedů, zda nemají moc velkou uhlíkovou stopu?

(Černá, bílá, červená, symbol blesku - odznak klimatické Hitler Jugend vyvolává v nejstarší generaci jistě mnohé vzpomínky)

Potvrzuje se nám tak znovu, jak moudrým vynálezem je **sekulární stát**. V takovém režimu je zakázáno, aby stát vnucoval občanům nějaké oficiální náboženství, ať už katolicismus, protestantismus, nacionální socialismus, scientologie či jiné. V sekulárním státě nepadá v úvahu, aby státní osnovy vymývaly dětem mozek nějakou ideologií.

Stát je nestranný a slouží občanům všech vyznání i barvy pleti bez rozdílu.

Jen je třeba zákony dodržovat. Extremistický kult klimatické apokalypsy by měl být podroben stejným regulím jako agitace jiných církví. A měl by být vykázán z našich škol.

Reference:

Příklady klimatické indoktrinace strachem ve školách mapuje blog "Climate Lessons" a shromáždil rozsáhlou databázi: <http://climatelessons.blogspot.com/p/climate-anxiety-reports-of-frightened.html>

http://news.bbc.co.uk/cbbcnews/hi/newsid_6380000/newsid_6388800/6388841.stm

Lee Jones. Turning Children Green With Fear. 12.března 2007

Pokud chcete vědět, kdo za kultem stojí, navštivte web <http://green-agenda.com/> a zjistěte si něco o Maurici Strongovi a jeho ranči v Baca v Coloradu

Sovětský Casanova, jinak známý též jako „první kosmonaut“ Jurij Gagarin

Foto: Profimedia.cz - Text: Jan Berwid-Buquoy

Populární Jurij Gagarin byl sice pouze tzv. kosmonautem kandidátem, ale hlavně doslova sexuálním šampionem. Lidé, kteří ho dobře znali, o něm tvrdili: „Jakmile zavadil o dámskou sukni, nepřestal, dokud se pod ni nedostal.“

Prvním člověkem ve vesmíru byl sice Američan Alan Shepard, a nikoli sovětský major Jurij Gagarin, který

kosmonautem ostatně nikdy nebyl (viz k tomu Jan Berwid-Buquoy: „Kosmonaut Gagarin je pověst. Prvním člověkem ve vesmíru byl Američan Shepard“, blog Reflex.cz, 18. 4. 2011), ale o to mi teď neběží. Jde mi o „kosmonautovy“ sexuální prohřešky.

Legendární Giacomo Casanova (1725–1798) byl, zdá se, proti němu zanedbatelným brídilem. Jeho kosmický kolega generálmajor German Titov prý odhaduje počet milenek sovětského „Casanovy“ v letech 1955–1968 okolo 500 a nemanželských dětí asi čtyřicet. Tento relativně vysoký počet novorozeňat je způsoben tím, že ženy, s nimiž trávil své volné chvíle, ho často žádaly, aby je otěhotněl.

Činil prý tak s rozkoší, hlavně u těch vdaných. Chceme-li být ordinérními a vyjádřit se vulgárně, tedy: Gagarin se pokusil otěhotnět každou, která roztáhla nohy ...! V tehdejším SSSR se to ovšem nebralo vůbec nijak tragicky.

Onen sovětský „Casanova“ se původně vyučil slévačem a již v době svého působení v hutích proslul coby „rváč dámských kalhot“. Gagarinův tehdejší spolupracovník Jegorov se nechal slyšet: „On byl sice vzrůstem poměrně malý, ale proslýchalo se o něm, že má obrovskou výdrž. Svým šarmantním jednáním skoro magneticky přitahoval všechny ženy. Svou sečtělostí a něžností vzbuzoval u spolupracovnic zvědavost.

Bylo to naprosto jednoznačné: mladé, staré, svobodné, ženaté — všechno po něm jelo. Odváděl si je do zdejšího lesíka a tam je všechny objel. Když některá žena v naší oblasti otěhotněla, říkalo se žertem, že je to přesčasový stachanovský výkon Gagarina ...“

Poté, co se vyučil, stal se členem aeroklubu, kde však nelétal, nýbrž skončil u pozemního personálu. Zajímal se prý hlavně o „prdelaté uklízečky“. V roce 1955 začal studovat na leteckém vojenském učilišti v Orenburgu. Byl tam chronický nedostatek žen, čímž Gagarin nehorázně trpěl. Seznámil se v daných poměrech tudíž s jakousi Valentinou Gorjačevovou, se kterou se následkem neexistence dosavadní volné pohlavní komunikace nakonec v roce 1957 oženil.

Novinářka Andrea Kostlánová (iDnes.cz, 6. 2. 2009) o jeho ženě píše: „... Ve skutečnosti trpěla velkými depresemi z jeho záletů a jejich manželství se po narození dvou dcer – Jeleny a Galiny –, a zejména po jeho „návratu z kosmu“ rozpadlo ...“

Gagarinův bývalý kamarád, kosmonaut kapitán Vitalij Žolobov, jenž byl později vyloučen z kosmonautiky kvůli alkoholismu a rozvodu, k tomu dodává: „Po 12. 4. 1961 dostával Jurij pozvánky a nabídky od všech možných světových filmových hvězd. Některé se s ním chtěly pouze vyspat, ale skoro všechny chtěly, aby jim udělal dítě ...“ Po datu jeho údajného „návratu z kosmu“ se Gagarin de facto změnil v alkoholika a erotomana. Alkohol a ženy byly jeho dni a noci. Vypil desítky litrů vodky a měl poměr s nepřehlednou řadou žen ...

Když v jednom hotelu na Krymu „obšťastňoval“ jakousi mladičkou nemocniční sestru Aňu v jejím pokoji, vzdychala dívka tak hlasitě, že to ve vedlejším apartmánu vzbudilo Gagarinovu manželku Valentinu. Ta vstala z postele a začala bušit na dveře vedlejšího pokoje. Sovětský „Casanova“ zpanikařil, natáhl si pouze spodní kalhoty a vyskočil z druhého patra dotyčného hotelu na ulici.

Poranil se na hlavě a upadl do bezvědomí. V nemocnici mu zachránili život. Psal se rok 1962 a první tajemník ÚV KSSS Nikita Chruščov neznal žádný pardon: „Ať si souloží, kde chce a jak chce, ale na XXII. sjezd strany přijít musí. Když nemůže chodit, tak ho z nemocnice přineste na nosítkách!“

A tak se poslanec Nejvyššího sovětu major Jurij Gagarin objevil v Kremle na nosítkách a s obvázanou hlavou. Oficiálně to omluvila sovětská Hlavní správa rozvědky (GPU) nejspíšým výmyslem: „Gagarin utrpěl úraz na hlavě. Když nesl v náručí svou dceru Galinu, zakopl a upadl.“ Národ začal záletníka dokonce litovat.

Sovětský „Casanova“ zahynul při pádu letadla MiG-15 dne 27. 3. 1968, tedy zítra tomu bude přesně 44 let. Krátce před osudným startem měl poměr se Světlanou, dcerou vysokého důstojníka SSSR. Když byla Světlanu ve třetím měsíci těhotenství, patrně s majorem Gagarinem, provdala se za jakéhosi korvetního kapitána Černomořského loďstva.

Kolik se narodilo dalších nemanželských Gagarinových dětí po 27. 3. 1968, nelze z dostupných archívních pramenů přesně zjistit.

Odštělovače stovky mrtvých netrápí aneb nej snajpři v historii

Přihlásil se o pověst největšího odstřelovače Ameriky. V Iráku jsem měl 160 zásahů, vlastně ještě víc, říká Chris Kyle. Historicky byl však nejúspěšnější neznámý Fin, zatímco třeba slavný Zajcev od Stalingradu není první ani doma.

Chris Kyle s puškou Lapua .338. Právě s ní zasáhl cíl na největší vzdálenost, na 1 920 metrů. Bylo to u iráckého města Sadr. | foto: Facebook.com

Prvním člověkem, kterého zastřelil, byla žena. Od té doby zabil dalších 159 lidí, tedy celkem 160. On sám ale tvrdí, že jich ve skutečnosti bylo ještě skoro o sto pět víc. Tohle ale nebude příběh o sériovém vrahovi, protože ti medaile nedostávají. Chris Kyle ano, jelikož je nejúspěšnějším odstřelovačem v análech amerických ozbrojených sil. *(čtěte tady)*

Nedávno vydal knížku, která se nemohla jmenovat jinak než Americký snajpr. Žena, kterou zabil jako první, byla Iráčanka. Blížila se k pozicím americké hlídky a, jak píše Kyle, nesla v ruce granát. Velitel mu dal rozkaz k palbě a on zmáčkl kohoutek. Takhle to udělal ještě mnohokrát, protože v Iráku strávil čtyři turnusy.

Ďábel, jehož střely vede Bůh

Za tu dobu si získal věhlas. Američané mu prý říkali Legenda, což zní trochu nepravděpodobně, protože vojáci si obvykle dávají úplně jiné přezdívky. Zato Iráčané se trefili dobře, protože ho nazývali Ďáblem z Ramadi. To bylo město, kde se vedly tvrdé boje. Taky na něj vypsali odměnu. Kdo ho dostane, získá dvacet tisíc dolarů. V Iráku to je celé jmění, a tak to někteří nepochybně zkusili. A skončili jako položky v Kyleově statistice.

Kyle byl odstřelovačem působícím v SEALs, speciální jednotce námořnictva. Teď je mu sedmatřicet, uniformu už svlékl, ale střelba a vojenský výcvik ho živí dál. Má firmu Craft International, která nabízí odstřelovačský výcvik a ochranu.

Námořnictvo však neopustil proto, že by ho strašili duchové těch, které zastřelil. "Poté, co dostanete prvního, jdou ti ostatní už snadno," píše Kyle v knize. "Nemusel jsem se z toho vzpamatovávat, neměl jsem s tím žádné problémy. Díval jsme se prostě skrz zaměřovač, dostal jsem terč do kříže a zabil jsem nepřítele dřív, než by on zabil moje spolubojovníky."

Není to nic zvláštního. Odstřelovač má oproti běžným vojákům výhodu: nezabíjí zblízka, nevidí oči svých obětí a nevidí je ani umírat. Střílí z dálky a nepřítel je jen obraz v zaměřovači.

Ke kariéře odstřelovače měl Kyle velmi krátkou cestu, narodil se totiž v jihozápadním Texasu, kde krajina dodnes připomíná westerny. Jeho otec byl učitelem v nedělní škole a první pušku mu dal, když mu bylo osm. Lovil koroptve, bažanty a později jeleny. A taky jezdil na koni, takže když dokončil školu, živil se jako jezdec rodea.

Pak oblékl uniformu. Psal se rok 1999. Jak říká, bylo to právě včas, aby po dlouhém výcviku stihl invazi do Iráku. Tam také zaznamenal svůj zásah na největší vzdálenost. V Bagdádu zpozoroval jakéhosi muže, jak se chystá odpálit RPG proti americkému konvoji. Zvedl pušku, pečlivě zamířil, stiskl spoušť a Iráčan se zhroutil k zemi. Bylo to na vzdálenost 1 920 metrů. Jako syn svého otce moc dobře ví, co za tím bylo. Samozřejmě nebeské síly. "Tu kulku vedl Bůh a zasáhl toho muže," píše Kyle.

Ale ne vždy to dopadlo dobře. Kyle byl dvakrát zasažen a několikrát byl u výbuchu nálože.

Nepovedla se ještě jedna věc. Statistika je oficiální a nepopíratelná, o některých příbězích z knihy se to ale s jistotou říct asi nedá. Kyleho už nacytali, jak si vymýšlel. Nebylo to o hrdinských skutcích v Iráku, ale o rvačce v baru kalifornského města Coronado, kam chodí SEALs, protože mají poblíž výcvikovou základnu.

NOVINY –. Z českého tisku a od krajanů ze světa

Kyle vykládal, jak tam uzemnil ranou pěstí bývalého guvernéra státu Minnesota Jesse Venturu. To zní dobře, protože Ventura je obrovský kus chlapa, bývalý profesionální zápasník. Důvod: Ventura urazil armádu. To zní divně, protože i Ventura je veterán speciálních jednotek. Navíc se ohradil, že se nikdy nic takového nestalo a Kyleho vůbec nezná. Jak se ukázalo, nikdo v baru takovou rvačku nikdy neviděl, takže Kyle si zřejmě chtěl jen udělat reklamu...

Nejvýkonnější byl Fin

I když je Kyle první v Americe, na světového rekordmana má velkou ztrátu. Nejúspěšnějším odstřelovačem všech dob je totiž Fin Simo Häyhä. Během finské války mu sovětsí vojáci říkali Bílá smrt. Zabil jich pět set pět. K tomu ještě možná dvě stovky, které nešlo potvrdit.

Je to neuvěřitelná bilance, zvlášť pokud se vezme v úvahu, že tahle válka trvala jen tři a půl měsíce a odehrála se v podmínkách, které zrovna nepřály dobré viditelnosti, již střelec potřebuje. Často sněžilo a navíc byl zimní den velmi krátký.

Simo Häyhä pocházel podobně jako Kyle z venkova. Od dětství lovil a do armády vstoupil v sedmnácti. Jedním z jeho triků bylo, že měl neustále v ústech sníh, aby ho v mrazech neprozradily páry z vydechaného vzduchu. Napadlo by vás něco takového?

Sověti se ho dokonce pokusili zabít dělostřelectvem. Nakonec si však osud Fina málem přece jen našel. Při přestřelce v zákopech ho zasáhl sovětský voják do hlavy. Bylo to týden před koncem války. Finský spolubojovník, který ho našel, řekl, že to vypadalo, jako by mu chyběla půlka hlavy.

Ale Häyhä měl štěstí. Sice strávil týden v bezvědomí, ale přežil. Zotavoval se však několik let, protože kulka mu rozdrtila čelist a urvala levou tvář. Musel tudíž podstoupit řadu plastických operací. Nakonec se stal lovcem losů a loveckým průvodcem, rád s ním lovil například finský prezident Urho Kekkonen.

Nejznámější je Zajcev

Nejslavnějším odstřelovačem je však pravděpodobně Vasilij Zajcev. Pokud nevíte, kdo to má být, vzpomeňte si na film Nepřítel před branami. Je to jeho příběh, samozřejmě upravený pro Hollywood. Ale základní osa je zhruba stejná: malý chlapec z Uralu lovil s dědečkem jeleny a vlky (prvního zastřelil, když mu bylo pět). Pak se stal úředníkem u vojenského námořnictva ve Vladivostoku.

Odstřelovač Zajcev se stal svého druhu mediální hvězdou. Na snímku si jeho zbraň prohlíží armádní šéf Žukov.

Na podzim 1942 se dostal do Stalingradu, kde dokázal na vzdálenost 800 metrů odstřelit tři nacisty rychle po sobě jako by byl Jesse James. Brzy se stal známým odstřelovačem, k čemuž mu pomohlo jeho neuvěřitelné střelecké umění, ale taky nápad jednoho propagandisty využít k povzbuzení morálky Zajceva jako pozitivního příkladu. Mezi říjnem 1942 a lednem 1943 zastřelil 242 Němců.

Těsně před koncem stalingradské bitvy ho zranil výbuch miny. Hrozilo, že přijde o zrak, ale z Moskvy přijel nejlepší odborník, který mu oči zachránil. Do bojů se však Zajcev vrátil až na jaře 1945, když Rudá armáda bojovala na Seelöwských výšinách o přístupy k Berlínu.

Ludmila Pavličenkova stojí v čele seznamu nejvýkonnějších sovětských odstřelovačů.

Válku skončil jako kapitán. Do důchodu šel jako ředitel textilní továrny v Kyjevě.

A ti další

Nejvýkonnější muž I. světové války: Francis Pegahmagabow byl kanadský indián, který v zákopech zastřelil 378 nepřátel.

Nejvýkonnější žena: Ludmila Pavličenkova byla sovětskou odstřelovačkou za druhé světové války, kterou skončila s 309 smrtelnými zásahy. Překonala tak Zajceva a je též nejúspěšnější ženou všech dob.

Tahle křehká a krásná studentka historie v Kyjevě by možná byla nejlepší i mezi muži, ale po zranění v červnu 1942 už jí nadřazení zakázali pokračovat, protože pro ně byla důležitější jinde. Například ji poslali na propagační cestu po USA. Po válce dostudovala a stala se historičkou.

Nejslavnější česká odstřelovačka: Spolu se svým mužem byla Marie Ljalková-Lastovecká přijata 1. března 1942 do tvořící se československé jednotky v Buzuluku. Nejvíc se vyznamenala v bitvě v Dukelském průsmyku a u Sokolova

Tam po mnohahodinovém ležení přimrzla k ledu řeky Mža, podařilo se jí však zlikvidovat kulometné hnízdo nacistů. I když jen tušila, kde hnízdo je, opatrně zamířila a vyprázdnila do tmy celý zásobník. Kulomet zmlkl, zabila pět vojáků wehrmachtu. Svět poté obletěla fotografie půvabné dvaadvacetileté ženy s puškou odstřelovače, její příběh popisovaly sovětské, britské i americké tiskové agentury. O své kariéře však nemluvila ráda. "Zabíjení je hrozná věc, i když to děláte ve válce," omlouvala se. Loni v listopadu zemřela ve věku devadesáti let.

Nejvýkonnější Sověti: Michail Surkov byl původně lovcem v tajze (jak jinak) a za války údajně dosáhl 702 zásahů, leč nepotvrzených. Ivan Sidorenko jich měl asi 500, Jakur Fjodor Ochlopov 513 a lze narazit také na jméno Vasilij Kvačantiradze s 534 zásahy.

Nejvýkonnější Němci za války: Matthäus Hetzenauer měl zaznamenáno 345 mrtvých protivníků (neoficiálně jich bylo prý přes 500), Josef Alleberger 257. Tihle dva nejlepší odstřelovači wehrmachtu byli původem z Rakouska.

Nejdelší vzdálenost: V listopadu 2009 zasáhl britský odstřelovač Craig Harrison v Afghánistánu dva Talibance u kulometu na vzdálenost 2 475 metrů. Kulka letěla skoro šest vteřin.

Nejneuvěřitelnější trefa: Taky Afghánistán. V roce 2003 zastřelil dvoučlenný tým britských námořních pěšáků ve složení Matt a Sam Hughesovi (nebyli příbuzní) dva Talibance na vzdálenost 860 metrů. Vzdálenost nestojí za řeč, ale foukal tak silný vítr, že oba museli namířit na bod vzdálený přesně 17 metrů od svých cílů, protože vítr kulku snesl.

Autor: Max Brett MF

10 oblíbených kanadských žertíků na turisty

- Když se vás turista zeptá, která tramvaj jede na Pražský hrad, porad'te mu, ať si počká na vůz označený nápisem „Manipulační jízda“.
- Když se turisté ptají, jak říct v češtině „thank you“, „ďanke“ či „merci“, řekněte jim, že takové neformální poděkování zní „jdi do hajzlu“, o něco zdvořilejší je pak „jďte do hajzlu“.
- Když se turista zeptá, kde se kupují lístky na metro, řekněte, že turisté v Praze jízdenky nepotřebují. Stačí, když každému kontrolorovi, co jim v metru před očima zamává odznakem, jen ukáží svůj pas.
- Když se ptají, jak si v češtině objednat oblíbený „Schnitzel“, sdělte jim, ať požádají o „smažené býčí koule“.
- Když se turisté ptají, jaké spropitné mají dát v restauraci, porad'te jim, že u nás se útrata obvykle dorovnává k nejbližší tisícikoruně.
- Když se pídí po nějaké skutečně historické restauraci, povězte jim s vážnou tváří, že McDonald's ve Vodičkově je nejstarší na světě. Pochází z roku 1509.
- Když se pak diví, jak je to možné, řekněte jim, že chlápek, co McDonald's založil, byl vlastně Čech. (No moment, chyba lávky, vždyť tohle pravda je.)
- Když se ptají na nejbližší Wi-Fi přístup, prozrad'te jim, že veřejné Wi-Fi připojení je k dispozici kdekoliv ve městě a zadarmo. Heslo zní „prdel“. (Pak můžete žít v potutelné naději, že se někoho zeptají, proč jim heslo nefunguje, a dotázaný se královsky pobaví.)
- Když se turisté ptají na tu ohromnou věž na Žižkově, co vypadá jako raketa, porad'te jim, ať o tom raději s nikým nemluví a určitě ji nefotí.
- Když se vás turista zeptá, kde bydlel Franz Kafka a jestli se tam může jít podívat, dejte mu adresu své tchyně a zdůrazněte, aby zvonil co nejdéle, s vysvětlením, že Kafkova poslední žijící příbuzná je hluchá jako poleno.

Steve Fisher Reflex

Ženeva vítala auta navržená ve vězení a švýcarskou superlimuzínu

Barevná hudba, ostrá světla reflektorů a předseda představenstva akciové společnosti, který loví ze čtecího zařízení emocionálně neutrální texty. Tak vypadá ženevský autosalon současnosti, takový byl i 82. ročník, který v neděli skončil. Za desetiletí své existence ale vítal třeba i skvělý sportovní fiat, který vznikl omylem.

Monteverdi High Speed 375/4 byla na ženevském autosalonu v roce 1971 druhým nejdražším vystaveným autem. Hned po modelu značky Rolls-Royce. Sedmilitrový osmiválec od Chrysleru dokázal dvoutunovou limuzínu rozjet na neuvěřitelných 240 km/h. | foto: weareprivate

Slabší povahy by se mohly rozplakat, že před pár desítkami let to tu vypadalo úplně jinak. Novinky sem jezdili ukazovat ti, kteří na jejich úspěch vsadili celý svůj majetek a k vidění tu byla i auta, která neměla s racionalitou podnikových rozpočtůřů nic společného.

Tři příklady dávno zapomenutých ženevských premiér ukazují, že dobré auto může vzniknout i bez dobrozdání podnikové komise.

Auto podle časopisů

V předjaří roku 1949 přicestoval do Ženevy malý muž s charismatickým pohledem, jehož okolí právem podezřívalo z novátorského komplexu. Vyučený zámečnick Carl Borgward prodával automobily pod třemi různými značkami, a co víc, všechny je také sám vlastnil.

Nebyl to rozhodně žádný troškař. Své výrobky produkoval v deseti- až stotisícových sériích a konkurentem byl pro něj každý, kdo vyráběl něco se čtyřmi koly. Žádná jiná automobilka na světě neměla tak široký výrobní záběr.

Borgward zbohatl už před válkou, aniž by o to nějak výrazněji usiloval. Jeho společníci se raději nechali vyplatit, protože Borgwardova konstrukční dílna chrlila nové modely s rychlostí, kterou nikdo z nich nepovažoval za rozumnou.

Největšímu brémskému průmyslníkovi to však nevadilo, protože na penězích mu kupodivu moc nezáleželo. "Jíst více než dvě kotlety denně je nezdravé a dva obleky najednou také nemůžu nosit," říkával.

Borgward Hansa ukázal v Ženevě roku 1949 pontonovou karosérii, kterou její tvůrce okoukal z amerických časopisů.

Model Hansa 1500, který šedesátiletý Borgward do Ženevy přivezl, znají dnes už jen sběratelé. Tehdy však znamenal milník, který ovlivnil německou konstrukční školu v následujícím desetiletí. Zatímco konkurence ještě žila z toho, co navrhla před válkou, Borgward se svou hansou nabídl zákazníkům pontonovou karosérii moderního střihu, která už nesignalizovala odbočení výsuvnými šipkami, ale opravdickými blinkry.

Pozoruhodné jsou i okolnosti, za kterých první moderní německé poválečné auto vzniklo. Borgward hansu nakreslil v internačním táboře Ludwigsburg, kde jej devět měsíců zadržovala americká armáda za

členství v nacistické NSDAP a účast na vojenské válečné výrobě. Inspiraci tu našel při prohlížení zámořských časopisů, kde viděl reklamy na nové americké modely.

V době, kdy převratná hansa stála na pódiu ženevského výstaviště, nesměl její tvůrce ještě ani vstoupit do své továrny. Auto tedy vznikalo "na koleně" v pronajaté dílně. Borgward údajně nebyl spokojen do poslední chvíle. Ještě těsně před otevřením výstavy přidělal autu vlastnoručně vyrobenou okrasnou lištu na přední masku, protože se mu příd' zdála "holá" a světlomety moc "opuštěné".

Fiat, který vznikl nedopatřením

I když by se dnes mohlo zdát, že italský Fiat stojí a padá jen s roztomilou pětistovkou, kdysi nabízel i luxusní a rychlá auta. A přesto, že na konci 40. let minulého století nebylo mezi lidmi moc peněz, šéfkonstrukér Dante Giacosa snil o velkém a dobře vybaveném autě, se kterým by automobilka navázala na úspěšné předválečné časy. Pro svůj záměr získal tehdejšího šéfa automobilky Vittoria Valettu, kterému se líbil i nápad postavit pro takové auto osmiválcový motor. Takový tehdy žádná jiná evropská automobilka nenabízela.

Pro další vývoj událostí je důležité, že si ve Fiatu správně nepohlídali koordinaci. Zatímco v jedné konstrukční dílně vyvíjeli stokoňový motor s objemem pouhé dva litry, karosář Pininfarina stavěl velkoryse pojaté a těžké auto.

Když to pak v automobilce spojili dohromady, ukázalo se, že malý osmiválec je pro velkou karosérii moc slabý. Z celého projektu zbyl nakonec jen povedený motor, kterému náhle chybělo uplatnění.

První verze Fiatu 8V měla dálkové reflektory zakomponované do masky chladiče.

Kdo přišel s nápadem postavit místo limuzíny malý sporták, není dnes jisté. Na ženevském stánku Fiatu se však v roce 1952 objevilo auto, které válkou zbídačené Evropě signalizovalo návrat normálních poměrů. Za dvomístný sporták s označením 8V (v italštině vyslovované jako Otto Vu) chtěl Fiat odvážně 2 850 000 lir, přibližně šestkrát tolik, co tehdy stály jeho lidové modely.

To však nikterak neumenšovalo jeho skvělé jízdní výkony. Necelou tunu vážící auto s karosérií posazenou na trubkovém rámu mělo na svou dobu výjimečně nízký odpor vzduchu (Cx = 0,30) a testovací jezdec Enrico Salamano jej na turínské dálnici rozjel až na rychlost 207 km/h. Otto Vu zůstal ve výrobě jen dva roky, přičemž stačil prodělat i dvě úpravy motoru a facelift.

Fiat 8V po faceliftu z roku 1953.

Díky tomu, že Fiat nabízel motor a šasi také ostatním zájemcům, po skvělém materiálu skočili takřka všichni známí italští karosáři. Vignale na podvozku postavil skvělého "Rudého ďábla", Pininfarina pojal karosérii ve

stylu Ferrari 250 GT, Bertone dokázal na podvozek naroubovat dokonce čtyřmístné kupé, Ghia postavil parádní futuristické kupé Supersonic.

Fiat se ještě v roce 1954 snažil udržet 8V při životě s pomocí plastové karoserie. Odezva potenciálních zájemců však nebyla nadšená, možná i proto, že sportovní auta začali stavět i jiní. Výrobu tak Fiat ve vší tichosti ukončil už v dubnu 1954.

Švýcarský rolls-royce s americkým motorem

Pro švýcarské publikum byl ženevský autosalon roku 1971 mimořádně přitažlivý. Frank Rinderknecht se svým Rinspeedem byl ještě v nedohlednu, zato tu stála auta domácí produkce, se kterými se dalo dokonce i jezdit. Peter Monteverdi tu vystavoval mimo jiné i limuzínu High Speed 375/4, která svými tvary fascinuje dodnes.

Monteverdi od svých šestnácti let pracoval v autoopravně svého otce, kterou v roce 1957 přeměnil na dealerství vozů Ferrari. Jako vůbec nejmladší prodejce této značky na světě měl i ambice závodníka, které však utnula těžká nehoda na okruhu Hockenheimring. A když se ještě o pár let později rozkmotřil se samotným Enzem a dal Ferrari sbohem, cesta k vlastní automobilce byla volná.

Peter Monteverdi nepatřil ke konstruktérům, kteří si na autě umí vyrobit každý šroubek. Ale měl dobrý vkus a organizační schopnosti. Karoserii limuzíny mu navrhl italský karosář Fissore a vůz nechal smontovat v Turíně. Až na motor a převodovku, kterou dodával Chrysler, pocházelo vše ostatní z ruční kusové výroby.

První číslo v názvu limuzíny udávalo výkon použitého amerického osmiválce, čtyřka za lomítkem znamenala počet míst k sezení. Ostatní míry se daly vytušit pouhým okem. Auto mělo na svou dobu nezvyklou délku 5,3 metru a rozvor náprav 3,18 metru. A také nebývalou míru luxusu. "Nabízíme věci, na které ostatní ještě nepřišli," prohlásil Monteverdi při premiéře a měl na mysli černobílý televizor Sony nebo dvě autorádia.

Jedno pro cestující vpředu, druhé pro zadní sedadla oddělené příčkou. Nejcennější vlastností Monteverdiho limuzíny byly její sportovní vlastnosti. Jako bývalý konstruktér vlastního vozu F1 uměl Monteverdi vyladit řízení i podvozek do precizní dokonalosti. Svých schopností si však cenil - model 375/4 za 85 000 švýcarských franků byl hned po limuzíně Rolls-Royce Silver Shadow druhým nejdražším exponátem ženevské výstavy.

K prodejním šlágrům Monteverdiho limuzína nikdy nepatřila, zájem tehdy projevily přibližně tři desítky zákazníků. Dnes je proto spolu s kupé High Sped 375 L z roku 1968 považována za to nejcennější, co z dílen na předměstí Basileje vyjelo.

A i když jsou sběratelé ochotni zaplatit za highspeed prakticky cokoliv, na prodej bývá jen výjimečně. Monteverdi se stal součástí švýcarského národního pokladu, stejně jako čokoláda Toblerone nebo hodinky Omega...

Autoři: Jakub Stehlík, iDNES.cz

"Paní, jak vás mohlo napadnout hodit manžela po smrti do kontejneru?"
"Když on si nepřál nic okázalého..."

Víte, co udělá blondýnka, když dostane chuť na marmeládu?
Oloupe si koblihu.

Jde dědula v županu po nemocniční chodbě a mumlá si:
"Mloka? Hm... Čolka? Hmm.."
Proti němu jde sestřička a povídá:
"Raka máte, dědo, raka!"

Co to je, když se srazí autobus plný politiků? No, přece nesmysl. Politici totiž nejezdí autobusem!

PŘÍHODY OPILÉHO MRAVENCE. — NAKRESLIL O. SEKORA.

Selection Criteria – Analogue (AM/FM) Radio

SBS Radio Consultation 2012 is about getting public feedback on the proposed Selection Criteria that would determine Large and High Needs Languages on the new SBS radio schedule. The proposed Selection Criteria is detailed below.

Large Languages Criteria: population greater than 20,000

High Needs Languages Criteria: Threshold requirement - population must be greater than 1,000

English language proficiency (weight = 40%)
Recentness of arrival (weight = 30%)
Household resources and unemployment (weight = 20%)
Ageing (weight = 10%)

Selection Criteria Rationale

Large Language: Languages in this group will have more than 20,000 people who speak the language at home by the year 2020 (SBS 2020 Projection). We will use Census data to project languages spoken in Australia in 2020 to take into account future changes.

High Needs Language: Languages in this group will be selected based on the following criteria:

Threshold requirement: greater than 1,000 (SBS 2020 Projection) speakers. SBS believes using a national radio network to reach less than 1,000 potential listeners would be an inefficient use of public resources.

High needs index: which is made up of the following high needs indicators. The relative weights of the indicators are indicated in brackets below:

- English language proficiency (40%): migrants with low English proficiency face greater challenges to settling in Australia because they have limited options to access Australian news and information. Language audiences with lower levels of English proficiency will receive a higher index.
 - Recentness of arrival (30%): newly arrived migrant audiences need access to Australian news and information to facilitate successful settlement.
 - Household resources and unemployment (20%): language audiences with lower net disposable income and high unemployment will receive a higher index.
 - Ageing (10%): language groups with an older age profile will receive a higher index.
- SBS will service up to 10 language audience groups which rank highest according to the high needs index.

Have your say

SBS proposes to use the above Selection Criteria to determine the languages on its new analogue radio schedule. To give your feedback, please write to: SBS Radio Consultation 2012
14 Herbert Street
Artarmon NSW 2064
Feedback in English is preferred to ensure a prompt response from SBS. Communication from SBS will be in English.
ACHTUNG in Terms and Conditions:
4. Petitions: Petitions will not be considered as valid feedback! Respondents are required to provide feedback using the requested method.

Global Warming and National Suicide

By Rael Jean Isaac

Beginning in 1856, the Xhosa tribe in today's South Africa destroyed its own economy. They killed an estimated half-million of their own cattle (which they ordinarily treated with great care and respect), ceased planting crops, and destroyed their grain stores. By the end of 1857, between thirty and fifty thousand Xhosa had starved to death -- a third to a half of the population. The British herded survivors of the once-powerful tribe into labor camps, and white settlers took much of their land, as reported by Richard Landes in *Heaven on Earth: The Varieties of the Millennial Experience*.

Becherovka, Rum, Fernet,
Griotka, Česká piva
Budvar, Zlatopramen, Plzen,
Monday – Friday 8.30-17.00
Goulburn Wines & Spirits
9-13 Brisbane Street
Darlinghurst, NSW 2010
02 9264 8459
email sales@goulburnwines.com.au
Wholesale and retail 10.05.12

The Xhosa had acted on the prophecy of a fifteen-year-old girl who promised that if they destroyed all they had and purified themselves of "witchcraft" (including evil inclinations and selfishness), the world before the white

invaders came would be restored. The British oppressors would flee, and the Xhosa ancestors would return, bringing with them an even greater abundance of cattle and grain.
Do you feel a mixture of pity and contempt for these strange people who ruined themselves on the basis of an outlandish vision? If so, the feeling is misplaced. Just as the basis for the Xhosa economy was cattle, the lifeblood of our economy is energy. And we are strangling our own energy supply on the basis of an apocalyptic prophecy that has no more validity than the one that sent the Xhosa into self-immolation.

The apocalyptic vision to which we subscribe has a superficial scientific gloss -- "climate change" -- but at bottom, both visions prescribe economic suicide, and both promise that self-sacrifice will bring about a golden age. In the case of the Xhosa, that golden age was the time before the British invaded. In our own, to quote famed environmentalist David Brower (director of the Sierra Club and then of Friends of the Earth), it's "back there about a century when, at the start of the Industrial Revolution we began applying energy in vast amounts to tools with which we began tearing the environment apart."

Landes describes those who initiate and build support for these movements as roosters, for they crow an exciting new message, and their opponents as owls, those counseling caution and skepticism. To drown out the warning owls, roosters must rally elites to their cause. That is how the global warming movement made its inroads: with governments and a small cadre of activists taking the lead. Once the authorities pronounce themselves in favor of the prophecy and it "pays" to believe, many more ordinary people will join in. In the case of the Xhosa, the initial rooster was a simple orphan girl. The key to the triumph of her vision was her uncle, a well-known preacher and diviner who preached her message and convinced the chiefs -- including the chief of chiefs, named Sarhili.

Apocalyptic movements are urgent. It's now or never. If action is not taken quickly, it will be too late. Xhosa believers set about destroying their cattle and grain immediately. United Nations Secretary General Ban Ki-moon (the global warming apocalypse owes more to the U.N. than to any other single institution) told the Global Environmental Forum in 2009, "We have just four months. Four months to secure the future of our planet." More generously, Prince Charles in March 2009 gave us "100 months to alter our behavior before we risk catastrophic climate change and the unimaginable horror that this would bring."

However, as Landes points out, just because the apocalypse is wrong does not mean that its effects are not profound. In the case of the Xhosa, the beneficiaries of the false apocalypse were the British -- the very people the Xhosa thought they were expelling through their sacrifice took over the lands the Xhosa could no longer cultivate. China, which is heavily

investing in the energy we spurn, is the most probable beneficiary of our folly.

How ironic it will be if, despite our pride in bringing down the Soviet Union without a shot, the twenty-first century, thanks to our self-destructive pursuit of an apocalyptic fantasy, belongs to a Communist dictatorship.

Rael Jean Isaac is a sociologist who has written extensively about social movements in the United States. Her latest book is Roosters of the Apocalypse, from which this article is excerpted.

Page Printed from:
http://www.americanthinker.com/articles/./2012/03/global_warming_and_national_suicide.html
CDT

SHEN YUN

神韻晚會

2012

REVIVING
5,000 YEARS
OF CIVILIZATION.

ALL-NEW 2012 SHOW
WITH LIVE ORCHESTRA

ShenYun2012.com

27 APRIL-6 MAY
CAPITOL THEATRE, SYDNEY

Ticketmaster.com.au
1300 723 038

AN UNMATCHED THEATRICAL EXPERIENCE...

SHEN YUN. For Chinese, the words evoke a sense of wonder, magic, and the divine. To audiences who have seen it, they recall the experience of a lifetime—a moment so powerfully beautiful it touches the soul.

Discover the grandeur of a fantastically rich culture, that of classical China, brought to life through brilliantly choreographed dance and mesmerizing, all-original orchestral compositions. Magnificently costumed dancers - the world's elite - move in poetic arrangements that evoke pastoral beauty, imperial drama, and the glory of an ancient civilization.

This season, discover what art was meant to be. Discover Shen Yun.

MASTERFUL ~ MOVING ~ EXQUISITE

THE WORLD'S PREMIER CLASSICAL
CHINESE DANCE COMPANY

A GLOBAL SENSATION | NEW YORK-BASED
LARGE-SCALE ORCHESTRA | EXQUISITE COSTUMES

STUNNING ANIMATED BACKDROPS
AN ALL-ORIGINAL PRODUCTION

"AN EXTRAORDINARY EXPERIENCE..."
— Cate Blanchett, Academy Award-winning actress

Presented by: Falun Dafa Association of NSW Inc.
*Individuals' quotes originally published by The Epoch Times and New Tang Dynasty TV.

WHAT DOES "SHEN YUN" MEAN?

CHINESE IS AN IMMENSELY rich language. Many characters contain deep inner meanings and nuances that are difficult to translate into English, such as those in our very name: Shen Yun.

The character Shen (神) is a general term for "divine" or "divine being." Chinese cosmology, in fact, is replete with hundreds of deities, Buddhas, and Taoist immortals who play different roles and color the canon of Chinese history with thousands of rich stories.

This feeling of the divine plays into the second character of our name: Yun (韻). Its meaning is far greater than what literal translation can capture. "Yun" refers to the overall manner of a dancer, a dancer's style, and the meaning behind his or her movements.

So, when we put "Shen" and "Yun" together: it's about the grace, compassion, and sublime beauty of heavenly realms that are shown through the subtlest expressions and gestures of our dancers. That is the essence of the name "Shen Yun."